

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 72

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β'

Ο ΣΤΟΛΟΣ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΠΙΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΘΗ;

Μιά μεγάλη έρευνα στην οποία
άπαντούν οι ναύαρχοι ΚΑΒΒΑ-
ΔΙΑΣ, ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
ΜΕΖΕΒΙΡΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΣ, ΤΟΥΜΠΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΜΙΔΟΣ

Δέν είναι Έλληνίδα ή εκλεγείσα
«Μίς Ελλάς» κατά τὸ ἔτος 1956;

«Η ΕΘΝΙΚΗ»

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΕΤΕΙ 1891

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 6, ΤΗΛ. 30-691

ΔΙΕΝΕΡΓΟΥΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΠΥΡΟΣ

ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΖΩΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΚΑΙ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ-ΑΣΤΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ & ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 72 ΔΡΑΧ. 5

11-17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1957

Εκδόσεις: ΕΛΚΗΝ "Ελένη Γ. Βλάχου-Η. Γ. Ηλιδόπουλος",
Διευθυντής: Κων. Κ. Ψυχας (Μονής Πετράκη αριθ. 8, Αθήναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης ("Αλδου Μανουτίου 18 Αθήναι)

Γράφει:

Συντάξεις, Σωκράτους 57, Αθήναι, Τηλεφ. 57-081

Εκδόσεις, Βουλιαγμένης 352, Αθήναι, Τηλεφ. 90-821

Συνδρομή:

Εσωτερικού, εξάμηνος δραχ. 130. Ετήσια δραχ. 260.

Εξωτερικού, εξάμηνος δολλάρ. 7. Ετήσια δολλάρ. 14.

Αεροπορική αποστολή κατόπιν συγγνώμης—Διαφημίσεις κατά συμφωνία.
Απαγορεύεται η αναδημοσίευση άρθρων και εικόνων του περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των εκδοτών—Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται—Τηλεγραφική Διεύθυνσις: ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΛΚΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένων Δρ. 400.000)

Ένα νέο μεγάλο θέμα: Το ναυτικό μας, το πολεμικό, το δοξασμένο ναυτικό της Ελλάδος, βρίσκεται σ' αδυναμία να εκπληρώσει, αν χρειασθῇ, την ιστορική και την ζωτική για την άμυνα της χώρας αποστολή του; Από καιρό τώρα γίνεται συζήτηση στις στήλες του ήμερησιού τύπου. Ακούσθηκαν διάφορες γνώμες, εικάστηκαν πολλές κουβέντες, συχνά πικρές, συχνά ανησυχητικές. Οι ΕΙΚΟΝΕΣ, παρουσιάζοντας από το τεύχος αυτό την πραγματικά εθνικής σημασίας υπόθεση του ναυτικού, συγκέντρωσαν τις γνώμες των έξι ναυάρχων, που είχαν κατά καιρούς καταλάβει την ήγετική θέση στον στόλο μας. Έτσι, πιστεύουν ότι δίνουν μια πλήρη εικόνα του προβλήματος, και λύσεις υποδεικνυόμενες από πρόσωπα αναμφισβήτητης αρμοδιότητας. Είναι η άρχη του περιοδικού ν' απευθύνεται στις πιο έγκυρες προσωπικότητες του τόπου, κάθε φορά που διεξάγει μια μεγάλη έρευνα. Κ' αισθάνεται αντίστοιχα την υποχρέωση να ευχαριστήσει και από εδώ τις προσωπικότητες αυτές για την προθυμία με την οποία απαντούν στα ερωτήματα των ΕΙΚΟΝΩΝ

Προτού παραθέσω σήμερα τα ατούσια κείμενα μερικών επιστολών (και είναι τόσο δύσκολη, εδώ που τα λέμε, κάθε φορά, ή επιλογή!), θα ήθελα ν' απαντήσω, συνοπτικά, σ' ώριμους εκκρεμότητες και ώριμους παρατηρήσεις πού, από έλλειψη χώρου, αναβάλλουμε από τεύχος σε τεύχος.

Νά, π.χ., η επιστολή του κ. Α. ΒΕΡΒΙΤΣΙΩΤΗ, από το Κίνγκ' Κόλετζ του Νιουκαστλ, σχετικά με μια παραδρομή μας στο άρθρο για την «Αμερικαν Φήλντ Σέρβις». Ναι, πραγματικά, οι 750 Ευρωπαίοι, Ασιάτες, Νοτιοαμερικανοί και Νεοζηλανδοί (μεταξύ των οποίων και ο έπιστολόγραφός μας) δεν έμειναν στην Αμερική μόνον 8 υδ μήνες, αλλά 8 νδεκα, και όλοι εξ' ίσου «αξέχαστοι».

Υπάρχει επίσης η επιστολή του κ. Τ. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗ, σχετικά με μια παρατήρησή μας στην στήλη των «Βιβλίων» για το κακό δέσιμο του «Όδηγου της Ολυμπίας». Το αντίτυπο πού είχαμε στα χέρια μας ή τανε κακό, μά κι αυτό πού μας απέστειλε δεν ήταν και πολύ καλύτερο. Συνεπώς ο συντάκτης μας φαίνεται μάλλον να είχε δίκιο.

Υπάρχουν οι όρθες παρατηρήσεις του κ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ (Ξενίας 19, Αμπελόκηποι), του κ. ΜΑΚΗ ΚΟΥΛΟΥΡΗ (Μαϊάμι Μπίτς, Φλόριντα) και του κ. Θ. Δ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ (Ρ. Ο.Β. 1067, Βηρυττός) σε θέματα πού έχασαν πλέον, κάπως, την επικαιρότητά τους: και υπάρχει, αντιθέτως, η τόσο επίκαιρη επιστολή του καθηγητού, χορογράφου και συγγραφέως κ. Ν. ΦΡΙΞΟΥ σχετικά με τον «αυτοκράτορα των χορών», το δάξ, με το όποιον ασχολήθηκε ο INDEX έκτενέστερα, όπως είδατε, σε προηγούμενο τεύχος.

Πόσα θέματα, πόση αγάπη, πόση παρατηρητικότητα! Μια συντροφιά νέων αποφασίζει να κάνει ένα σύλλογο, και πρώτη της δουλειά είναι να στείλη, μέσω του προέδρου της, του κ. ΚΙΜΩΝΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΗ, έναν χαιρετισμό στις ΕΙΚΟΝΕΣ, πού «τίμουν την ούρανογάλην πατρίδα μας». Μια άλλη «φανταστική» μας αναγνώστρια, η ΕΛ. ΠΑΠ, (είναι αδικαιολόγητη αυτή η επίμονη μόνον στα αρχικά!), παρακαλεί να μη γράφουμε τίποτε στα εξώφυλλα, για να μπορούν οι «συλλέκται» των κινηματογραφικών αστέρων να τα κορνιζάρουν. Αυτό δεν είναι τόσο απλό θέμα. Το περιοδικό έ-

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ο ΜΕΓΑΥΤΕΡΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΛΦΡΕΝΤ ΧΙΤΣΚΟΚ

παρουσιάζει το ΑΥΘΕΝΤΙΚΗΣ υποθέσεως, ευχολονιστικό
ΥΠΕΡ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ Μεγαλούργημά του.

Και άλλη μια Μεγάλη Δόξα του
ΧΙΤΣΚΟΚ
Το Έργο πού κατέκτησε
τον κόσμο:
«Η ΑΘΑΝΑΤΗ»

...πού μας έστειλαν

«ΠΡΑΓΜΑΤΑ» ΤΟΥ ΠΑΝΟΥ ΘΑΣΙΤΗ (ΠΟΙΗΜΑΤΑ) ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1957. Εικοσιένα μόνο, λιγόστιχα μάλλον, ποιήματα μέσα σ' 5 χρόνια μαρτυρούν την προσοχή με την οποία αναζητεί τον δρόμο του ο ποιητής, που ακόμη κι όταν δεν αρτιώνεται ο λόγος του, μ' αφήνει να μαντεύσουμε την πλούσια ευαισθησία του, την γεμάτη στιγμές γνήσια ποιητικές. Καρπός δουλειάς εμπειρίας μ' ευαισθητής προσωπικότητας που βρίσκεται αντιμετώπιση μ' έναν κόσμο που τον διέπει η ψυχρή κι αδυσώπητη «άντικειμενικότητα», είναι η συλλογή του Πάνου Θασίτη. Γι' αυτό κ' η απόγνωση του, η ρίζα του κακού, δρίσκεται στο ίδιο το γεγονός της ύπαρξης, στο γεγονός ότι με το «σκληρό μυαλό μας» και «με αριθμούς διαλύουμε την μαγεία της νιότης, του έρωτα τη μαγεία». Με τα δεδομένα αυτά, για ό,τι απομένει όταν περάσουν τα παραμυθένια χρόνια της εφηβείας, βγαίνει αδιάσπαστο το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει ο ποιητής: «και η ανωμαλία που περιγράψαμε, στο βάθος, διακοσμεί το τέλος». Κάπου αλλού, αναφέρεται σ' εκείνους που «άνταλλάξαν την ζωή με μια διαδοχή συμμετρικών τακτοποιήσεων». Τα «Πράγματα», η δεύτερη ποιητική του, μετά το «Δίχως Κιβωτό», αποδεικνύουν πώς ο Πάνος Θασίτης δεν είναι ένας απ' αυτούς.

ΠΑΝΟΥ ΘΑΣΙΤΗ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

«ΤΑ ΕΦΤΑ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ» ΤΟΥ Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, μυθιστόρημα, Αθήνα 1956. Έκδόσεις «Δίφρος», σελ. 232. Ο 'Ιάμβλιχος, ο Κωνσταντίνος, ο Μαξιμιλιανός και ο Μαρτινιανός, ο Διονύσιος και ο Έξακουστωδιανός είναι τα «Έφτα κοιμισμένα παιδιά» της Σπηλιάς της 'Εφέσου, που λατρεύουν τον Χριστό και άπορούν για τον άνθρωπο. Η σύγκριση των χριστιανών των πρώτων αιώνων και μάλιστα του 3ου αιώνα με τους χριστιανούς του 5ου αιώνα ισχύει και για τους κατωτέρους αιώνες. Είναι η διαφορά ανάμεσα στους χρόνους των διωγμών με τη θαδεία πίστη των χριστιανών και στους χρόνους τους βυζαντινούς που την πίστη είχαν αντικαταστήσει οι αιρέσεις, η αψηφημένη χριστιανική συνείδηση και οι δεισιδαιμονίες. Ένα ωραίο και πάλι μυθιστόρημα του συγγραφέα του «Τα πρόσωπα και τα κείμενα».

«ΤΑ ΕΦΤΑ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ» ΤΟΥ Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, μυθιστόρημα, Αθήνα 1956. Έκδόσεις «Δίφρος», σελ. 232. Ο 'Ιάμβλιχος, ο Κωνσταντίνος, ο Μαξιμιλιανός και ο Μαρτινιανός, ο Διονύσιος και ο Έξακουστωδιανός είναι τα «Έφτα κοιμισμένα παιδιά» της Σπηλιάς της 'Εφέσου, που λατρεύουν τον Χριστό και άπορούν για τον άνθρωπο. Η σύγκριση των χριστιανών των πρώτων αιώνων και μάλιστα του 3ου αιώνα με τους χριστιανούς του 5ου αιώνα ισχύει και για τους κατωτέρους αιώνες. Είναι η διαφορά ανάμεσα στους χρόνους των διωγμών με τη θαδεία πίστη των χριστιανών και στους χρόνους τους βυζαντινούς που την πίστη είχαν αντικαταστήσει οι αιρέσεις, η αψηφημένη χριστιανική συνείδηση και οι δεισιδαιμονίες. Ένα ωραίο και πάλι μυθιστόρημα του συγγραφέα του «Τα πρόσωπα και τα κείμενα».

«Ο ΚΑΠΝΙΣΜΕΝΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ», ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΟΤΖΙΑ, ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. Αθήνα 1956. Έκδόσεις «Αθήνα». Σελ. 288. Είναι η ιστορία-χρονικό ενός ευρύτερου αριθμού προσώπων, που ο συγγραφέας τα θέλει αντιπροσωπευτικά της ελληνικής κοινωνίας, στο πέρασμά τους μέσα από την τραγική περίοδο που αρχίζει από τα ταραγμένα προπολεμικά χρόνια, συνεχίζεται στο καμίνι της κατοχής και καταλήγει στα γεμάτα αβεβαιότητα χρόνια που ακολούθησαν το τέλος του δεύτερου Παγκοσμίου πολέμου...

KAZ

TACHYΔΡΟΜΕΙΟ

χει πρό παντός χαρακτήρα επι-καιρότητας και όφειλε να ανα-γάλλη, από το εξώφυλλό του, ω-ρισμένα βασικά θέματά του.

Μια άλλη κατηγορία επιστο-λών είναι από την Κύπρο και την Πόλη, και σε πολλές απ' αυτές έχουμε απαντήσει κατ' ευθείαν. Το ίδιο και σ' ώρισμα άλλα γράμματα αποδήμων αδελφών του εξωτερικού, που αναφέρονται σε προσωπικά ζητήματα.

Άλλα σε σάς, κ. ΤΩΝΗ ΣΤΕ-ΦΟΥ (Κληδεαντ, Όχαίο, Η.Π. Α.), απαντώ από τις στήλες αυτές για να σάς εκφράσω και δη-μοσία τα συγχαρητήριά μου για το ωραιότατο γράμμα σας. «Εί-μαι Έλληνοαμερικανός», μ'ας γράφετε, «ηλικίας 23 χρονών, μόλις απολυμένος εξ αμερικανικού στρατού, μ'α και λείπω χρόνια από την Ελλάδα, μ'α η ψυχή μου πετάει πάντα στην πολυπόθητη πατρίδα μας». Γιατί όμως μ'ας κατηγορείτε πώς πα-ραμελούμε την συμπεριφορά; Δεν είδατε το ειδικό πανηγυρικό μας τεύχος, το αφιερωμένο στην Θεσσαλονίκη;

ΑΝΤΙΚΟΣΜΙΚΟΤΗΣ

Άγαπητέ «Τοξότη».

Αποφεύγω να αρχίσω το γράμ-μα μου με τους τόσο γνωστούς σου επαίνους. Παρ' όλ' αυτά σε δι-αβεβαιώ ότι είμαι ένας από τους πιο φανατικούς οπαδούς των ΕΙ-ΚΟΝΩΝ. Καταλαβαίνω την προσ-πάθειά τους και εκτίμω την ξεχω-ριστή ύλη που τις χαρακτηρίζει.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο θα ή-θελα να υποδείξω και κάτι που πα-ρατήρησα επί δύο συνεχώς εβδομά-δες: Είναι μ'α την αλήθεια αναγ-καίο να απασχολούνται δύο —πο-λές φορές και τρεις— σελίδες με την πιο αταίριαστη για την δημο-

σιότητα πλευρά της —μεταξύ μας, πολύ άνιάρης— «κοσμικής» ζωής της Αθήνας, δηλαδή τους γάμους; Έαν εξαιρέσουμε τα γνωστά «κο-σμικά» στοιχεία, τα οποία θα εί-χαν ένα ώριμο ενδιαφέρον για ένα παρόμοιο ρεπορτάζ, κρίνεις ότι δεν υπάρχει τίποτα το πιο ενδια-φέρον για όλον τον άλλο κόσμο, α-πό το να βλέπουμε τις φωτογραφίες του «γνωστοτάτου» γαμπρού, ή της «χαριτωμένης» νύφης;::

Έλπιζω ότι οι ΕΙΚΟΝΕΣ δεν θα περιέλθουν στην διάθεση των κο-σμικών μόνο στοιχείων, αλλά θα μείνουν πάντα ένα άρτιο, εγκυκλο-παιδικό περιοδικό, —όπως άλλοτε υποσχέθηκαν...

Εκτός από αυτά παρατήρησα μια ύφεση των σοβαρών θεμάτων, προς όφελος των πιο ελαφρών... Γιατί; Θάταν πολύ λυπηρό, να α-ξηθούν οι υπερβολικές ανταποκρι-σεις από την κατά τ' άλλα αγαπη-τή μας «Αθηναία» (είμαι επίσης πολύ νέος— να μ'α με πέρσας για «απληροψία»!!!) εις βάρος του «απλοδύναμου» και προπαντός επίκαι-ρων θεμάτων...

Έλπιζω να δώ το γράμμα μου δημοσιευμένο, και νάχω μια άπαν-τηση. Έάν σε πικράνω (!!!) με τις κρίσεις μου, σ'ας συγχάω για το ω-ραιότατο μυθιστόρημά σας, και για την θαυμάσια φωτογραφία του Γ. Παπά στο τελευταίο εξώφυλλο...

Μ'α αγάπη, Κώστας Πάρλας. Φυ-λής 171α Αθήνα.

«Και τούτο ποιεῖν, κακίνο μὴ ἀφίεναι...». Ὅ,τι γιὰ σὺ εἶναι ἀνιάρω, γι' ἄλλους ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον ἐνδιαφέρον. Ἀλλ'ὡστε, τὰ κοσμικὰ γεγονότα ἀπασχο-λοῦν πάντοτε τὴν δημοσιότητα. Δὲν εἴμαστε ἀπλῶς ἐγκυκλοπαι-δικὸν περιοδικόν, ἀλλὰ περιοδικόν ἐπικαιρότητας...

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η ΛΕΣΛΙ ΚΑΡΟΝ, μ'α από τις σταχτοπούτες της γαλ-λικής θόδνης, που με τον χο-ρό της θριάμβευσε σ'όν «Α-μερικανό σ'ό Παρίσι» και τὴ «Αίλιν», ἐρωτοτροπεῖ, ἐδῶ κι ἀρκετὸν καιρὸ, καὶ με τὴν «καθαρή» ἡθοποιά. Ἡ κο-πέλα πὺν ἔφερε σ'ὸ Χόλλυ-γουντ τὸν παριζιάνικο τύπο τοῦ Σαιν Ζερμαίν ντὲ ποὲ ἐγύρισε τελευταία τὴ «Γκαμ-πὺ» καθὼς ἐλίσσης καὶ τὴν «Πεταλούδα τοῦ ὑποκόσμου».

ΕΚΔΡΟΜΑΙ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ - ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ Φεῖδιου 2 - τηλ. 29-628

...πού κυκλοφορούν

...ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ, ΣΤΑΜΑΤΑΜΕ ΣΕ ΜΙΑΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΒΟΞ (ΠΛ7360), με δυο συνάτες του Σοπέν: Την Συνάτα Νο 2 (έργο 35) σε σ' i ύφ. μεζ., και την Συνάτα Νο 3 (έργο 58) σε σ' i έλ. με σολιστ τόν Γκιόμαρ Νοβάες. Η Συνάτα αρ. 2 έχει προκαλέσει πλήθος συζητήσεων, κι ο πρώτος που θαύμαζε κι άπορούσε ήταν ο ίδιος ο Σούμαν. «Τί όμορ-φίες περιέχει αυτό το κομμάτι», έγραφε. «Από ιδιοτροπία του, βέβαια, ο Σοπέν το άποκαλεί «συνάτα», γιατί, ούσιαστικά, είναι μια προσπάθεια να μαζέψη σ' ένα έργο, και να πειραρήση, τα πιο άγρια πνευματικά του παιδιά... Δεν είναι όλ' αυτά όρθόδοξη μουσική, ούτε μπορείς να βρής άρ-χή και τέλος. Η συνάτα αρχίζει αίνιγματικά, και τελειώνει μ' ένα ειρωνι-κό χαμόγελο, σαν την Σφίγγα...». Πραγματικά, το φινάλε της Συνάτας Νο 2 δεν έχει το όμοιο του στην ιστορία της μουσικής. Είναι μια λάμψη σχεδόν μακάδρια, που είναι ζήτημα αν διαρκή όκτώ δευτερόλεπτα, και που δεν έχει κανένα από τα γνωρίσματα της αρχιτεκτονικής της συνάτας. Φοιάζει μάλλον με πρελούδιο, κ' ίσως, σ' αλήθεια, κάποτε να ήταν, στον νού του συνθέτη.

Το ίδιο ανόρθόδοξο μοιάζει και το τρίτο μέρος, —ή τόσο γνωστό, «Μάρος Φυνέμπρ», που τόσες και τόσες παραλλαγές έχει ύποστή,— από ένορχήστρωση για μπάντα μέχρι μεταγραφή κουαρτέτο μαντολίνων. Λι-γώτερο περιπετ'εγμένη, κ' ίσως ώραιότερη, στην άρχοντική της απλότη-τα, είναι η Συνάτα Νο 3 σε σ' i έλ. (έργο 58). Είναι αφιερωμένη σε μ'α από τις αγαπημένες μαθήτριες του Σοπέν, την κόμισσα ντὲ Περτουί, που ήταν η σύζυγος ενός ύπασπιστού του Λουδοβίκου - Φιλίππου. Όπως πα-ρατηρεί ο Έρνεστ Βέρνερ, είναι αφάνταστος ο πλούτος των λαμπρών Ι-δεών και των θεματικών έφευρέσεων που περιέχονται σ' αυτή την συνάτα, με το περίφημο «άργγκο» της, που τόσο αγαπούν οι συλλέκται δίσκων κλα-σικής μουσικής.

TACHYΔΡΟΜΕΙΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Άγαπητό περίοδικό.

Στις ελεύθερες ώρες της στρατιω-τικής μου ζωής μου κρατάς συντρο-φιά όσο κανένα άλλο περιοδικό ή κάτι παρόμοιο που θα μπορούσε να ψυχαγωγήσει, αλλά και να μορ-φώσει συγχρόνως.

Από τις πρώτες στιγμές της έκ-δόσεώς σου μέχρι σήμερα είμαι Έ-νας απληστος αναγνώστης που κα-ταβροχιζώ άχόρταγα τις σελίδες σου ή μάλλον το περιεχόμενον των σελίδων σου —διά να μη χαρακτη-ρισθώ ως χαρτοφάγος.

Στο διάστημα αυτό πάντα πε-ρίμενα κάτι το οποίο θα ικανοποι-

ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΟΡΕΞΕΩΣ

Ό διδάκτωρ της Ιατρικής G. Par-lish δηλώνει: Η μύτρα είναι ποτόν ευχάριστον, που διεγείρει την όρεξιν και μ'ας ώθει να φάμε και να αγαπή-σουμε τα φαγητά. (The Brewer's Di-gest, Μάιος 1945). Η μύτρα είναι τονωτικό, που μ'ας βοηθεί να άντέ-χωμε περισσότερο στην κόπασιν. Εί-ναι από όλα τα ποτά το πλουσιώτε-ρο σε βιταμίνες. Είναι επίσης ή πιο πλούσια τροφή σε ένζυμα, που διευ-κολύνουν την πέψιν. Από σήμερα, πι-νετε κανονικά μύτρα κατά τα γεύμα-τα, και κάθε φορά που θα διαδέσσε-στε στο διάστημα της ημέρας. Προσφέ-ρετε επίσης μύτρα και στους φίλους σας. Γευστική και ξεδιψαστική, ή μύ-τρα ΦΙΞ είναι πραγματική απόλαυσις.

A.S.E.A.

Κολώνες λουσιών

παραγωγής των
εργαστηρίων μας
από γνήσια ευρω-
παϊκά έσάνς άν-
θέων σε πάντα
σταθερή ποιότητα

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

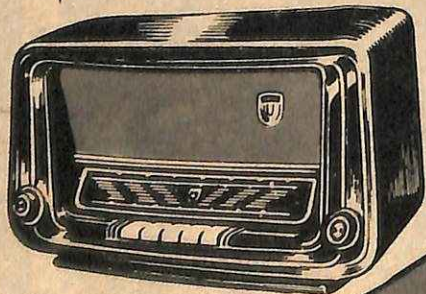
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΠΑΤΗΣΙΩΝ

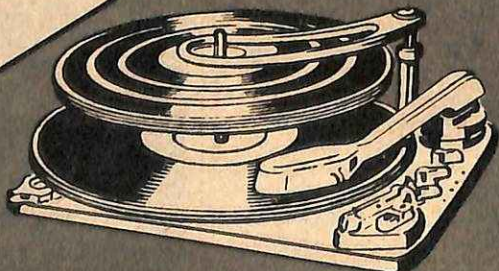
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

M2/5

"ΒΕΓΚΑ,, τὸ τελειότερο
Γερμανικὸ ραδιόφωνο
Ἀριστούργημα τεχνι-
κῆς τελειότητος
καὶ ἐμφανίσεως.

Dual

"ΝΤΟΥΛΛ,, τὸ περίφημο
Γερμανικὸ Πικ - Απ. Μοναδι-
κὸ εἰς τὸν κόσμον. Ἀπαραίτητο
συμπλήρωμα τοῦ ραδιοφώνου σας.

ΓΕΝ. ΑΝΤ.: ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΕΤΑΛΛΑΣ Α.Ε.

ΠΑΤΗΡΙΟΝ ΠΛΑΤ.ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ "ΑΛΕΤΑ ΕΠΕ.ΕΛ.ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 10 ΤΗΛ 611774

Ενα πολεμικό ναυτικό —τό ελληνικό— με παλιά και ένδοξη ιστορία, πρόσφατες δάφνες στα θαλασσινά πολεμικά πεδία και άριστο έμψυχο υλικό, δεν διαθέτει αυτή τη στιγμή παρά τρία μόνον, σχετικώς αξιόμαχα, πολεμικά πλοία...

Η έντονη πικρία που δοκίμασε ο ελληνικός λαός —δεμένος για λόγους ούσιαστικούς και συναισθηματικούς με την θάλασσα— από την παραγνώριση, εκ μέρους των συμμάχων, του πολεμικού ναυτικού μας στον τομέα του έφοδιασμού του με νέα και σύγχρονα πολεμικά πλοία και η εκ παραλλήλου αναγγελία της ενισχύσεως του ήδη πολυαριθμότερου τουρκικού πολεμικού ναυτικού με 39 σύγχρονες και αξιόμαχες μονάδες, έκδηλώθηκε από τις στήλες του ελληνικού τύπου σε μία σειρά άρθρων ναυτικών και στρατιωτικών προσωπικοτήτων επάνω στο θέμα. Το ζήτημα, με μίαν επερώτηση που υποβλήθηκε, έφτασε τελικά και στην ελληνική Βουλή, η οποία πρόκειται σύντομα νά το συζητήσει, ίσως, μάλιστα, «κεκλεισμένων των θυρών».

Για την ενίσχυση του στόλου μας, οι σύμμαχοι, τουλάχιστον για την ώρα, δεν φαίνονται διατεθειμένοι να συζητήσουν. Η μοναδική παραχώρηση που πρόκειται να γίνει στην Ελλάδα, εν αντιθέσει προς την υπερβολική ενίσχυση του τουρκικού στόλου, είναι η διάθεση στον στόλο μας δύο υποβρυχίων μέσα στο 1957...

Εν τώ μεταξύ, μία δλόκληρη γενιά νέων ανθρώπων, για να πάροουμε και μίαν άλλη, επίσης σοδαρή, άποψη, που η θέση της ήταν επάνω στα κραβάτια μετατίθεται στον στρατό εηράς και το ελληνικό ναυτικό μένει χωρίς εκπαιδευμένες έφεδρείες, πού, ίσως, μία ημέρα χρειασθούν. Ακόμη όσοι πέρσαν και όσοι περνούν από το ναυτικό μας, εκτός ίσως των αξιωματικών, μένουν άμετοχοι στις τελευταίες εξέλιξεις της ναυτικής πολεμικής τεχνικής που κάνει τεράστια άλματα προς τα έμπροσθ. Αιτία: Η έλλειψη σύγχρονων ναυτικών μονάδων.

ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ, θέλοντας ν' άποκτήσει το ελληνικό άναγνωστικό κοινό μία πλήρη κι όσο το δυνατόν αντικειμενική ιδέα της σημερινής καταστάσεως του πολεμικού μας ναυτικού, ιδιαίτερα μετά την αναγγελία της ενισχύσεως του τουρκικού στόλου, άπευθύνηκαν προς όσους υπήρξαν από την εποχή του Έλληνοϊταλικού πολέμου ήγέτες του ναυτικού μας και τους παρεκάλεσαν ν' άπαντήσουν σε μία σειρά έρωτημάτων που συνθέτουν το πρόβλημα.

Στους Έλληνες ναύαρχους υποβλήθηκαν συγκεκριμένα τά ακόλουθα 9 έρωτήματα:

1. Έγράφη ότι άπεφασίσθη υπό των συμμάχων ή ενίσχυσις του τουρκικού στόλου δια 39 νέων πολεμικών σκαφών. Κατόπιν τούτου ποία είναι ή σημερινή σύνθεσις του τουρκικού ναυτικού και ποία του ελληνικού;
2. Το ελληνικόν ναυτικόν υπό την σημερινήν του σύνθεσιν είναι εις θέσιν νά φέρη εις πέρας τας τακτικάς και στρατηγικάς του άποστολάς;
3. Η γεωγραφική, πολιτική και στρατηγική θέσις της Ελλάδος σήμεραν επιδόλλει διάφορον σύνθεσιν του ναυτικού και ποίαν περίπου;
4. Έντός του πλαισίου της συμμαχίας του NATO ποίαι περιοχαί ναυτικής εϋθύνης έχουν καταμερισθ ή εις την Ελλάδα και ποίαι εις την Τουρκίαν;
5. Εάν ύποτεθ ή έφικτή ή έξασφάλισις του άπαιτουμένου πολεμικού υλικού, αί ύφιστάμενα τεχνικά κλπ. έγκαταστάσεις, προσωπικόν και στελέχη είναι εις θέσιν ν' άνταποκριθούν εις τας άπαιτήσεις πλήρους άποδόσεως του υλικού αυτού;
6. Εάν το ελληνικόν ναυτικόν του 1940 ή του 1912, ως σύνολον πολεμικού δυναμικού, θαμολογηθ ή με 100, ποίαν βαθμολογίαν θά έδίδατε εις το ελληνικόν ναυτικόν του 1957;
7. Η ενίσχυσις του τουρκικού στόλου έπηρεάζει και εις ποίον βαθμόν την πολιτικήν και στρατιωτικήν ισχύν της Ελλάδος;
8. Η Τουρκία είναι εις θέσιν ν' άνταποκριθ ή από άπόψεως προσωπικού και στελεχών εις τας άπαιτήσεις πλήρους άποδόσεως της παρούσης υλικής ενισχύσεως του στόλου της;
9. Διατί παρημελήθη υπό των συμμάχων ο άνάλογος προς τόν στρατόν εηράς έφοδιασμός του ελληνικού ναυτικού; Υπάρχουν ελληνικά εϋθύναι προς τούτο και ποίαι;

Άπαντά

ο Ναύαρχος ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ο όποιος διέτέλεσε από τού Μαρτίου 1935 μέχρι Δεκεμβρίου 1936 άρχηγός του Γεν. Έπιτελείου Ναυτικού και έκτοτε μέχρι Σεπτεμβρίου 1939 άρχηγός του Στόλου

ΠΡΩΤΟΝ. Η παρούσα κατάσταση Β. Ναυτικού: Από άπόψεως πολεμικής παρασκευής δύναται να ληχθ ή ότι εύρίσκεται εις κατάσταση προσεγγίζουσαν τήν άνυπαρξία ν.

Μάχιμα πλοία δύναται νά ύπολογισθώσι μόνον τά άντιτορπιλλικά στόλου «Νίκη» και «Δέσνα» και ταύτα πεπαλαιωμένου τύπου.

Τά άντιτορπιλλικά συνοδείας, 4 άμερικανικά και 8 άγγλικά, πεπαλαιωμένου τύπου και καταπεποιημένα εκ της μακράς χρήσεως, στερούμενα συγχρόνων εγκαταστάσεων και πυροβολικού, πρό παντός δέ στερούμενα ταχύτητος, δεν είναι ύπολογίσιμα. Τά 4 ύποβρυχία, παλαιού τύπου, άσυγχρόνια. Το εύδρομον «Έλλη» άσυγχρόνιστον, με πυροβολικόν μη ύπολογίσιμον. Υγέρεια άντίθετος άπ' άρχής δια τήν άπόκτησίν του. Βοηθητικά σκάφη, ούχι έπαρκή έν πολέμω, έντατικώς χρησιμοποιθέντα και ούχι μακράς ζωής. Παράκτιος άμυνα άνυπαρκτος, ως και άντιαεροπορική. Ναυτική άεροπορία επίσης άνύ-

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΑΓΩΝΙΑ:

Ο ΣΤΟΛΟΣ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΘΗ;

Ποιός φταίει;

Τι πρέπει νά γίνη;

παρκτος, καθ' όν χρόνον σύγχρονον ναυτικόν μόνον ως άεροναυτικόν νοείται. Εάν θαμολογηθ ή με έκαστο ή ναυτική παρασκευή μας κατά τόν πόλεμον του 40—41, τί θά άντιστοιχ ή εις την σημερινήν; Αυφιδάλλω έάν θά έφθασε το 10%. Θά ήτο όμως παράλειψις νά μη ληχθ ή ότι το προσωπικόν του Β. Ν. σήμεραν, λόγω της άποκτηθείσης πείρας κατά τόν τελευταίον πόλεμον, τών πολυπλόκων έφευρέσεων δια το ναυτικόν, της ίδρύσεως πλείστων σχολών καλών οργανωμένων, της άποστολής στελεχών του προς έκπαίδευσιν εις την Άγγλίαν άρχικάς και την Άμερικην ήδη, της ύπαρξεως κλιμακίων του εις τούς όργανισμούς του NATO, της συμμετοχής εις άσκήσεις μετά τών στόλων τών μελών αυτού, εύρίσκεται από άπόψεως μορφώσεως εις άνώτερον επίπεδον από του 40—41. Ώς προς τας ψυχικάς και δυναμικάς ικανότητες είναι αί αύται. Το προσωπικόν του Β. Ν. άριθμητικώς ύστερεί αναλόγως με τας σημερινάς ανάγκας από τήν δύναμιν του Β. Ν. του 40 — 41.

Η παραμείνησις όμως της ναυτικής παρασκευής μας, δεν δύ:αται παρά νά έχη έπίδρασιν επί του ήθικού του προσωπικού και νά προκαλή μαρασμόν, ένδειξις του όποιου είναι ή παραίτησις πλείστων αξιωματικών και ύπαξιωματικών και δ ή νέων, εις την άκμήν της ηλικίας των, χρησιμωτάτων, οήτινες άπορροφώνται κατά το πλείστον υπό το έμπροστικό ναυτικό, το όποιον προσλαμβάνει άδριατάδη άνοδον, συντελούσης δεδαίως και της τεραστίας διαφοράς άποδοχών πολεμικού και έμπορικού ναυτικού.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Αίτια της παραμελησεως της ναυτικής παρασκευής ή μών: Ταύτα δύναται νά καταταχθούν εις δύο αιτίας, άφ' ενός το NATO και άφ' έτέρου ήμιάς αυτούς.

Τά έπιτελικά σχέδια του NATO σκοπόν έχουν την άμυναν τών Δυτικών χωρών από τυχόν αϊφνιδιάς έπίθεσεως του συνασπισμού τών Άνατολικών χωρών.

Προς τούτο τά μέλη του NATO αναλαμβάνουν ώρισμένας ύποχρεώσεις έναντι αυτού, ως προς τας ένόπλους δυνάμεις τας όποιάς θά θέσουν εις την διάθεσίν του. Φυσικά, τά έπιτελικά ταύτα σχέδια άποδίδουσιν εις γενικήν ή και μεμονωμένας τοιαύτας μεταξύ δύο έθνών άνηκόντων εις τούς αντίθετους συνασπισμούς. Δεδαίως, δεν νοείται δυνατή ένοπλος ρήξις δύο έθνών μελών του NATO, άνευ της έπεμβάσεως αυτού προς άποτροπήν του, τούτο όμως δεν είναι άπόλυτον. Τά πρόσφατα γεγονότα της Μ. Άνατολής έπιτρέπουν έπιφυλακτικότητα έν προκειμένω. Τούτο έχουν ύπ' όψιν πάντα τά μετέχοντα του NATO κράτη και δια τήν πολεμικήν παρασκευήν λαμβάνουν ύπ' όψιν δεδαίως τά σχέδια του NATO, άλλα δεν παραβάνουν και τήν ιδίαν τών ασφάλειαν από παντός άπορόπτου, έχοντα τας κατευθύνσεις της έξωτερικής των πολιτικής και τά ίδια συμφέροντα και βλέςεις. Συγκεκριμένως, το NATO διαθέτει τεραστίας δυνάμεις κατά θάλασσαν, εις τας όποιάς τά μικρά έθνη μέλη αυτού δεν δύναται νά συνεισφέρουν σημαντικήν ενίσχυσιν, λαμβανόμενα ύπ' όψιν τών τεραστίων δαπανών τας όποιάς άπαιτούν οι σύγχρονοι στόλοι. Άντιθέτως, κατά εηράν άριθμητικώς ο άνατολικός συνασπισμός ύπερτερεί. Είναι φυσικόν λοιπόν, το NATO, νά επιδιώκη αύξησιν τών κατά εηράν δυνάμεων ως και τών έναερίων τοιούτων.

Κεφαλαϊώδες σφάλμα: ή ίδρυσις του Γ.Ε.Ε.Θ.Α.

Άν λάβωμεν ύπ' όψιν την Μεσόγειον ήτις μάς ενδιαφέρει, ο Έκτος Άμερικανικός Στόλος θά ήρκει μόνος δια τήν ασφάλειαν αυτής έν περιπτώσει συρράξεως γενικής. Έν τούτοις εις ούδέν κράτος έπεβλήθη ή παραμείλησις της ναυτικής παρασκευής του εις όφελος τών δύο έτέρων πολεμικών κλάδων. Εις ήμιάς δεδαίως δεν έπεβλήθη ή παραμείλησις του ναυτικού μας, έφ' όσον όμως τίθεται ως δεδομένον ότι ύποχρεωμένα να έχωμεν ώρισμένην άριθμητικήν δύναμιν στρατού έτοιμοπόλεμον, είναι έμμεσος έπιβόλος παραμείλησεως του ναυτικού ήμών, διότι το δυνάμεις του αύξησιν του όποιου άποκλείει, λόγω του δια τας ένόπλους φορολογίας. Ότω πως άνεστράφη ή παραμείλησις αύξησιν της έν πολέμω κατανομή τών δαπανών δια τας ένόπλους δυνάμεις μας εις βάρος του ναυτικού.

Ηδη ως προς ήμιάς: Ήτο άνεξαρτήτως και έντεθεν νά διαθεθ ή ναυτικόν, δυνάμενον νά προσπίση τά παραλία μας έναντι τών όμόρων χωρών, άλλα και νά είναι ύπολογίσιμον εις την άνατολικήν αυτήν άκράν της Μεσογείου. Τούτο ίσχυσε μέχρι και του τελευταίου έδωδαν άρκετά σκάφη εις το ναυτικό μας, ούτως ώστε με την άπελευθέρωσιν ενεφανίσθημεν, από άπόψεως στόλου, διαθέτοντες άρκτά έλαφρά σκάφη, έστω και καταπεποιημένα.

Έρχόμεθα εις τόν συμμοριτοπόλεμον. Το ίδιότυπον του άγώνος εκείνου δεν ένεφάνισε την ανάγκην ύπάρξεως ναυτικού, πλην μικρών σκαφών προς έπίτηρσιν τών παραλίων ένθα έδρων οι συμμοριταί.

Μετά τόν συμμοριτοπόλεμον διαπράττεται έν κεφαλαϊώδες σφάλμα, κατά την γνώμην μου. Το κράτος προβαίνει εις την κατάρτησιν τών πολεμικών ύπουργείων και ίδρύει το ύπουργείον Έθνικής Άμύνης, ο ύπουργός του όποιου βοηθούμενος ύφ' ενός ύφυπουργού αναλαμβάνει τήν διεύθυνσιν 4 ύπουργείων, τών 3 πολεμικών και του της Έθνικής Άμύνης. Είναι φυσικόν νά μη έπαρκούν οι δύο ύπουργοι δια τά 4 ύπουργεία, πολύπλοκα εις την σύθεσιν των. Μοιραίως έπιβάλλεται ή διεύρυνσις τών δικαιωμάτων τών 3 Γεν. Έπιτελαρχών πολεμικών ύπουργείων, οήτινες καθίστανται ούτω άρχηγοι τών αντίστοιχων στρατών. Τούτο όμως δεν άρκεί. Ο ύπουργός Έθν. Άμύνης έχει ανάγκην ενός συλλογικού όργάνου, διότι δεν έπαρκει μόνος του εις την παρακολούθησιν τών καθ' έκαστα κλάδων. Ίδρύεται τότε το Γενικόν Έπιτελείον Έθνικής Ά-

μύνης (Γ.Ε.Ε.Θ.Α.). Ότω, έπιπολαίως, δια νά έπιδείξωμεν ότι προβαίνωμεν εις οικονομίας, καταργούμεν δύο πολεμικά ύπουργεία. Στρατιωτικών και Ναυτικών, έχοντα πείραν και παράδοσιν 140 έτών, δια από του Άγώνος της Άνεξαρτήσεως του 21 και έτερον νεώτερον, της Άεροφορίας.

Εις όλα τά έθνη ένθα ίδρύθησαν ύπουργεία Έθνικής Άμύνης, Άμερική, Άγγλία, ούδόλως έθίγησαν τά πολεμικά ύπουργεία άτίνα συνυπάρχουν, του της Έθν. Άμύνης έχοντος άποστολήν τόν συντονισμόν τών ένόπλων δυνάμεων και ούχι τήν διοίκησιν αυτών. Υφίσταται δέ και το Γεν. Έπιτελείον Έθν. Άμύνης, χωρίς όμως και νά άναμηνύεται εις τήν διοίκησιν τών ένόπλων δυνάμεων.

Με την ψευδαίσθησιν λοιπόν της μη άπαραιτήτου ύπάρξεως ναυτικού, άπαρφανισμένοι του ύπουργού του, έστράφη ή προσοχή κυρίως εις τόν στρατόν και κατά δεύτερον λόγον εις τήν αεροπορίαν. Η παραδεδεγμένη δάσις της κατανόμης τών δαπανών εις 50 δια τόν στρατόν, 25 δια το ναυτικόν και 25 δια τήν αεροπορίαν τοίς 100 άνατρέπειται και έφθασεν εις τόν σημερινόν νά διατεθούν έν έτος δια το ναυτικόν άποκλειστικώς και ούχι έργα του NATO, 7,5%.

Πλην τούτου, αντίστασεως μη ούσης, έπέρχεται λεηλασία του Ταμείου Έθνικού Στόλου δι' άρπαγής του σημαντικού έσόδου του, του Λαχείου Έθνικού Στόλου μετονομαζόμενου εις Λαικόν Λαχείον. (Τά 75% τών έσόδων του διατίθενται εις το ΠΙΚΠΑ, 4% εις τας Άρχαιότητες και προς έρωσιαν 1% εις το Ταμείον Έθν. Στόλου!!! Τά υπόλοιπα άπορροφώνται ως δημόσιον έσοδόν).

Αυτά είναι τά αίτια τά προκαλούπα τήν κατάρπτωσιν του ναυτικού μας. Έκ του ληθάργου αυτού έρχεται νά μάς άφυγνίση ή είδησις περί σημαντικής ενισχύσεως του τουρκικού ναυτικού εις πλοία.

ΤΡΙΤΟΝ. Το ζήτημα της ενισχύσεως του τουρκικού στόλου. Η είδησις αύτη ήλθεν εις δύο δόσεις. Πρώτον έλεχθη ότι το τουρκικόν ναυτικόν έφοδιάζεται με 12 κορβέτες εκ Καναδά. Συγχρόνως όμως έγράφη ότι τά σκάφη ταύτα είχαν προηγουμένως προσφερθ ή εις το ναυτικόν ήμών και άπερρίφθησαν υπό της ήγεσίας αυτού, ως μη χρήσιμα και πεταλαιωμένα.

Η δευτέρα είδησις περί ενισχύσεως του τουρκικού ναυτικού δια 39 σκαφών άγγλικών, μεταξύ τών όποιων και έν καταδρομικόν, ένέχει δεδαίως σοβαρότητα. Μετά της Τουρκίας ύφίσταται σύμφων επί της ναυτικής παρασκευής τών δύο χωρών, συνολογούσιν επί Έλευθερίου Βενιζέλου - Κεμάλ Άτατούρκ. Βάσει αυτού όρίζεται άναλογία ναυτικών δυνάμεων και άνάληψις ύποχρεώσεως εκάτερωθεν προειδοποιήσεως πρό δημόν, άν δεν άπατάμει, προκειμένου νά προθ ή έκάτερος εις άπόκτησιν νέων μονάδων.

Η ενίσχυσις και ύπεροπλία του τουρκικού στόλου έναντι ήμών, δεν άν συντελεσθ ή σήμεραν δια της προσκτήσεως τών νέων μονάδων αίτινες άνηγγέλθησαν, διότι έχει ήδη συντελεσθ ή πρό καιρού δια της παραχωρήσεως μονάδων υπό των Συμμάχων. Διεπράξανμεν το σφάλμα νά μη διαμαρτυρηώμεν έκτοτε δια τήν παραβίασιν του συμφώνου και τήν άνατροπήν της ίσορροπίας τούσιν προς τήν Τουρκίαν όσον και προς τόν ΟΗΕ.

Ηδη ύφίσταται ή έντασις τών σχέσεων λόγω του κυπριακού. Παρά ταύτα νομίζω ότι, έστω και άργά, δύναται το κράτος νά διαμαρτυρηθ ή δια τήν παραβίασιν του συμφώνου και τήν άνατροπήν της ίσορροπίας. Η ενίσχυσις αύτη του ναυτικού της Τουρκίας, χώρας ήτις πρό παντός έχει ανάγκην διαφυλάξεως τών έκτεταμένων βορείων συνόρων της έν Άσία, έφ' έτέρου δέ διασφάλισως τών Στενών του Έλλησποντού βορείως και νοτίως, άτίνα δια στρατού εηράς θά διασφαλισθώσι κυρίως, είναι φυσικόν νά γεννά άπορίαν και νά προκαλή ποικίλα σχόλια.

Μέχρι τινός ή Άμερική ένδιεφέρθη δια τήν ενίσχυσιν του ναυτικού μας και παρέσχεν ώρισμένας μονάδας. Κατόπιν όμως φαίνεται μετέβαλεν άπόψεως και διαρκώς γίνονται συνενόησεις και εκφράζονται έλπίδες παραχωρήσεως νέων μονάδων, μη πραγματοποιούμεναι όμως.

Τά πραγματικά αίτια δεν είναι γνωστά. Ούδε πρέπει νά υπερβάλλωμεν, θεωρούμεν ότι ή Άμερική έγκαταλείπει τήν Ελλάδα χάριν της Τουρκίας. Μάλλον πιστευτόν είναι ότι ή Άμερική, βλέπουσα ότι δεν δυνάμεθα νά συντηρήσωμεν τόν στόλον, έπισημηνόμενον μάλιστα, ούχι έλλείψει στελεχών, διότι ταύτα δύναται εύχερας νά έξυμνεώσιν, άλλα από άπόψεως δαπανών άνευ μείσεως τού στρατού και αεροπορίας, προτιμά τήν κατασκευήν του ναυτικού, το όποιον κατά τά έπιτελικά σχέδια του NATO δεν τούς είναι άπαραίτητον εις νέον πόλεμον.

Τό ελληνικόν Κράτος εκύψε τήν κεφαλήν.

Εδώ έρχεται το δίκαιον παράπονον τών Έλλήων. Διατί έπιβάλλεται εις ήμιάς ή παραμείλησις του ναυτικού μας, το όποιον μάς είναι άπαραίτητον καθ' ή νησιωτικόν έθνος και δεν έπιβάλλεται εις τήν Τουρκίαν ήτις δεν είναι νησιωτική;

Η άπάντησις άτυχώς είναι εις βάρος μας. Διότι ή Τουρκία άπ' άρχής δεν έδέχθη ύπαταγήν εις τας θελήσεις τών μεγάλων. Δεν επέτρεψεν αΐψιειν εις τά της ρυθμίσεως τών ένόπλων δυνάμεων της και επέτρεξε, παραμένονσα κυρία έν τώ οίκω της, νά τύχη και σημαντικής ενισχύσεως τών Μεγάλων.

Τό ελληνικόν κράτος, άτυχώς, εκύψε τήν κεφαλήν και έδέχθη πάντα τά κελεύσματα άτυχετήτι, υπερθεματίζον μάλιστα εις αυτά.

Ώς προς τήν Άγγλίαν, αύτη ένδιεφέρετο δια το ναυτικόν μας άσχαλουμένη δια τήν όργάνωσιν αυτού δια ναυτικών άποστολών, από του 1909 και έντευθεν. Ότε ή Άμερική ανέλαβε τήν φροντίδα τών ένόπλων δυνάμεων μας

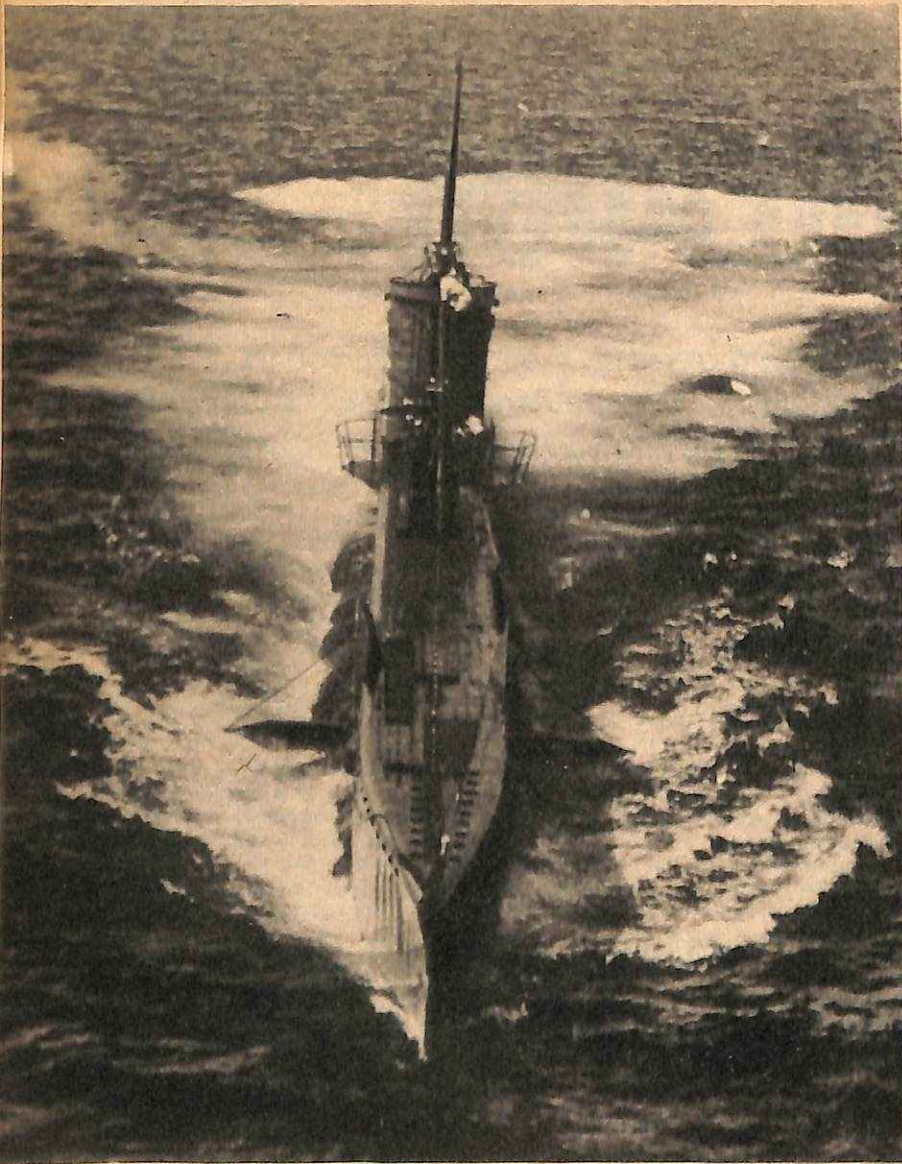
και δ ή του ναυτικού, δεν είδε δεδαίως τούτο εύχαρίστως και έπέμεινε νά διατηρή ναυτικήν άποστολήν. Έπακολουθεί το κυπριακόν. Μοιραίως αί σχέσεις έντεινόνται. Η παρεμπόδισις κατάπλου του άγγλικού στόλου εις τά παράλια μας, όπερ άπετέλει παράδοσιν του, έν συνεχεία δέ ή αντίθεσις της άναλήψεως της άρχηγίας της Άν. Μεσογείου — Μάλτας υπό του Άγγλου ναύαρχου και προτίμησις Άμερικανού, αύξανουν τήν δυσάρεσκείαν. Αυτούμεθα, άλλα δεν είναι δυνατόν νά άπαρηγόμεν τούς άδελφούς Κυπρίους.

Συνέπεια, ή άγγλική προσπάθεια ενισχύσεως του τουρκικού ναυτικού, ίνα ούτως, αντί του Έλλήνου άρχηγού όστις έχει όρίσθ ή δια το Αιγαίον, προβληθ ή ο Τούρκος.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ. Η σημασία της ύπάρξεως ναυτικού δια τήν χώραν μας: Έχουν τόσα, ως είπον, γραφή έν προκειμένω ώστε δεν πρόκειται νά έπεκταθ ή επί αυτού. Ο παράγον του ναυτικού είναι άπαραίτητος δια τήν νησιωτικήν χώραν μας. Είναι ζήτημα ύπάρξεως ή άμυνα τών παραλίων μας και ή έξασφάλισις τών κλειστών θαλασσών μας. Επί πλέον πρέπει νά έξασφαλισώμεν κατά τόν δυνατόν τόν έμπορικόν μας στόλον, όστις θά παραμείνη εις τήν ύπηρεσίαν της χώρας.

Παρά τας προφητείας περί βραχείας διαρκείας του πολέμου λόγω τών νέων πολεμικών μέσων και όπλων, και άν ακόμη έπαληθεύσουν, δι' ο άμφιβά-

«ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ»: ΕΝΑ ΑΠ' ΤΑ 5 ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΠΟΥ ΔΙΑΘΕΤΕΙ Η ΕΛΛΑΣ

λω είναι απαραίτητον να έχουν αι ένοπλοι δυνάμεις και τον παράγοντα του ναυτικού. Η Ιστορία θα εξακολουθήση τον ρουή της. Ο μελλοντικός πόλεμος όσονδήποτε και αν συντομευθή, δεν θα καταργήση τας βασικάς αρχάς του πολέμου. Θα είναι βεβαίως καταστρεπτικώτερος και εξοντωτικώτερος διά την ανθρωπότητα, αλλά δεν θα μεταβάλη παρά την τακτική του και ούχι τας βασικάς αρχάς του. Και αι βασικά αρχάι υπάρχουν του τοῦ Περικλέους «Μέγα τό της θαλάσσης κράτος», ή δε Ιστορία διδάσκει ότι διά μέσου των αιώνων υπερίσχυσαν οι κρατούντες από θαλάσσης.

Ας μὴν αὐταπατάμεθα. Η καταδίκη του ναυτικού μας θα ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐκμηδένισιν καὶ τὴν λοιπῶν ἐνόπλων δυνάμεών μας.

Βάσει τῶν ἐκτεθεισῶν ἀπόψεων πιστεύω ὅτι ἐπιβάλλεται τὸ κράτος νὰ λάβῃ ὑπὸ σοβαρὰν ἐποψίν τὸ ζήτημα τῆς ἐνισχύσεως τοῦ ναυτικοῦ μας. Πλὴν τῆς καταβολῆς πάσης προσπάθειας πρὸς τοὺς Ἀμερικανοὺς πρὸς ἐνισχύσεως τοῦ στόλου μας, πρὲπει νὰ ἀναθεωρήσωμεν τὴν ἀτάξιον μας ἐναντὶ τοῦ ΝΑΤΟ.

Νὰ μὴ καθορίζῃ ὁ Ν.Α.Τ.Ο. τὴν ἑμὴν μας

Ἀσχετῶς λοιπὸν τῆς προσπάθειας παρὰ τοῖς Ἀμερικανοῖς διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ναυτικοῦ μας, πρέπει καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ νὰ ἐξετάσωμεν πῶς θὰ τὸ ἐνισχύσωμεν καὶ μάλιστα πτωχῶς.

Θὰ ἐπαναλάβω περαινὼν ὅ,τι κατ' ἐπανάληψιν ἐτόνισα ἤδη ὡς ἐπιβαλλόμενον, κατὰ τὴν γνώμην μου.

1. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπον ἤδη: Τὴν ἔθνικὴν μας ἄμυναν θὰ καθορίσωμεν ἡμεῖς βάσει τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ τῶν συμφερόντων μας καὶ ὄχι ὁ ΝΑΤΟ. Θὰ δεχόμεν τὰς συμβουλὰς του, ὄχι ὅμως καὶ ἐπιθλοῖν τῶν ἀποψεῶν του. Αἱ ἐνοπλὶ δυνάμεις μας θὰ εἶναι βεβαίως εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ΟΗΕ καὶ τοῦ ΝΑΤΟ ἐφ' ὅσον συμμετέχουμεν αὐτῶν.

2. Νὰ ἀναθεωρηθῇ ἡ διάρθρωσις τῆς ἀνωτάτης ἡγεσίας τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἀνασυνιστάμενων τῶν τριῶν πολιτικῶν ὑπουργείων. Τὸ ὑπουργεῖον Ἑθνικῆς Ἀμύνης θὰ ὀφίσταται ὡς συντονιστὴς τῶν τριῶν πολεμικῶν ὑπουργείων, τοῦ ὑπουργοῦ αὐτοῦ προεδρεύοντος ἐν ἰσὺς εἰς τὰ συμβούλια τῶν 4 ὑπουργῶν. Ἐπίσης τὸ Γ.Ε.Θ.Α. θὰ εξακολουθήσῃ υφιστάμενον ὡς ὄργανον τοῦ ὑπουργοῦ Ἑθν. Ἀμύνης διὰ τὸν συντονισμόν τῶν τριῶν στρατῶν καὶ οὐχὶ τὴν διοίκησιν αὐτῶν, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς προεδρεύοντος ἐπίσης τοῦ συμβουλίου γενικῶν ἐπιτελαρχῶν, ὡς πρῶτον ἐν ἰσὺς. Ἡ ὀργανικὴ δύναμις αὐτοῦ, φυσικὰ θὰ περιορισθῇ σημαντικῶς.

3. Κατανομήν τῶν δαπανῶν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων βάσει τῆς ἐφαρμοσθεῖσης ἐπιτυχῆς ἀρχῆς ἐν τῷ παρελθόντι, 50 τοῖς 100 διὰ τὸν στρατὸν, 25 διὰ τὸ ναυτικὸν καὶ 25 διὰ τὴν ἀεροπορίαν, καί.

4. Τὴν ἐπιστροφήν τοῦ Λαχείου τοῦ Στόλου εἰς τὸ Ταμεῖον Ἑθνικοῦ Στόλου ὅπου ἀνήκει πρὸ αἰῶνος, καὶ τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ Δ. Συμβουλίου αὐτοῦ κατὰ τρόπον ἐπαναφέροντα τὸ κύρος του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἁπλ.

Ο ΣΤΟΛΟΣ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΘΗ;

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ

ταχοῦ Ἑλλήνων, οἵτινες διὰ δωρεῶν τῶν καὶ διὰ τοῦ Λαχείου ἐξησφάλισαν τὸ ναυτικόν, ὅπερ σημαντικῶς συνέβαλεν εἰς τὴν ἄμυναν τῆς χώρας κατὰ τοὺς πολέμους.

Εἶχα μάλιστα καὶ ἄλλοτε ἐκφέρει τὴν γνώμην νὰ ἐτίθετο ὑπὸ τὴν ἐπιτίμον προεδρίαν τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, ὅποτε θὰ ἀπέκτα περισσότερον κύρος καὶ ἐπιβολήν.

Ἀπαντᾷ

ὁ Ναύαρχος ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ὁ ὁποῖος διετέλεσε ἀπὸ τοῦ 1935 μέχρι τοῦ 1937 ἀρχηγὸς τοῦ Στόλου καὶ ἔκτοτε μέχρι τοῦ 1941 ἀρχηγὸς τοῦ Γεν. Ἐπιτελείου, ἐκρημάτισε δὲ κατόπιν καὶ πάλιν ἀρχηγὸς τοῦ Στόλου, δις Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καθῶς καὶ ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπαντᾷ συνολικῶς ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων: Πρῶτον διότι οὐδεμία σύγκρισις δύναται νὰ γίνη μεταξὺ τῶν σημερινῶν συνθηκῶν, καὶ πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν, μετὰ τὰς τοῦ παρελθόντος, καὶ δεύτερον διότι ἴσως ὑπάρχουν καὶ εἰδικὰ σοδάρὰ σημεῖα ποὺ ἐπηρεάζουν τὸ ἐρευνώμενον ζήτημα καὶ διαφεύγουν τοῦ ἐρωτηματολογίου:

1. Πιστεύω ὅτι σήμερα οὐδὲν κράτος εἰς τὸν κόσμον, πλὴν ἴσως τῶν δύο κολοσσιαίων δυναμικῶς κρατῶν, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν πυρῆνα ἐκτέρου τῶν δύο ἀντιθέτων συνασπισμῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἡμπορεῖ νὰ κηρύξῃ πόλεμον περὶωρισμένης ἐκτάσεως.

Ὅμιλοῦμεν πάντοτε περὶ ἀνοικτοῦ πολέμου καὶ ὄχι τοῦ τύπου τῶν ψυχρῶν. Ἐχομεν ἄλλωστε κωπὴν τὴν πείραν σχετικῆς ἀποτυχούσης ἀποπείρας ποὺ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν περιοχὴν μας. Σύγκρισις συνεπὲς δυνάμεων μεμονωμένων κρατῶν ποῦ, εἴτε τὸ θέλωμεν εἴτε ὄχι, παίζουσιν γενικῶς τὸν ρόλον πιονιού εἰς τὸ δράμα τῆς ἀνθρωπότητος ποὺ λέγεται πόλεμος, πόλεμος ἀνευ ὁρίων, ἀνευ περιορισμῶν, πόλεμος καταστρεπτικῶν ἀποτελεσμάτων καὶ κολοσσιαίων δυνάμεων ἐμπλεκόμενων εἰς αὐτὸν, τοιαύτη σύγκρισις οὐδεμίαν δι' ἐμέ πρεθεῖσάν. Ἰδέαι τοιαύτης συγκρίσεως εἶναι ἀπότοκοι ἀναμνήσεων παρελθόντος, ποὺ δὲν πρέπει νὰ μᾶς παρασύρουν εἰς σχέδιά μας διὰ τὸ μέλλον.

Μόνον οἱ ἀνόητοι μειδιοῦν πρὸς Ἀνατολὰς

2. Σήμερον, ἀνήκοντες εἰς τὸν Δυτικὸν συνασπισμόν, τὸν ὁποῖον μόνον ἀνόητοι καὶ ἀνιστόρητοι νομίζουν ὅτι ἡμποροῦν νὰ ἐκδιᾶσουν μετ' ἐξιάματα πρὸς τὸν Ἀνατολικόν, μοιραίως πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὰς ἀρχάς τοῦ πολέμου τὰς ὁποίας ὁ Δυτικὸς συνασπισμὸς ἔχει παραδεχθῆ καὶ μετὰ τὰς ὁποίας ἔχει ὀργανώσει τὰς δυνάμεις τοῦ ἀμύνης καὶ ἀντεπιθέσεως.

Καὶ ἐκεῖ, διὰ νὰ ἀποκρυσταλλώσωμεν τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις των, ἔλαβον χώραν συγκρούσεως ἰδεῶν μεταξὺ τῶν εἰδικῶν, ποὺ ἔφθασαν —λόγω τῆς σοβαρότητος τῆς καταστάσεως— εἰς ἀκρότητα. Κατέληξαν εἰς τὸ ἔξης: Σήμερον ὁ ἐνδεχόμενος πόλεμος δὲν ἀναγνωρίζει ἀνεξαρτησίαν δυνάμεων —ἑρῶς, βαλάνσης, ἀέρος,— ἀλλὰ πλήρη συνεργασίαν καὶ ἀλληλοεξάρτησιν. Ὑπάρχει ὁ στρατὸς διὰ νὰ κατέχῃ μίαν γραμμὴν ἀμύνης καὶ τὸ ναυτικὸν μετὰ τὴν ἀεροπορίαν ἵνα διὰ τῶν ἀτομικῶν ὅπλων ἐντὸς ὧρων ἰσοπεδῶνται τὸν χῶρον τοῦ ἐπιδρόμους. Ἀναλόγως τῶν οικονομικῶν μέσων, δίδεται ἀνάπτυξις ἐκάστου τῶν ὅπλων αὐτῶν.

Ὁ ρόλος μας εἶναι κατ' ἀνάγκην βοηθητικὸς

3. Ἡμεῖς συνεπῶς δὲν πρέπει ν' ἀφιστάμεθα τῶν ἀρχῶν αὐτῶν. Μετὰ τὸν στρατὸν μας, τὸ ναυτικὸν μας καὶ τὴν ἀεροπορίαν μας, ἐν πλήρει μεταξὺ των συνεργασίᾳ καὶ ἀλληλεξάρτησιν, πρέπει νὰ ἡμποροῦμεν νὰ συγκρατήσωμεν τὸν ἐπιδρομὰ ἐξω τῶν συνόρων μας, μέχρις ὅτου —ἴσως ὥραι εἶναι ὁ χρόνος αὐτός— παρέμβῃ ἡ δύναμις κρούσεως τῶν συμμάχων μας ποὺ θὰ ἰσοπεδώσῃ τὸν χῶρον μετὰ τὰ ἀτομικὰ ὅπλα. Ἐὰν τὸν ρόλον αὐτὸν δυνάμεθα σήμερον νὰ ἐκτελέσωμεν, μόνον ἡ πολιτικὴ ἡγεσία καὶ οἱ ὑπεύθυνοι εἰδικοί τῆς σύμβουλοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ μᾶς βεβαιώσουν. Καὶ ἐὰν οἱ ὑπεύθυνοι αὐτοὶ παράγοντες πιστεύουν ὅτι δὲν εἴμεθα ἱκανοί, πρέπει νὰ πείσουν τοὺς συμμάχους μας νὰ μᾶς χορηγήσουν ὅσα μέσα μᾶς λείπουν. Κοινὸς ὁ σκοπός, κοινὰ αἱ ἐπιδιώξεις, κοινὴ ἡ καλὴ θέλησις καὶ μένει ἡ ἱκανότης μας διὰ νὰ πείθῃ τοὺς συμμάχους ἐπὶ τῶν πιθανῶν ἐλλείψεων μας.

4. Οἱ ὠκεανοὶ ποῦ χωρίζουν τὰ δύο ἐπικέντρα τῶν ἀντιθέτων συνασπισμῶν ἐδημιούργησαν ἐκεῖ τὴν ἀνάγκην εἰδικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς ἀεροπορίας, ὡς κυριωτέρων φορέων τῶν ἀτομικῶν μέσων ἀντεπιθέσεως. Εἰς ἡμᾶς δὲν παρουσιάζεται τοιαύτη δυνατότης. Βοηθητικὸς εἶναι ὁ ρόλος μας, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιζώμεν ὅτι καὶ εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον θὰ ἔχωμεν εἰς τὴν διάθεσιν μας ἀτομικὰ ὅπλα. Καὶ πάλιν συνεπῶς οἱ ὑπεύθυνοι, δηλαδή ἡ πολιτικὴ μας ἡγεσία καὶ οἱ τεχνικοὶ τῆς σύμβουλοι, πρέπει νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν ἐὰν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸν ἐπιβοηθητικὸν αὐτὸν ρόλον.

Νὰ σταματήσῃ ἡ ἀφαίμαξις τοῦ προσωπικοῦ

5. Καὶ ἔνα τελευταῖον ζήτημα, σχετικῶς μετὰ τὸ προσωπικὸ τοῦ ναυτικοῦ ποὺ πιστεύω ὅτι εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ Δυτικοῦ συνασπισμοῦ εἰς τὴν Μεσόγειον. Ἡ ἐξειδίκευσίς φερετὸ ἄτομον ἱκανὸν νὰ ἔχῃ ἀφαντάστους δυνατότητας συμβολῆς εἰς τὸν κοινὸν σκοπὸν, ἐν σχέσει μετὰ τὸν παλαιὸν καλὸν καιρὸν, ποὺ σὰν ὄστρακον χελώνης μᾶς ἀναγκάζει νὰ τὸν ἔχωμεν ὁδηγὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐσχάτως ἀναθεωροῦνται αἱ μέχρι σήμερον ἰσχύουσαι ἀρχαὶ ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ, ὄχι μόνον κατὰ βαθμὸν καὶ χρόνον ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἱκανότητα ἐκάστου, δεδομένου ὅτι οἱ ὅροι ζωῆς ἔχουν πολὺ ἀλλάξει. Ἐδῶ θεωροῦμεν ὅτι δημοκρατία σημαίνει τὴν υποδύσασιν τῶν ἀρίστων εἰς τὴν στάθμην τῶν πολλῶν, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ φεύγουν οἱ ἀριστοί, τῶν ὁποίων τὰς ἱκανότητας μόνον ὁ συναγωνιστὴς τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἐκτιμᾷ.

Ἐσκέφθῃ καμμία ἐκ τῶν τόσων ἡγεσιῶν τῆς πολιτικῆς μας ζωῆς τῆς σήμερον ἢ τῆς αὔριον νὰ σταματήσῃ αὐτὴν τὴν ἀφαίμαξιν; Καὶ ποία τὴν

χη ἀναμένει τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας ἀποστερουμένης προοδευτικῶς τῶν ἀρίστων τῆς στελεχῶν; Αὐτοὶ εἶναι ἕνας πραγματικὸς κίνδυνος διὰ τὸ μέλλον. Ὑλικά μέσα εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς χορηγηθῶν, ἴδια ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλῃ. Προσωπικόν, ὅμως, προσωπικόν μετὰ ἀρχάς, γνώσεις καὶ παραδόσεις δὲν δημιουργεῖται ἀπὸ τῆς μίας στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην

Ἀπαντᾷ

ὁ Ναύαρχος ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ὁ ὁποῖος διετέλεσε ἀρχηγὸς τοῦ Στόλου ἀπὸ τοῦ 1939 μέχρι τοῦ 1942 καὶ Ὑφυπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἀπὸ τοῦ 1942 μέχρι τοῦ 1943

Εἰς τὸ πρῶτον ἐρώτημα: «Ποῖα εἶναι ἡ σύγκρισις τουρκικοῦ καὶ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ, κατόπιν τῆς ἐπικειμένης ἐνισχύσεως τοῦ τουρκικοῦ στόλου διὰ 39 νέων πολεμικῶν;» δὲν δύναμαι νὰ ἀπαντήσω, διότι ἀγνοοῦμεν τοὺς τύπους τῶν πλοίων καὶ τὸ πόσα ἐξ ἐκάστου τύπου θὰ χορηγηθῶσι. Νομίζω ὅμως ὅτι ἡ κατωτέρω ἐν ἀντιστοιχίᾳ παράθεσις τῶν σημερινῶν κυρίων πολεμικῶν πλοίων (ἢτοι ἀντιτορπιλικῶν στόλου, ὑποβρυχίων καὶ μεγάλων πλοίων) Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἀρκεῖ διὰ νὰ δείξῃ ποῦ κατηντήσαμεν.

ΑΝΤΙΤΟΡΠΙΛΙΚΑ ΣΤΟΛΟΥ. Τουρκία: 4 ἀμερικανικὰ ναυπηγήσεως 1941, 1700 τόνων, ταχύτης 36 μιλίων, 1 ἀγγλικὸν τῆς αὐτῆς ἐποχῆς καὶ δυνάμεως, ταχύτης 34 μιλίων, 3 ἀγγλικά τοῦ 1942, 1360 τόνων 34 μιλίων (ἐνισχυμένους τύπος τῆς ἡμετέρας «ΒΑΣ. ΟΛΓΑΣ»), 2 ἰταλικά τοῦ 1932, 1206 τόνων 30 μιλίων. Σύνολον 10.

Ἑλλάς: 2 ἀμερικανικά, πανομοιότυπα τῶν χορηγηθέντων εἰς τὴν Τουρκίαν. Δὲν παραθέτω τὰ 8 ἀντιτορπιλικά συνοδείας τὰ ὁποῖα μᾶς ἐχορηγήσαν εἰς Μ. Ἀνατολήν, διότι εἶναι 16 ἐτῶν καὶ τόσον ἐφθαρμένα, ὥστε νὰ μὴ θεωροῦνται ἐπιδικτικὰ ἐπισκευῆς καὶ παραμένωσι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν παραπλίσμῳ. Ἀλλωστε ἡ ταχύτης των (25 μιλία) δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ συμπράξουν μετὰ τὰ ἀντιτορπιλικά Στόλου. Ἐπανειλημμένως ἐρίφθῃ ἡ πρότασις ἐπιστροφῆς των καὶ ἀντικαταστάσεως μετὰ ἀμερικανικά. Ἐπομένως ἔχομεν μόνον 2 ἀντιτορπιλικά.

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΜΕΓΑΛΑ (ΩΚΕΑΝΟΥ). Τουρκία: 10 ἀμερικανικά τοῦ 1943 — 1945, ἐκτοπίσματος 1526 τόνων ἐν ἐπιφανείᾳ καὶ 2420 ἐν καταδύσει, ταχύτης 20 μιλίων ἐν ἐπιφανείᾳ καὶ 9 ἐν καταδύσει. (Ὅσων ἐξ αὐτῶν μετεβλήθῃ τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα κατὰ τὴν πρὸ τῆς παραδόσεως ἀνακαινίσιν, ἡ ταχύτης θὰ αὐξηθῇ ἄνω τῶν 30%). Ὀπλισμὸς 10 τορπιλλοσωλήνες καὶ 1 ταχυδρόν.

Ἑλλάς: Παραλαμβάνει 1 τοῦ αὐτοῦ τύπου. Ἐξήτησεν ἄλλο 1.

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΣΤΟΛΟΥ. Τουρκία: 3 ἀγγλικά τοῦ 1939, ἐκτοπίσματος 650 τόνων ἐν ἐπιφανείᾳ καὶ 850 ἐν καταδύσει, ταχύτης 15 μιλίων ἐν ἐπιφανείᾳ καὶ 9 ἐν καταδύσει. Ὀπλισμὸς 5 τορπιλλοσωλήνες καὶ 1 ταχυδρόν, 2 γερμανικά τοῦ 1939, ἐκτοπίσματος 931 τόνων ἐν ἐπιφανείᾳ καὶ 1210 ἐν καταδύσει, ταχύτης 20 μιλίων ἐν ἐπιφανείᾳ καὶ 9 ἐν καταδύσει. Ὀπλισμὸς 6 τορπιλλοσωλήνες καὶ 1 ταχυδρόν.

Ἑλλάς: 4 ἀγγλικά τοῦ 1940, ἐκτοπίσματος 650 τόνων ἐν ἐπιφανείᾳ καὶ 740 ἐν καταδύσει, ταχύτης 13 μιλίων ἐν ἐπιφανείᾳ καὶ 9 ἐν καταδύσει. Ὀπλισμὸς 4 τορπιλλοσωλήνες καὶ 1 ταχυδρόν.

Σύνολον ὑποβρυχίων. Τουρκία: 15, μετὰ 127 τορπιλλοσωλήνες. Ἑλλάς: 5, μετὰ 26 τορπιλλοσωλήνες.

ΜΕΓΑΛΑ ΠΛΟΙΑ. Ἡ ναυπήγησις θωρηκτῶν εἶχεν ἀνασταλῇ διαρκούντος τοῦ δευτέρου πολέμου, ὅταν παρετηρήθῃ ὅτι διυλίζονται ἀπὸ ἀεροσκάφη μόνον. Μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀτομικῆς βόμβας μάλιστα, ὅσα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων θωρηκτῶν δὲν διελύθησαν, ἐτέθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν παραπλίσμῳ. Ἡ ἐμφάνισις τῶν κατευθυνόμενων βλημάτων, δημιουργήσασα ζήτημα ἀλλαγῆς ὀπλισμοῦ, ἀπέστειλε καὶ τὴν ναυπήγησιν βαρέων εὐδρόμων, τὰ δὲ ἐλαφρὰ ἀφωμοιώθησαν πρὸς τὰ μεγαλύτερα σήμερον ναυπηγώματα, τὰς ἀρχηγίδας ἀντιτορπιλικῶν αἰτινες ἐφθασαν, ὅπως τὸ ἀμερικανικὸν ΝΟΡΦΟΛΚ, τὸ ἐκτόπισμα τῶν 5.000 τόνων. Ἀλλά, ἐὰν αὐτὸ δικαιολογῇ διὰ τὰ μεγάλα κράτη ἅτινα ὑποχρεωμένα νὰ ἀντιμετωπίζουν τὰ πλέον συγχρονισμένα ναυπηγώματα, ἀποφεύγουν διὰ λόγους οικονομίας νὰ διατηροῦν τὰ ἀνοχρονισμένα, δὲν συμβαίνει μετὰ μικρὰ ναυτικά, ὅταν ὁ ἀντίπαλός των δὲν ἔχη τίποτε νὰ τοὺς ἀντιπαρατάξῃ. Βλέπομεν ὅτι ἀναφέρονται εὐδρια μεταξὺ τῶν παραδοτέων εἰς τὴν Τουρκίαν ἀγγλικῶν. Καὶ ἐὰν ἀκόμη εἶναι τὰ παλαιότερα, τὰ ἐν παραπλίσμῳ τύπου ΚΛΕ-ΟΠΑΤΡΑ, ταῦτα ἔχουν ὅλον τὸ πυροβολικὸν τῶν ἀντιεσπορρικῶν.

Ὁ στόλος μας εὐρίσκεται εἰς πλήρη ἀδυναμίαν

Ἄλλωστε καὶ τὸ τουρκικὸν εὐδριον μάχης ΓΙΑΒΟΥΖ, γερμανικῆς κατασκευῆς τοῦ 1911, δύναται νὰ κῆρῃ 20 μιλία (ἀντὶ τῶν 27). Τὸ ἐκτόπισμά του (22734 τόννοι) καὶ ἡ ἰσχυρὰ προστασία τοῦ ἐπιτρέπουν τὴν ἐγκατάστασιν τῆς πλέον συγχρονισμένης ἀντιεσπορρικῆς ἐγκαταστάσεως ὡς καὶ παντὸς συγχρόνου ὅπλου. Παρ' ὅλα ταῦτα, τὰ 47 ἐτη του καὶ ἡ γνωστὴ εὐπείθεια τῶν παραπλίσμῳ συγχρόνων πολεμικῶν, θὰ ἀπέκλειε πᾶσαν σκέψιν χρησιμοποίησός του. Δυστυχῶς, τὸ μοναδικὸν «μεγάλο» πολεμικόν μας, τὸ ἰταλικὸν κατασκευῆς εὐδριον ΕΛΛΗ 8856 τόνων, 36 μιλίων, οὐδέποτε ἐκρησμοποίηθῃ ὡς πολεμικὸν ἀφ' ἧς παρελήφθῃ, αἱ δὲ ἐγκαταστάσεις τοῦ πυροβολικοῦ του παρέμειναν προπολεμικά. Καὶ βεβαίως δὲν θὰ ἀποτελοῦν σοβαρὸν ἐμπόδιον εἰς ἐνδεχόμενὴν ἐπιχειρήσιν του τὰ 4 μικρὰ ὑποβρυχία μας καὶ τὰ 2 (ἀνευ τορπιλλοσωλήνων) ἀντιτορπιλικά μας.

Ἄλλως βέβαια θὰ εἶχε τὸ ζήτημα, ἐὰν εἴχομεν ἡμεῖς τὰ 10 ἀντιτορπιλικά (τὰ ὁποῖα εἴχαμε τὸ 1940 καὶ ἠναλώσαμεν πρὸς βοήθειαν τῶν συμμάχων) καὶ τὰ 15 ὑποβρυχία τῆς Τουρκίας. Ἀντ' αὐτοῦ ὅμως τὰ ἀτελῆ ὑποβρυχία μας θὰ ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίζουν προπτεῖσμά 10 ἀντιτορπιλικά.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ 48

Ο ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΜΑΣ ΣΤΟΛΟΣ —ΦΤΩΧΟΣ ΚΑΙ ΑΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΟΣ ΔΥΣΤΥΧΩΣ— ΑΓΚΥΡΟΒΟΛΗΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑ, ΣΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΟΥ Ν.Α.Τ.Ο

Ο ΕΛΛΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ, κ. Αβέρωφ, εκφωνεί τὸν μεγάλο λόγο του κατὰ τὴν ἐναρξή τῆς συζητήσεως στὴν Πολιτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ὁργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν, στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀριστερά, διακρίνεται ὁ δρ Μαρξμυλιάνο Κέσντλερ, ἀντιπρόσωπος τῆς Γουατεμάλας, τῇ στιγμῇ ποὺ κοιτάζει τὸ κείμενο τοῦ λόγου τοῦ Ἑλλήνου ὑπουργοῦ. (United Press)

(United Press)

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΣΤΟΝ Ο.Η.Ε., κ. Σελὶμ Σαρπέρ (ἀριστερά), φαίνεται ἐδῶ νὰ συζητῇ μὲ τὸν Τούρκο ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν, κ. Νουρή Μπιργκι (στὴ μέση) καὶ τὸν πρόεδρο τῆς Γεν. Συνελεύσεως πρεσβευτὴ τοῦ Περού δρ Βίκτωρα Μπελάουιντε, πρὶν ἀπ' τὴν ἐναρξὴ μιᾶς συνεδριάσεως γιὰ τὸ Κυπριακὸ. Στὴν προηγούμενη συνεδρίαση ὁ κ. Σαρπέρ εἶχε ἐπιτεθῇ μὲ σφοδρότητα ἐναντίον τῆς ἐλληνικῆς προτάσεως γιὰ τὴν παροχὴ αὐτοδιαθέσεως. Τελικὰ, ἐψηφίσθη ἡ ἰνδικὴ πρόταση.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

• Ἄν ὁ διαρρέουσας χρόνος ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς κρίσεως ἐχρησιμοποιήθῃ ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως ἐπωφελῶς, τὰ συναφῆ μὲ τὴν διώρυγα ζητήματα παραμένουν εἰς νεκρὸν σημεῖον καὶ ἐπιφυλάσσουν νέας περιπλοκάς. Πράγματι, κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ἀμερικανοῦ στρατηγοῦ Χουήλερ, τεχνικοῦ ἐπόπτου τοῦ ΟΗΕ διὰ τὴν ἐκφραξίν τῆς διώρυγος, ἡ ναυσίπλοια θὰ καταστῇ δυνατὴ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Μαρτίου. Τὸ γεγονός τοῦτο θὰ θέσῃ πάλιν ἐπὶ τάπητος μὲ πολλὰ λασιὰν δξύτητα τὸ πρόβλημα τῆς ἐλευθέρως διαβάσεως, διότι διπλωματικῶς οὐδεμία ἐσημειώθη προεργασία πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν καὶ ἐκ τοῦ Καίρου ἐκτοξεύονται ἀπειλὰι περὶ ἀπαγορεύσεως διαβάσεως τῶν πλοίων, ἐκτὸς τοῦ Ἰσραήλ, καὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας. Αἱ σχετικαὶ προσπάθειαι τοῦ κ. Χάμμερσκέλντ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καρποφορήσουν ἀνευ τῆς ἐνεργοῦ ὑποστηρίξεως τῶν ΗΠΑ. Ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανοί, ἐν ὧσιν προσελκύσεως τῶν Ἀράβων ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Δόγματος, διατάζουν ν' ἀναλάβουν τολμηρὰς πρωτοβουλίας, αἱ ὁποῖαι, ὅπως δὴποτε, θὰ εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἔξαψιν τοῦ ἀραβικοῦ ἐθνικοῦ καὶ τὴν μοιραίαν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ὑπὸ τῆς ΕΣΣΔ. Ἡ ἀμερικανικὴ ταλάντευσις καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τοὺς διαταγμοὺς τῆς διπλωματίας τῶν ΗΠΑ νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ἐξαπόλυσιν κυρώσεων οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν κατὰ τοῦ Ἰσραήλ διὰ τὴν ἀρνήσιν του νὰ ἐκκενώσῃ τὴν Γάζαν καὶ τὸ στενὸν τῆς Ἀκάμπα. Ἡ ζωηρὰ ἀντίδρασις καὶ παρέμβασις τῆς Ρωσίας εἰς τὴν περιοχὴν θέτει τὰς ΗΠΑ πρὸ ἐξαιρετικῶς δυσχερῶν διλημμάτων: ἀνοικτὴ ὑποστήριξις τῆς Αἰγύπτου κατὰ τῶν Ἀγγλων, Γάλλων καὶ Ἰσραηλινῶν, σημαίνει ἔτι μεγαλύτεραν ἐξασθένεισιν τῆς δυτικῆς συνοχῆς, τὸ ἀντίστροφον, θριαμβευτικὴν ἐγκατάστασιν τῆς ρωσικῆς ἐπιρροῆς. Πᾶσα πολιτικὴ τοῦ Στάι-ητ Νηπιάρτμεντ ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ δύο ἰσχυράς δυνάμεις: τὸν παναραβισμόν καὶ τὰς ἀντενέργειάς τῶν Ρώσων. Ἡ ἀφύπνισις τοῦ ἀραβικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀφρικανικοῦ Ἰσλάμ προσλαμβάνει εἰς ἑκτασιν καὶ ἔντασιν τεραστίας διαστάσεις καὶ χαρακτηρὰ ἀμειλίχτου ἀντιδυτικῆς φοβίας. Οἱ Γάλλοι εἰς τὸ Ἀλγέριον, οἱ Ἀγγλοὶ εἰς τὴν Ἰνδία καὶ τὸν Πακιστάν, οἱ Αἰθιοπία καταγγέλλει τοὺς Αἰγυπτίους δι' ἀνατρεπτικὰς ἐνεργείας μετὰ τῶν μουσουλμανικῶν πληθυσμῶν τῆς. Κατὰ τὸν Χαϊλέ Σελασιέ τὸ αἰγυπτιακὸν σχέδιον ἀποβλέπει εἰς τὸν διαμελισμὸν τῆς χώρας του, τὴν ἀπόσπασιν τῆς Ἐρυθραίας, τὴν θιάν λήξιν τῆς γαλλικῆς, ἀγγλικῆς καὶ ἰταλικῆς κηδεμονίας ἐπὶ τῶν ἐδαφῶν τῶν Σομαλὶ, μὲ τελικὸν σκοπὸν νὰ συσταθῇ ἡ Μεγάλῃ Σομαλία, ἡ ὁποία ἀκτινοβολοῦσα ὡς πόλος ἑλξεως θὰ προσελκύσῃ ὅλους τοὺς διαθιόντας ὑπὸ διάφορα ἀποικιακὰ καθεστῶτα μουσουλμανικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Ἀφρικῆς. Ἀγνωστον εἶναι θεαίως ἂν τὸ μεγαλεπήβολον αὐτὸ σχέδιον ἔχεται ἀληθείας καὶ ποῖα αἱ δυνατότητες πραγματοποιήσεώς του, εἰκονίζει ὅμως χαρακτηριστικῶς διαθέσεις καὶ πόθους. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ διπλωματία εἶναι ἐνήμερος τῶν κινδύνων τούτων ποὺ ἀναπτύσσονται ὑπὸ τὴν προστατευτικὴν σκιά τῆς ΕΣΣΔ, ἐξ οὗ αἱ προσεκτικαὶ προσπάθειαι τῆς νὰ μὴν πληγῶσιν τὸν ἀραβικὸν ἐθνικισμόν, αἱ περιποιήσεις πρὸς τοὺς Ἀράβας ἡγεμόνας, αἱ κυρώσεις κατὰ τοῦ Ἰσραήλ, ἡ φημολογούμενη ἐγκατάλειψις τοῦ Συμφώνου τῆς Βαγδάτης. Ἀλλὰ τὰ μυωπικὰ συμφέροντα τῶν ἑταιριῶν τοῦ πετρελαίου θὰ ἐπιτρέψουν τὴν διατύπωσιν πολιτικῆς μακρᾶς πνοῆς, ἱκανῆς νὰ ἐπιλύσῃ ὅλα τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα ἀπὸ τοῦ Ἀλγερινοῦ, τοῦ Σουέζ, τοῦ Ἰσραήλ, μέχρι τοῦ Κυπριακοῦ.

ΤΕΡ. ΠΗΛ.

Τὰ παραλειπόμενα τῶν εἰδήσεων

• ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ: Εἰς τοὺς διπλωματικούς κύκλους φημολογεῖται ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Δόγματος Ἀϊζενχάουερ θὰ καταστήσῃ ἀχρηστον τὸ Σύμφωνο τῆς Βαγδάτης, τὸ ὅποιον ὑπῆρξε παράγων διαιρέσεως καὶ ἀνησυχίαν τῶν ἀραβικῶν κρατῶν.

• Ὑπάρχουν θάσιμοι ἐλπίδες ὅτι ὁ βασιλεὺς Σεοῦδ θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς βάσεως τοῦ Ντάχραν ὑπὸ τῆς διοικήσεως Στρατηγικῆς Ἀεροπορίας. Ἡ θάσις αὕτη χρησιμοποιεῖται τώρα μόνον ὑπὸ μεταφορικῶν ἀεροπλάνων.

• ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ: Ἀνατολικοὶ ἐπιστήμονες ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Ρωσία κατασκευάζει μίαν ἀτομικὴν ἀτμομηχανὴν δυνάμεως 5.500 ἵππων. Ἀμερικανοὶ εἰδικοί διερωτῶνται κατὰ πόσον ἡ χρησιμοποίηθρομένη ὑπὸ τῶν Ρώσων καύσιμος ὕλη θὰ εἶναι ἀρκούντως ἐμπλουτισμένη. Τὸ ἀμερικανικὸν σχέδιον προβλέπει ἀτομικὸν συρμὸν διαφορετικοῦ τύπου, ἀποκλίνον μᾶλλον εἰς τὴν κατασκευὴν ἠλεκτρικῶν τραίνων κινουμένων ὑπὸ δυνάμεως παρεχομένης ἀπὸ κεντρικὸν σταθμὸν παραγωγῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας.

• ΛΕΝΙΝΓΚΡΑΝΤ: Εἰς τὴν Ὀπεραν Κύρῳ ἐδόθη ἡ πρεμιέρα τοῦ νέου μπαλλέτου τοῦ διασημοῦ Σοβιετικοῦ συνθέτου Α. Χατσατουριάν «Σπάρτακος» ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὸν ὁμώνυμον Ἑλληνα ποῦ ἐξήγειρε τοὺς δούλους εἰς ἀπελπί ἀγῶνα κατὰ τῆς Ρώμης. Τὸ ἔργον ἐσημείωσε ζωηρὰν ἐπιτυχίαν.

• ΒΡΕΜΗ: Ἀνεκοινώθη ἡ ἐφεύρεσις νέου συστήματος διασώσεως ναυαγῶν. Πρόκειται περὶ φυσίγων μήκους 25,3 καὶ διαμέτρου 10 ἑκατοστῶν, ἐκτοξευσμένων δι' εἰδικὸν πιστολίου, αἱ ὁποῖαι ἐκρηγνύμεναι ἐγγὺς τοῦ πλοίου προκαλοῦν θροχὴν ἐλαίου, δημιουργουμένης οὕτω τεχνικῆς νηνεμίας γύρω ἀπὸ τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφος.

• ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ: Οἱ Βερολινέζοι θεωροῦνται, κατὰ τὰς στατιστικὰς, ὡς οἱ πλέον φανατικοὶ ἀναγνώσται ἐφημερίδων. Ἐπὶ 1.000 κατοίκων οἱ 657 ἀγοράζουν ἐφημερίδα, ἐνῶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν 615, εἰς τὴν Σουηδίαν 490 καὶ 346 εἰς τὰς ΗΠΑ.

• ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟΝ: Ἐπιτροπὴ εἰδικῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης μελετᾷ τὴν λήψιν μέτρων διὰ τὴν διευκόλυνσιν τοῦ ἐνδοευρωπαϊκοῦ τουρισμοῦ. Ταῦτα συνίστανται: εἰς τὴν κατάργησιν τῶν διαβατηρίων καὶ τὴν ἀπλοποίησιν τῶν διατυπώσεων διὰ τοὺς μετακινουμένους εἰς τὰς χώρας τοῦ Συμβουλίου καὶ κατάργησιν τῶν θεωρήσεων διὰ τὰς ἐκτὸς.

• ΒΟΝΝΗ: Ὁ δρ. Χάινριχ Βάιτς, πρόεδρος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, μεταβαίνει εἰς Ρωσίαν διὰ νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τῶν κρατουμένων Γερμανῶν. Αἱ ἀρμόδιαι ὑπηρεσίαι ὑπολογίζουν τοὺς αἰχμαλώτους μεταξὺ 80 — 100.000 ἐνῶ ἡ Ρωσία θεωρεῖ ὑπερβολικοὺς τοὺς ἀριθμοὺς τούτους.

• ΚΑΙΡΟΝ: Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἀπέφασκε νὰ ἀρῇ τὴν ἐπιβολὴν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Νο-

εμβρίου μεσεγγύησιν εἰς 62 αἰγυπτιακὰς ἐταιρίας, εἰς τὰς ὁποίας εἶχον συμφέροντα Βρετανοὶ καὶ Γάλλοι ὑπῆκοι. Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἑταιριῶν ποὺ ἀπηλλάγησαν τοῦ μέτρου τούτου ἀνέρχεται ἤδη εἰς 272.

• ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεργίας ἀπασχολεῖ ζωηρῶς τὴν χώραν. Κατὰ τὰς δημοσιευθεῖσας στατιστικὰς τοῦ ὑπουργείου Ἐργασίας, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων ἀνέρχεται εἰς 400.000 ἥτοι περίπου τὸ διπλάσιον τοῦ παρελθόντος ἔτους.

• Αἱ προετοιμασίαι τῶν βρετανικῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ λάθουν χώραν εἰς τὴν Νήσον τῶν Χριστουγέννων τοῦ Εἰρηνικοῦ μεταξὺ Μαρτίου - Αὐγούστου, ἐγγίζουν εἰς τὸ ἔρμα των. Τὸ ἥμισυ τῶν 1.200 στρατιωτῶν, ποὺ εἶχον ἀποσταλῇ ἐπὶ τόπου διὰ τὴν κατασκευὴν ἀεροδρομίου καὶ τῶν σχετικῶν ἐγκαταστάσεων, ἐπιστρέφει προερχάς.

• ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ: Ἡ Γερουσία τῆς πολιτείας τῆς Γεωργίας ἐψηφίσειν ὁμοφώνως νόμον διὰ τοῦ ὁποίου ἀπαγορεύεται ἡ συμμετοχὴ μαύρων εἰς ομάδας ἐκ λευκῶν παικτῶν. Ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου εἶναι ν' ἀποκλείσῃ τοὺς νέγρους ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας μπάιτς μῶλλ τοῦ Νοτίου Ἀτλαντικοῦ.

• ΠΕΚΙΝΟΝ: Τὰ μέλη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας, ποὺ θεωρεῖται τὸ μεγαλύτερον τοῦ κόσμου, ἀνέρχονται εἰς 10.743.384 ἄτομα, ἐπὶ πληθυσμῷ 583.000.000. Ἡ κοινωνικὴ διάρθρωσις τοῦ κομμunistικοῦ μηχανισμοῦ περιλαμβάνει 1.500.000 ἐργάτας, 5.360.000 χωρικοὺς, 2.050.000 μεσίων ἐισοδημάτων ἀγρότας, 1.250.000 διανοσόμενους καὶ 550.000 διαφόρων ἄλλων κατηγοριῶν.

• ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ: Τὸ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πραγματοποιηθὲν ἀκαθάριστον ἐθνικὸν εἰσόδημα ἀνῆλθεν εἰς 412 δισεκ. δολλάρια, ἥτοι παρουσιάζει αὐξησιν 22 δισεκ. δολλαρίων ἐν σχέσει μὲ τὸ 1955, δηλαδὴ 5,4%. Τὸ διὰ τὸ τρέχον ἔτος εἰσόδημα προβλέπεται εἰς 440 δισεκ. Ἐνα τμήμα ὅμως τῆς αὐξήσεως θὰ πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀνοδὸν τῶν τιμῶν.

• ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ: Ἀπεκαλύφθη ὅτι τὸ δῶρον τοῦ βασιλέως Σεοῦδ πρὸς τὸν πρόεδρον Ἀϊζενχάουερ εἶναι μία σπάθη ἀραβικῆς ἐντὸς θήκης κεκοσμημένης διὰ πολυτίμων λίθων. Ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη εἰς ἀνταπόδοσιν μίαν ἐλασγραφίαν ζωγραφισμένην ἀπὸ τὸν πρόεδρον καὶ εἶδη γραφείου.

ΜΕΓΑΛΟ ΤΜΗΜΑ ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ ἐργοστάσιον αὐτοκινήτων «Τζάγκουαρ» καταστράφηκε ἀπὸ πυρκαϊά, κ' ἔτσι, ἕνα σωρὸ καινούργια αὐτοκίνητα ἐγίναν παρανόλημα τῆς φωτιάς. Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας ἔστειλε προσωπικὸν τηλεγράφημα στὸν διευθυντὴ τοῦ ἐργοστασίου, σὲρ Οὐίλλιαμ Λάουνς, μὲ τὴν εὐχὴ νὰ ξαναρχίσῃ γρήγορα ἡ παραγωγή. Τὸ ἐργοστάσιον ἦταν ἀσφαλισμένο. Στὴ φωτογραφία, ἀποψη τῆς καταστροφῆς. (London Express)

(London Express)

Ἡ ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΣΚΑΝΙΝΙ. Ὁ διάσημος Ἰταλὸς μαέστρος κηδεύθηκε στὸ Μιλάνο, πολλὰς μέρες μετὰ τὸν θάνατό του στίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες. Στὴ φωτογραφία μας φαίνεται τὸ φέρετρό ποὺ περιέχει τὴν σορὸ τοῦ Τοσκανίνι, μέσα στὸν καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Μιλάνου, ὅπου εἶχε ἐκτεθῇ γιὰ προσκύνημα. Κατὰ τὴν κηδεῖα παίχθηκε ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα τῆς «Σκάλας» τὸ πένθιμο ἐμβατήριον τῆς «Ἡρώικης» Μπετόν.

Τί μπορεί να κρύβεται πίσω από ένα χαμόγελο; Τά πάντα — από την πιο άκρατη ευτυχία, μέχρι την πιο βασανιστική κατάθλιψη — όταν τα πρόσωπα που χαμογελούν σε μια επίσημη διπλωματική επίσκεψη συμβαίνει να αποτελούν το επίκεντρο του γενικού ενδιαφέροντος. Τί μπορεί να σημαίνει μια τιμητική προαγωγή, όταν έρχεται κάπως δεξιασμένη, την επαύριο ενός «σκάνδαλου» με ήρωα το ίδιο το τιμώμενο πρόσωπο; Οί αντιπρόσωποι του διεθνούς τύπου παρηκολούθησαν δέμα προς δέμα την τελευταία επίσκεψη του βασιλικού ζεύγους της Μεγάλης Βρεταννίας στην Πορτογαλία. Το ζήτημα είχε δημιουργηθεί με την παραίτηση του υπασπιστού του δούκας, πλωτάρχου Πάρκερ. Είχε πάρει τεράστια έκταση ο θόρυβος μετά το δημοσίευμα μιας μεγάλης αμερικανικής εφημερίδας που ισχυριζόταν ότι οι σχέσεις των δυο συζύγων ήταν κάθε άλλο παρά αρμονικές. Δημοσιογράφοι από όλον τον κόσμο ήλπιζαν να εξακριβώσουν κατά την συνάντηση της Έλισάβετ και του Φιλίππου, έπειτα από τον τετράμηνο χωρισμό τους, το «μεγάλο μυστικό». Καί, όπως είναι φυσικό, δεν έμαθαν απολύτως τίποτα. 'Η βασίλισσα έφθασε στον προορισμό της, συνήντησε τον δούκα, και η επίσκεψη εξελίχθηκε ομαλώς, σύμφωνα με το προκαθορισμένο πρόγραμμα. Σε όλες τις δημόσιες εμφανίσεις του το ζεύγος χαμογελούσε, «τα πρόσωπά τους έλαμπαν από ευτυχία», και η παγκόσμια περιέργεια έμεινε άnikανοποίητη. Τί κρυβόταν, στ' αλήθεια, πίσω απ' αυτά τα χαμόγελα; Κατά πάσαν πιθανότητα, δεν πρόκειται να το μάθουμε ποτέ. Είναι πολύ ύψηλή ή θέση των δυο άμέσως ενδιαφερομένων, για να τους επιτρέπεται ν' αφήνουν τα αισθήματά τους να εκδηλώνονται άδίαστα. 'Η Α.Μ. το Πρωτόκολλο δέχτηκε άναμφισβήτητα νικήτης.

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΑΙ

ΜΕΤΑ την μακροχρόνια άπου σία του απ' ό την βασιλική παστάδα, ΜΕΤΑ την απόλυση του περιβόητου φίλου του Πάρκερ, ΜΕΤΑ την βόμβα της διαστάσεως με την Έλισάβετ, ΜΕΤΑ το σκάνδαλο της μυστηριώδους κυρίας, ΜΕΤΑ την τρυφερή συνάντηση του ύψηλου ζεύγους ΜΙΑ ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΣΥΡΕΙ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ...

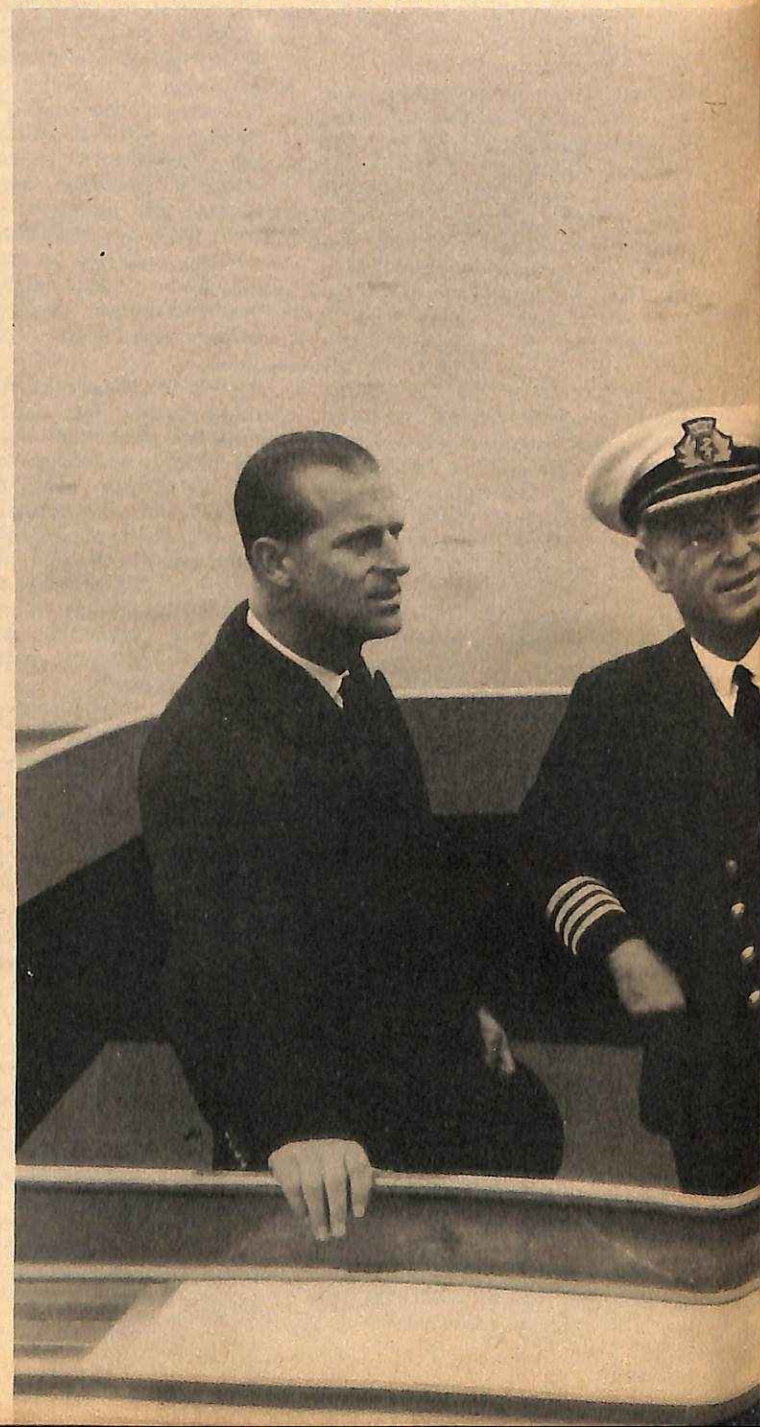

ΘΑ ΜΕΙΝΗ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟ ΜΟΝΑΧΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΔΟΥΚΑ

Η ΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΣΤΑΘΗΚΕ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΔΙΑΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΖΕΥΓΟΥΣ

ΑΛΛΑ Η ΑΠΟΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΑΧΩΡΙΣΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΟΥ ΜΑΪΚΕΛ ΠΑΡΚΕΡ

(ΔΕΞΙΑ) ΡΕΥΝΕ ΤΗ ΔΙΑΜΑΧΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΟΥΡΙΤΑΝΙΚΩΝ ΚΥΚΛΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Η κ. ΕΪΛΗΝ ΠΑΡΚΕΡ: ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ 14 ΧΡΟΝΙΑ

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟ χωρισμό, ο Δούκας, αντί να πάει στο Λονδίνο να παραλάβει τη σύζυγό του, έμεινε στο Γιβραλτάρ ασχολούμενος με το αγαπημένο του σπόρ, τὰ θαλασσινά ταξίδια.

ΑΣΦΑΛΩΣ δεν τον ευχαρίστησε η νίκη των «πουριτανών», που εξανάγκασαν τον φίλο του Πάρκερ να γυρίσει στο Λονδίνο και να παραιτηθεί.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Είς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» ἀναγγέλλεται ὅτι ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ ἀπεφάσισεν ὅπως οἱ τίτλοι τοῦ δουκὸς τοῦ Ἐδιμβούργου εἶναι εἰς τὸ ἐξῆς «Ἡ Α.Β.Υ. ὁ πρίγκιψ Φίλιππος δούξ τοῦ Ἐδιμβούργου». Ἐγνώσθη ἐπίσης ἐξ ἐπισήμου πηγῆς ὅτι ὁ δούξ ἔλαβεν ἐπισήμως τὸν τίτλον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ πρίγκιπος κατόπιν προτάσεως τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Μάκ Μίλλαν, ὁ ὁποῖος φρονεῖ, ὡς καὶ τὰ μέλη τῆς κυβερνήσεώς του, ὅτι αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ δουκὸς καὶ κυρίως τὸ ὑπ' αὐτοῦ πραγματοποιοῖν θ ἐ ν ἐ π ί ο η μ ο ν τ α ξ ί δ ι ο ν ἀνά τὴν Κοινοπολιτείαν, ἀξίζει ἀσφαλῶς νὰ ἀναγνωρισθῶν

Μία θλιβερὴ εἰδηρὴ ἔρριξε τὴ σκιά της στὴ βασιλικὴ θαλαμηγὸ «Μπριτάννια», καθὼς συμπληρώνει τὸ τετράμηνο ταξίδι τῶν 70.000 χιλιομέτρων καὶ πλησίαζε πιά στὸ Γιβραλτάρ. Ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα πού ὀλοι περίμεναν νὰ τοὺς διαδιδάσῃ ὁ ἀσύρματος τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπίσημης ὑποδοχῆς στὴ Λισσαβώνα καὶ τὸ Λονδίνο, μερικὲς ξερὲς φράσεις πού ἀπέθεσαν οἱ αἰθέρεις στὴ μεταλλινὴ συσκευή, γέμισαν μὲ λύπη τοὺς ταξιδιώτες. Ὁ Μάικελ Πάρκερ, ὁ ἰδιαιτέρως γραμματεὺς καὶ ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ δουκὸς τοῦ Ἐδιμβούργου, χάριζε μὲ τὴ γυναικα του καὶ κατὰ συνέπεια, σύμφωνα μὲ τὸν παλιὸ ἀγροφὸ νόμο τῆς Αὐλῆς πού ἀπαγορεύει στὰ μέλη της νὰ εἶναι διαζευγμένα, ἔπαιε ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή νὰ ἀνῆκῃ στὴν ἀκολουθία τοῦ βασιλικοῦ συζύγου. Γιὰ τοὺς συταξιδιώτες τοῦ τῆς «Μπριτάννια» δὲν ἀποτελοῦσε μυστικὸ ὅτι τὸ σπιτικό τῶν Πάρκερ δὲν πῆγαινε καὶ τόσο λαμπρά. Ἀλλὰ στὴν Ἀγγλία τὸ νέο μεταδόθηκε μὲ πηγαίους πρωτοσέλιδους τίτλους τὸν ἐφημερίδων, πέντε ἀκριβῶς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς θαλαμηγού καὶ προκάλεσε συγκίνησι ἀνάλογη μὲ τῆς ὑποθέσεως Τάουσεεν. Οἱ «πουριτανικοὶ» κύκλοι τοῦ Μπάκιγχαμ κινήθηκαν ἀμέσως. Ὁ Πάρκερ ἔπρεπε νὰ παραιτηθῇ χωρὶς χρονοτριβή. Ἐπὶ κολούθησε ἐντατικὴ ἀνταλλαγή τηλεγραφημάτων μεταξὺ τῆς βασιλείσεως καὶ τοῦ Φιλίππου, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ ἔξω φρενῶν γιὰ τὸ ἀποστῶσαν τὸν στενότερο φίλο του. Τέλος ὁ δούκας ὑπεχώρησε καὶ γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀποδοκιμασία του, ὡδήγησε ὁ ἴδιος τὸ αὐτοκίνητο πού ἔφερε τὸν Μάικελ στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Γιβραλτάρ, ἀπ' ὅπου θὰ ταξίδευε στὸ Λονδίνο. Καὶ πάνω σ' αὐτὰ, ξεσπασε σὰ δόμδα ἡ εἰδηρὴ τοῦ «Ἡλίου τῆς Βαλτιμόρης». Ὁ Φίλιππος καὶ ἡ Ἐλισάβετ εὐρίσκονται σὲ διάσταση.

Φυσικά, οἱ ἐπίσημοι κύκλοι τοῦ Μπάκιγχαμ, ὅπως ἀρμῶζει σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις, ἐπυλοῦσαν νὰ διαψεύσουν τὴν πληροφορίαν τῆς ἔγκριτης ἀμερικανικῆς ἐφημερίδας, ἡ ὁποία παρουσίαζε τὸ πρῶτο ζῦγος τῆς βρετανικῆς αὐτοκρατορίας νὰ βρίσκεται σὲ διάσταση. Ἀλλὰ ὁ «Ἡλῖος τῆς Βαλτιμόρης» εἶχε τοὺς ἐγκύρους πληροφοριοδότες του —τοὺς κύκλους τῶν κοσμικῶν σαλονιῶν τοῦ Λονδίνου, πρὶν ἀπὸ τὸ περασμένο καλοκαίρι μιλοῦν ἀνοιχτὰ γιὰ τὴ ρῆξή ἡ ὁποία ὑφίσταται μεταξύ τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους. Ἡ ὑπόθεσι τοῦ διαζυγίου καὶ ὁ ἐξαναγκασμὸς σὲ παραίτησι τοῦ πλωτάρχου Πάρκερ, συνέτειναν ἁπλῶς στὸ νὰ ἐπιδεινάσουν τὴν κρίσιν πού ἀπὸ καιρὸ ὑπὸδύκει. Στὴν πραγματικότητα, ὑπάρχει κάποια ὠριασιότατη κυρία, ἡ ὁποία ἀπασχολοῦσε τὸν δούκα σὲ σημείον πού τὸ σκά δαλο νὰ μὴ συγκαλύπτεται πιά. Συγκεκριμένα, ὁ δούξ τὴν συναντοῦσε κρυφά, σχεδὸν καθημερινά, στὸ ἰδιαιτέρου διαμέρισμα ἐνὸς ἄλλου ἐπιστήθιου φίλου του, τοῦ φωτογράφου τῆς Αὐλῆς Μπάρου, ὁ ὁποῖος πέθανε ἀπὸ καρδιακὴ προσβολὴ τὸ περασμένο φθινόπωρο. Καὶ μάλιστα (τὸ ἀνέλγητο κουτσομπολιὸ εἶναι πάντα θυμῶσιν πληροφορημένο) οἱ ἐνόητες συγκινήσεις πού ὑφίστατο ὁ Μπάρου ἐξ αἰτίας τῆς ἐπικίνδυνης θέσεώς του, ὑπέσκαψαν τὴν ὑγείαν του καὶ τὸν ἔστειλαν στὸν τάφο σὲ ἡλικία μόλις 46 ἐτῶν. Κατὰ συνέπεια, συνέχιζαν οἱ λουδρέζικοι κύκλοι, ὅταν στὶς 15 Ὀκτωβρίου ὁ δούξ ἐπιδιδάσθηκε στὴν «Μπριτάννια» γιὰ νὰ κἀν τὸ γύρο τῆς Κοινοπολιτείας, αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕναν εὐσχημὸ τρόπο ἀπομακρύνσεως του ἀπὸ τὴν σαγήνη τῆς «ὠριασιότατης κυρίας» (τὸ ὄνομά της δὲν ἔχει ἀκόμη ψιθυρισθῇ), μία περιδεία —«ἐξορία» πού τοῦ ἐπεβλήθη ἀπὸ τὴ σύζυγον Ἀνασσά του, γιὰ νὰ λησμονήσῃ τὴν αἰσθηματικὴν του παρεκτροπὴν.

Η ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΕΝΟΣ «ΦΑΡΣΕΡ»

Πάντως τὸ ζήτημα Πάρκερ εἶναι συνδεδεμένο περισσότερο μὲ τὴς ἀντιπάθειες πού εἶχε δημιουργήσει ἡ παρουσία του ἀνάμεσα στοὺς «πουριτανικοὺς» κύκλους τῆς Αὐλῆς, πού ἐπωφεληθήκαν ἀπὸ τὴν ἀπουσία - αἰνίγμα τοῦ δουκὸς καὶ ἀπὸ τὸ δι-αζυγίό του γιὰ νὰ πείσουν τὴν βασίλισσα νὰ τὸν ἀπολύσῃ. Πραγματικά, σιγά - σιγά διαγράφεται τὸ πραγματικὸ πρόσωπο τοῦ συμπαθητικοῦ Μάικ.

Πρῶτα - πρῶτα, ὑπάρχουν οἱ τρακατροῦκες. Ὁ Μάικ λάτρευε τὴς τρακατροῦκες. Εἶχε ἕνα σημαντικό ἀπόθεμα ἀπ' αὐτές, καὶ τὴς ἔσπρινε στὰ δημάτα τῶν αὐλικῶν. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, γυρίζοντας στὸ σπίτι του, ἔπειτα ἀπὸ μιά τρομερὴ τέτια ἐκρηξὴ στὰ ὀπίσθιά του, ἔπαθε συγκοπή! Ὁ Γεώργιος ΣΤ', πού ζοῦσε ἀκόμα, ἀναγκάστηκε νὰ ἐπέμῃ μ' ὅλη του τὴν αὐστηρότητα...

Ὁ Πάρκερ ἐξάντησε τότε τὸ ἀπόθεμά του στὶς οὐρὲς τῶν λωφορείων. Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Λονδίνου, πού τὸν ἤξεραν, εἶχαν πάψει πιά νὰ τὸν νοθεύουν.

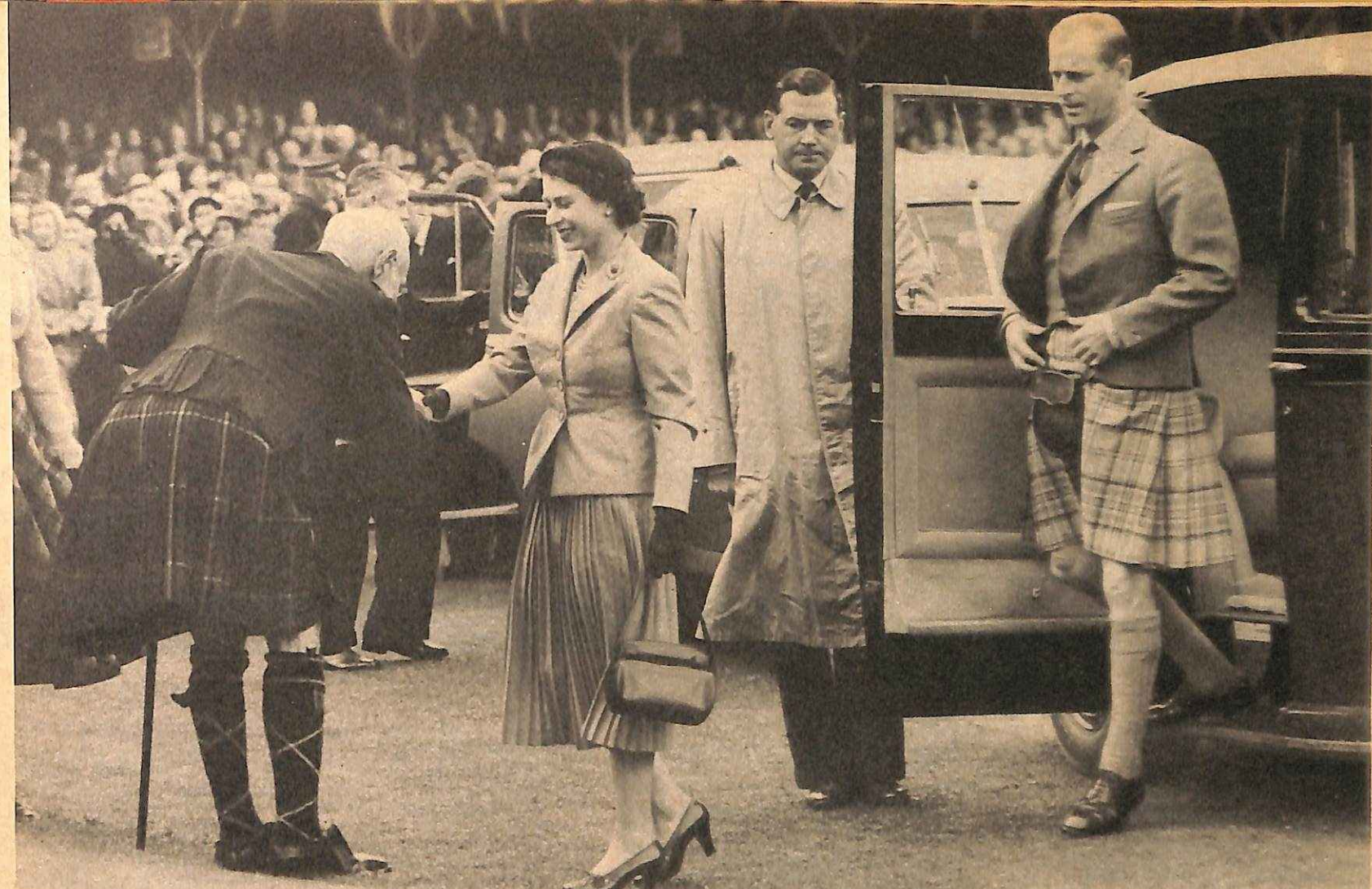
Ἐπειτα ἀπ' τὴς τρακατροῦκες (πού πέτυχε νὰ μεταδώσῃ τὸ πάθος τους καὶ στὸν Φίλιππο), ὁ Πάρκερ στράφηκε σὲ μιά ἄλλη διαβολικὴ συσκευή

—τὸ ηλεκτρικὸ κανονάκι. Τὸ ἐγκατέστησε στὸ παράθυρο τοῦ γραφείου του. Μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ γεμίσῃ μ' ὅ,τι ἤθελε. Μία μέρα, ὁ Πάρκερ ἔδειξε τὸ μηχανισμό σ' ἕνα φίλο του. Εἶχε ξεχάσει πῶς τὸ κανονάκι ἦταν γεμάτο μὲ χαλκίκα. Πάτησε τὸ κουμπί, κ' ἕνα μεγάλο κομμάτι ἀπ' τὸ σουδά τοῦ ἀπέναντι τοῖχου —τοῖχου τῶν ἀνακτόρων, φυσικά — γκρεμίστηκε μὲ θόρυβο, κι ἀναστάτωσε τοὺς φύλακες τοῦ παλατιοῦ, πού νόμισαν πῶς εἶχε γίνῃ κάποια ἀπόπειρα.

ΩΣΤΟΣΟ, ΚΑΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ...

Ὅπωςδήποτε, τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ὁ Φίλιππος μετὰ τὸ ἐπείσοδι Πάρκερ καὶ τὴν ἀναγκαστικὴ παραίτησι τοῦ πιστοῦ του ὑπάσπιστο, ἄλλαξε αἰφνιδίως τὰ σχέδια τοῦ ταξιδίου του. Σύμφωνα μὲ τὸ ἀρχικὸ πρόγραμμα, τὸ «Μπριτάννια» μετὰ τὸ Γιβραλτάρ ἐπρόκειτο νὰ κατευθυνθῇ, χωρὶς ἄλλο σταθμὸ, στὸ Λονδίνο, ὅπου ὁ δούξ θὰ περνοῦσε μιά ἐβδομάδα μὲ τὴν σύζυγόν του, ἔπειτα ἀπὸ τὸν τετράμηνο χωρισμὸ τους, καὶ ἀκολουθῶς θὰ τὴν συνάδευε στὴν ἐπίσημὴ ἐπίσκεψή της στὴν Πορτογαλία. Ἡ νίκη, λοιπόν, τῆς βασιλείσεως (ἡ ὁποία καὶ θεωρεῖται ἀρχηγὸς τῆς «πουριτανικῆς μερίδος» τῶν ἀνακτόρων) πού θριάμβευσε μὲ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ Πάρκερ, φαίνεται ὅτι ἐχόλωσε τὸν δούκα, καὶ τὸν ὡδήγησε στὴ μετατροπὴ τῶν σχεδίων του. Ἐστὶ, ἀντὶ νὰ ταξιδεύσῃ ὡς τὸ Λονδίνο καὶ νὰ παραλάβῃ τὴν σύζυγόν του, ἀρκέσθηκε νὰ τὴν περιμένῃ νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνι στὴ Λισσαβώνα. Πέρα ὅμως ἀπ' αὐτὰ, τὰ ὁποία καὶ ἀνεπαρκῆ εἶναι καὶ ἀόριστα, ἡ ὑπόθεσι δὲν φαίνεται ὅτι θὰ ἀφῇ τὴ συνέχεια πού ἐπιθυμοῦν οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς σκανδαλοθηρες. Ὅπως τονίσαμε καὶ στὴν ἀρχὴ τὸ πρόβλημα (τὸ ὁποιοδήποτε πρόβλημα) Ἐλισάβετ καὶ Φίλιππος, δὲν εἶναι προσωπικὸς τοὺς ζήτημα, ἀλλὰ ζήτημα ἀξιοπρεπείας τοῦ θρόνου, πού ἔχει τὴ διάθεσι καὶ τὰ μέσα νὰ καταπνίγῃ κάθε προσωπικὴ ἔφεσι ἐκείνων πού τὸν προσωποποιοῦν. ■ ■ ■

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΘΗΚΑΝ ὅσοι νόμιζαν πῶς θὰ μάθουν κάτι ἀπὸ τὴ συνάντησι τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους. «Τὰ πρόσωπά των ἔλαμπαν ἀπὸ εὐτυχία».

ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΘΗ ὁτιδήποτε γιὰ τὴς πραγματικὲς σχέσεις μεταξύ τῶν δυὸ ὑψηλῶν προσώπων, ἀπὸ τὴς δημόσιες ἐμφανίσεις των. Τὸ πρωτόκολλο, πού ἐξυπηρετεῖ βαθύτερες κρατικὲς σκοπιμότητες, ἐπιβάλλει μιά «οὐδέτερη» φυσιογνωμία, κατὰ κανὼνα ἀδιατάρακτη καὶ εὐχάριστη, πού εἶναι δυνατόν πίσω ἀπὸ τὴ γαλήνη της νὰ κρύβῃ τρικυμίες. Ματαιοπονοῦν ὅσοι νομίζουν ὅτι ἡ Ἐλισάβετ καὶ ὁ Φίλιππος θ' ἀποτελέσουν ἐξάίρεσι.

(Φωτ. Camera Press, Keystone, United Press κλπ.)

ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ τῆς ἀπουσίας τοῦ Φιλίππου, ἡ Ἀγγλία πέρασε μιά ἀπὸ τὴς μεγαλύτερες κρίσεις τῆς ἱστορίας της, ὁ δούκας τοῦ Ἐδιμβούργου ὅμως δὲν διέκοψε τὸ ταξίδι του. Κάθε βράδυ, ἕνα σύντομο τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ «Μπριτάννια» κατατόπιζε τὴ βασίλισσα γιὰ τὴν πορεία τοῦ ταξιδίου, τὸ ὁποῖο, ἀφοῦ ποιεῖαβε τὴς περισσότερες χώρες τῆς Κοινοπολιτείας, ἐπεξετάθη καὶ μεχρὶ τὴν Ἀνταρκτικὴ, ὅπου ὁ δούκας ἐπεσκέφθη τὸν βρετανικὸ σταθμὸ

Η "ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ", ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΤΕΩΝ!

ΑΠΕΦΑΝΘΗ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ, ΑΛΛΑ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΛΣΡΟΥΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΠΟΥ ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΓΙΚΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ ΤΩΝ ΡΟΜΑΝΩΦ

“Ένα δράμα που άρχισε με την ρωσικήν επανάσταση και συνεχίζεται μέχρι σήμερα χωρίς να βρῖσκη τὴ λύση του

ΣΑ ΜΕΙΝΗ ΑΛΥΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ἂν ἡ κ. "Άννα "Αντερσον με τὸ κάπως ταραγμένο μυαλό, που ζῇ σήμερα σ' ἕνα χωριό τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, εἶναι ἡ Πολωνίδα χωριάτισσα Σαντοκόδοκ, ἡ ἡ Μεγάλη Δούκισσα "Αναστασία, κόρη τοῦ τελευταίου Τσάρου τῆς Ρωσίας. Οἱ ἀλλεπάλληλες δίκες, ἀντὶ νὰ λύσουν, περιέπλεξαν τὴν ὑπόθεση.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ἔχει κατακλύσει τὶς σκηνές καὶ τὶς ὁθόνες. Στὴ μιά ἀπὸ τὶς 3 ταινίες πού γυρίστηκαν, τὴν "Αναστασία ἔπαιξε ἡ ἡθοποιὸς Ζυλιέτ Γκρεκό.

Όταν ὁ τελευταῖος Τσάρος τῆς Ρωσίας πέθανε στὰ 1918, ἄφησε, καθὼς εἶναι γνωστὸ, μεγάλα χρηματικά ποσὰ στὶς περισσότερες χώρες τῆς Εὐρώπης. Οἱ κυβερνήσεις δὲν ἤξεραν, στὴν ἀρχή, ποῖα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ τύχη αὐτῶν τῶν ποσῶν, πού ἦταν κατατεθειμένα σὲ Τράπεζες, εὐρισκόμενες ὑπὸ τὴν δικαιοδοσία τους. Οἱ περισσότερες ἀκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῆς βρετανικῆς Αὐλῆς, πού ἀποφάσισε στὰ 1920 πὼς ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἀμέσου οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος τοῦ Τσάρου πέθαναν μαζί του, στὸ Αἰκατερίνενμπουργκ. Κ' ἔτσι, στὶς 8 Σεπτεμβρίου 1933, ἕνα γερμανικὸ δικαστήριό δέχτηκε ὅτι τὰ χρήματα πού ἀνήκαν στὴν κληρονομία τοῦ Τσάρου κ' ἦταν κατατεθειμένα στὴ Ράιχμπανκ καὶ στὸν τραπεζικὸ οἶκο «Μέντελσον καὶ Σία» θ' ἀποδίδονταν στὸν δουκικὸ οἶκο τῆς "Εσσης —στὴν οἰκογένεια τῆς Τσαρίνας.

Ἡ "Αναστασία, γνωστὴ τώρα ὡς κ. "Άννα "Αντερσον, κ' ἔγκατεστημένη στὴ Γερμανία, προσέφυγε στὴν δικαιοσύνη ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως, με τὸν ἰσχυρισμὸ πὼς ἦταν ἡ μόνη κόρη τοῦ Τσάρου πού ἐπέζησε, καὶ συνεπῶς ἡ μόνη νόμιμη κληρονόμος. Στὰ 1941, ἡ αἴτησή της ἀπορρίφθηκε ἀπ' τὸ Κεντρικὸ Δικαστήριό τοῦ Βερολίνου. Ἡ "Αναστασία ἔκανε ἀμέσως ἐφεση —καὶ μόλις πρὸ ολίγου ἐγίνε στὸ Βερολῖνο ἡ δευτέρη αὐτῆς δίκη, πού εἶχε ἀναβληθῇ λόγω τῶν πελεμικῶν γεγενῶτων καὶ τῆς καταστροφῆς διαφόρων ἐγγράφων. Τὸ δικαστήριό ἀπέρριψε καὶ πάλι τὴν προσφυγὴ τῆς "Άννας "Αντερσον, καὶ τὴν χαρακτήρισε ὡς ἀπατεῶνα...

“Ένας μάρτυς εἶδε τὰ πτώματα τῆς τσαρικῆς οἰκογενείας στὸ ὑπόγειο τῆς θίλλας Ἰπάτιεφ

Ἀπ' τοὺς πολλοὺς μάρτυρες πού παρήλασαν, ὁ σημαντικώτερος ἴσως ἦταν ὁ Χάινς Ἰωακείμ Μάγιερ, 62 ἐτῶν, πού ὑπερέστηε στὸ 3ο Σύνταγμα Δραγόνων, τῆς Βιέννης στὸν πόλεμο τοῦ 1914 — 1918, σὺν ἑλπίδι αἰχμάλωτος ἀπ' τοὺς Ρώσους καὶ κατατάχθηκε στὸν "Ερυθρὸ Στρατὸ μετὰ τὴν Ὀκτωβριανὴ Ἐπανάσταση. Λένε πὼς ἐγίνε μέλος τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως τῶν Οὐράλίων στὸ Αἰκατερίνενμπουργκ, κ' ἦταν μέλος τοῦ ἐκεῖ ἐπαναστατικοῦ ἐπιτελείου. Ἡ σημερινὴ του ἔγκειται στὸν ἰσχυρισμὸ τοῦ πὼς εἶδε τὰ πτώματα ὄλων τῶν μελῶν τῆς τσαρικῆς οἰκογενείας στὸ δωμάτιο τῆς δολοφονίας, στὴν ἐπαυλὴ Ἰπάτιεφ. Ἀλλὰ ὁ Μάγιερ ἔπαιξε ρόλο καὶ σὲ μὴν ἄλλῃ ἱστορία. Στὶς 17 Δεκεμβρίου 1955, κάποιος Φρᾶνς Μπόλντουαν, ἀπ' τὸ Σαρλόττεμπουργκ τοῦ Βερολίνου, ἔγραψε στὸ δικηγόρο τῆς κ. "Αντερσον, τὸν δρ. Κούρτ Φερμέρεν: «Υπάρχει ἕνας μάρτυς πού βρισκόταν μπροστὰ στὸν τυφεκισμὸ τῆς τσαρικῆς οἰκογενείας ὡς μέλος τοῦ "Ερυθροῦ Στρατοῦ, κ' ἔχει ἔγγραφο πού τὸ ἀποδεικνύουν. Ὑπὸ ὠρισμένες συνθήκες, θὰ ἦταν πρόθυμος νὰ καταθέσῃ ὡς μάρτυς». Ὁ Φερμέρεν, πού ζῇ στὸ "Αμβούργο, παρακάλεσε ἕνα συνάδελφό του τοῦ Βερολίνου νάρθῃ σ' ἐπαφὴ με τὸν κ. Μπόλντουαν. Ὁ συνάδελφος ἀπήντησε πὼς ὁ μάρτυς ἦταν πρόθυμος νὰ ὁρκιστῇ πὼς ἡ μὴν κόρη τοῦ Τσάρου, ἡ "Αναστασία, δὲ ν' εἶχε σκοτωθῇ μαζί με τοὺς ἄλλους. Συζητήθηκαν ἐπίσης οἱ «ὠρισμένες συνθήκες». Ὁ μάρτυς ἤθελε ἕνα ἄτοκο δάνειο 200.000 ληρών, ἰσοδίου διαρκείας... Ὁ δρ. Φερμέρεν ἀρνήθηκε ἐξ ὀνόματος τῆς πελάτισσας του. Τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος ἦταν... Χάινς Ἰωακείμ Μάγιερ! Στὶς 22 Μαΐου 1956, ἔγραψε στὸν δικηγόρο τῆς κ. "Αντερσον πὼς εἶχε ὑποβάλει τὴν προσφορὰ τοῦ μέσῳ τοῦ Μπόλντουαν ἐμὸς καὶ μέγας ν' ἀνακαλύψῃ ποῖος ἐδίαφερόταν τόσο πολὺ νὰ μετατρέψῃ τὴν Πόλιν ἰδὰ κ. Σαντοκόδοκ σὲ Μεγάλη Δούκισσα "Αναστασία...

Ὁ Δουκικὸς Οἶκος τῆς "Εσσης ἀρνεῖται ὅτι ἔχει ὀποιοδήποτε ὑλικὸ συμφέρον ἀπὸ τὴν ὑπόθεση

Στὸ ἀναιμεταξὺ, ὁ δικηγόρος τοῦ Οἴκου τῆς "Εσσης, δρ. Κράμπφ, δήλωσε πὼς ὁ Οἶκος αὐτὸς δὲν ἐπιδιώκει ὑλικούς σκοπούς. Ἀντιθέτως πρὸς ὅσα ἔχουν λεχθῇ, δὲν ὑπάρχει περιουσία τοῦ Τσάρου κατατεθειμένη στὴν Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας. Μιὰ κληρονομία 250.000 μάρκων παλαιοῦ τύπου (πού δὲν ἔχουν σήμερα καμμιὰ

ἀξία) κ' ἕνας ἀριθμὸς ἄλλων ἀξιών εἶχαν κατατεθῇ στὴ σημερινὴ ρωσικὴ ζώνη τῆς Γερμανίας. Ἀλλ' αὐτὲς οἱ καταθέσεις εἶναι παγωμένες καὶ δὲν ἔχουν πρακτικὴ σημασία. Ὁ δουκικὸς Οἶκος ἐνδιαφερόταν μόνο ν' ἀναγνωρισθῇ δικαστικὰ πὼς ἡ κ. "Αντερσον δὲν εἶναι κόρη τοῦ Τσάρου καὶ συνεπῶς δὲν συγγενεῖ με τὸν Οἶκο τῆς "Εσσης.

Μιὰ ἀποκάλυψη τῆς μυστηριώδους κ. "Αντερσον ρίχνει μιὰ σκιά στὴν ὑπόληψη τοῦ Μ. Δουκὸς

Όμως, ὑπῆρχε κ' ἕνα πολὺ σημαντικό ἐνδιαφέρον, πού ὁ δρ. Κράμπφ ἀπέφυγε νὰ τὸ ἀναφέρῃ. Ἡ γυναίκα πού ἰσχυρίζεται πὼς εἶναι ἡ "Αναστασία, λέει πὼς εἶπε τὸ θεῖο της, τὸ μεγάλο δούκα "Ερνέστο Λουδοβίκο "Αλβέρτο Κάρολο Γουλιέλμο τῆς "Εσσης στὴν Πετρούπολη στὰ 1916 —τὸ δεύτερο χρόνο τοῦ πρώτου Παγκοσμίου πολέμου. Αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς ἕνα στίγμα στὴν ἱστορία τῆς οἰκογενείας τῆς "Εσσης. Ἡ Αὐλὴ τοῦ Ντάρμστατ εἶχε διαψῶσαι κατηγορηματικὰ αὐτὴ τὴν δήλωσή της "Αντερσον ἀπ' τὶς 10 Μαρτίου 1927: «Ὁ Μέγας Δούξ ὑπερέστηε στὸ Δυτικὸ Μέτωπο κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, καὶ δὲ ἦταν ἀδύνατο νὰ βρεθῇ στὴ Ρωσία». Ἀλλὰ εἴκοσι χρόνια ἀργότερα, ἡ σχετικὴ συζήτηση ξανάρχισε. Στὶς 19 Ἀπριλίου 1949, ὁ δρ. Λάρσκι, τῶς ἀξιωματικὸς τῆς τσαρικῆς Ρωσίας, εἶπε ὅτι τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1915 εἶδε σ' ἕνα φιλικὸ ἀνατολὸν τὸν Μεγάλον Δούκα "Ερνέστο Λουδοβίκο τῆς "Εσσης-Ντάρμστατ, ἀδελφὸ τῆς Τσαρίνας. Ἡ Γερμανίδα διάδοχος Καίσαρος, νύφη τοῦ Κάιζερ Γουλιέλμου Β', ἔγραψε στὶς 2 Ὀκτωβρίου 1953 πὼς, σύμφωνα με ὅσα τῆς εἶχε πῇ ἡ πεθερά της, ἡ ἐπίσημη τοῦ Μεγάλου Δουκὸς εἶχε λάβει χώρα, καὶ πὼς ἡ καταθέσῃ τῆς κ. "Αντερσον δείχνει ὅτι ἤξερε καλὰ τὴν ὑψηλὴ πολιτικὴ καὶ τὰ μυστικά τῆς τσαρικῆς οἰκογενείας. Ἀν ἡ κ. "Αντερσον εἶναι ἡ Μεγάλη Δούκισσα "Αναστασία, θὰ εἶχε ἀσφαλῶς ἀναγνωρίσει τὸ θεῖο της στὴν Πετρούπολη, γιατί τρία χρόνια προηγουμένως, ἀπ' τὸν Ἰούλιο ὡς τὶς ἀρχὲς Νοεμβρίου 1913, ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια τοῦ Τσάρου εἶχε ἐπισκεφθῇ τοὺς συγγενεῖς τῆς τῆς "Εσσης. Ἀν πάλι δὲν εἶναι, πὼς ἤξερε στὰ 1927 μιὰ ἐπίσημη, πού δὲν ἐπιβεβαιώθηκε παρὰ πολὺ ἀργότερα ἀπὸ ἑγκυρες πηγές; Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπ' τ' ἀναρίθμητα μυστικὰ πού περιβάλλουν τὴν "Αγίαστὴ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, καὶ πού δὲν τὰ ἔλυσε ἡ τελευταία δίκη τοῦ Βερολίνου. Στὴ δίκη αὐτὴ παρήλασαν ἀρκετοὶ μάρτυρες —καὶ πρῶτος πρῶτος ὁ Μάγιερ— πού ἰσχυρίσθησαν πὼς ἡ κ. "Αντερσον εἶναι μιὰ Πολωνίδα ὀνόματι Σαντοκόδοκ, καὶ πὼς κανένα μέλος τῆς τσαρικῆς οἰκογενείας δὲν ἐπέζησε. Μερικοὶ μάρτυρες εἶπαν πὼς παρέστησαν στὴν αὐσὴ τῶν πτωμάτων τῆς τσαρικῆς οἰκογενείας, καὶ πὼς ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν κ' ἡ "Αναστασία.

Ὁ πρίγκιψ τῆς Σαξωνίας, συγγενὴς τῶν Ρομανῶφ, πιστεύει ὅτι ἡ κ. "Αντερσον εἶναι ἡ "Αναστασία

Ἀλλὰ ἡ μάχη τῆς "Άννας "Αντερσον δὲν τελείωσε: "Ἐχει ὑποβάλει ὁ ἀναιμεταξὺ μῆνυση ἐναντίον ἑνὸς δημοσιογράφου τῆς Καρλσρούης, τοῦ Φρέντ Φέλζ, πού ἰσχυρίσθηκε σὲ μιὰ σειρά ἀρθρῶν τοῦ πὼς ἡ "Αναστασία δὲν εἶναι παρὰ ἡ Πολωνίδα Σαντοκόδοκ. Κύριος μάρτυς τοῦ Φέλζ θὰ εἶναι πάλι ὁ Μάγιερ. Ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς "Άννας "Αντερσον θὰ καταθέσῃ ὁ πρίγκιψ τῆς Σαξωνίας — "Αλλεμπουργκ, πού εἶναι συγγενὴς τῶν Ρομανῶφ. Ὁ πρίγκιψ εἶναι πεπεισμένος πὼς ἡ ἀρρωστὴ γυναίκα πού ὁ ἴδιος φροντίζει εἶναι ἡ Μεγάλη Δούκισσα "Αναστασία. Ἐνας ἄλλος μάρτυς θὰ εἶναι ὁ τῶς Λοχαγὸς τοῦ ρωσικοῦ ἱππικοῦ Φέλιξ Ντάσσελ, πού, πληγωμένος στὸ μέτωπο τῆς Μπύστριτσα, μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Τσάρου Σέλο, ὅπου περιποιόντουσαν τοὺς ἀρρώστους οἱ μεγάλες δούκισσες Μαρία καὶ "Αναστασία, τότε 15 ἐτῶν. Στὸ 1927, ὅταν γεννήθηκε ἡ φῆμὴ πὼς ἡ ἀγνοστὴ γυναίκα ἦταν ἡ Πολωνίδα Σαντοκόδοκ, ὁ Ντάσσελ ταξίδεψε μ' ἕνα γνωστὸ του στὸν πύργο τοῦ Σέον (Βαυαρία), ὅπου τὸν φιλοξένησε ὁ δούξ τοῦ Λύχτεμπεργκ, ἀπόγονος τῆς Ἰωσήφινας ντὲ Μπαρναὶ καὶ διαδέχθηκε τοῦ Τσάρου Νικολάου Α'. Μόλις εἶδε τὴν νέα, εἶπε ἀμέσως: «Εἶναι ἡ "Αναστασία!». Ὁ γνωστὸς του, κάποιος ὀνόματι Μπόρνεμαν, τοῦ θύμισε πὼς ἔπρεπε νὰ τῆς ὑποβάλῃ ὀρισμένες ἐρωτήσεις, γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσῃ. Ὁ Ντάσσελ ρώτησε: —Τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1916 εἶχα φύγει γιὰ τὸν Καύκασο με ἀναρ-

Οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ ἔχουν ἀσχοληθῇ, σὲ παλαιότερα τεύχη τους, ἐκτεταμένα με τὴν "ὑπόθεση "Αναστασία» —μιὰν ἀπὸ τὶς πρὸ ἀνεξιχνίαστες ὑποθέσεις τοῦ αἰῶνος μας. "Ὅ,τι ξαναφέρνει στὴν ἐπικαιρότητα τὸ μυστηριώδες αὐτὸ ζήτημα δὲν εἶναι οἱ δυὸ κινηματογραφικὲς ταινίες πού γυρίσθηκαν με βάση τὴν ἀπίθανη ἱστορία μιᾶς γυναικας, ἀλλ' ἡ πρόσφατη ἀπόφαση ἑνὸς γερμανικοῦ δικαστηρίου πού χαρακτηρίζει ὡς ἀπατεῶνα τὴν διεκδικητρία τοῦ τίτλου τῶν Ρομανῶφ. Ἐνα ἄλλο γερμανικὸ δικαστήριό θὰ ἐπανεξετάσῃ τὸ πρόβλημα. Τὰ κινηματογραφικὰ σενάρια καὶ τὰ θεατρικὰ ἔργα δὲν πρόκειται, δέβαια, νὰ τὸ διευκολύνουν στὴν ἀνέυρεση τῆς ἀλήθειας. Ἰσως μάλιστα νὰ μὴ μπορῇ ποτὲ ν' ἀνευρεθῇ ἡ ἀλήθεια σ' ἕνα δράμα πού ἀνέκυψε ἀπὸ μιὰ λαίλαπα...

Ἡ ΙΝΓΚΦΙΝΤ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ ἔπαιξε τὴ δεύτερη "Αναστασία καὶ ἡ Πάλμερ τὴν τρίτη. Παρ' ὅλο τὸ διεθνὲς ἐνδιαφέρον πού δημιούργησαν γύρω ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Μεγάλης Δούκισσας, δὲν προσέφεραν θετικὰ στοιχεῖα στὴ λύση τοῦ αἰνίγματος. Εἶναι ἀπλὲς ἀποπειρὲς νὰ δοθῇ μιὰ κάποια πιθανοφανὴς ἐρμηνεία στὴν ὑπόθεση αὐτή.

Ο ΠΙΛΟΤΟΣ ΤΗΣ S.A.S. ΕΞΕΤΑΖΕΙ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΓΕΙΩΣΕΩΣ ΤΟ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ ΠΟΥ ΘΑ ΉΚΑΝΕ ΤΗ ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΡΙΨΗ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ.

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΜΑΣ ΕΓΙΝΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΙΟ... ΜΙΚΡΟΣ

Με μιά καινούργια αεροπορική διαδρομή πάνω από τον Πόλο συντομεύθηκε η επικοινωνία Ευρώπης — Άπω Ανατολής κατά 22 ώρες. Το γεγονός πανηγυρίστηκε από τον τύπο.

Η ΠΡΩΤΗ σελίδα της «Καθημερινής», της 1ης Ιανουαρίου 1957, φωτογραφήθηκε στη μικροταινία, μαζί με άλλες ελληνικές εφημερίδες

Δύο γιγαντιαία αεροπλάνα τύπου «Γκλόμπάλ Έξπρες» της σκανδιναβικής αεροπορίας, δισταυρώθηκαν προ λίγων ημερών πάνω από τον Βόρειο Πόλο. Ήταν την ημέρα κατά την οποία έγιναν τα εγκαίνια της νέας αεροπορικής γραμμής Τόκιο-Κοπεγχάγη, μέσω της «κορυφής» του πλανήτη μας. Το δρομολόγιο αυτό συντομεύει κατά 22 ώρες τη διαδρομή μεταξύ Ευρώπης και της Άπω Ανατολής. Στο αεροπλάνο που απέγειώθη από το Τόκιο και έφθασε στη δανική πρωτεύουσα, επέβαινε και ο νεότερος αδελφός, ο αυτοκράτορας Χιροχίτο, πρίγκιψ Μικάλα, με την σύζυγό του. Στο αεροσκάφος, που εξετέλεσε το αυτό δρομολόγιο αντιστρόφως, επέβαιναν ο πρωθυπουργός της Δανίας και οι ύπουργοι των Εξωτερικών της Νορβηγίας και Σουηδίας. Τη στιγμή που δισταυρώθηκαν πάνω από τον Βόρειο Πόλο τα δυο αεροσκάφη, ο πρωθυπουργός της Δανίας άπληθυνε μήνυμα που μετεδόθη από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς 26 χωρών. Ταυτόχρονα έρριψε μια μετάλλνη θήκη ή οποία περιείχε μικροταινία με φωτογραφίες από τις πρώτες σελίδες 700 εφημερίδων όλου του κόσμου, της 1ης Ιανουαρίου 1957. Είκοσι περίπου ελληνικές εφημερίδες της Αθήνας και των έπαρχιών περιελαμβάνοντο στη συμβολική ρίψη.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Ή μισότρελλη γυναίκα, που έχει έμπνεύσει ήδη ένα θεατρικό έργο και δύο ταινίες θα πιστεύη πάντα ότι είναι η Δούκισσα Άννα-Αναστασία

ρωτική άδεια πριν απ' τις γιορτές. Οι συνάδελφοί μου που έμειναν στο νοσοκομείο πήραν δώρα — ρολόγια, τσιγάρα, σπαθιά... —Ναί, είπε η κοπέλα. Ή Μαρία κ' εγώ δώσαμε ρολόγια και σιγαροθήκες — αλλά σπαθιά δεν θυμάμαι... Ο Ντάσελ είχε ήδη απαντήσει γραπτώς στο προετοιμασμένο του ερωτηματολόγιο πώς είχαν δοθεί μόνο ρολόγια και σιγαροθήκες... —Θυμάστε, της είπε έπειτα, που παίζαμε μπιλιάρδο; Ή αϊθουσα ήταν στο πρώτο πάτωμα, και μάλλον μικρή για το πράσινο τραπέζι... —Όχι! Τον δέκοψε η κοπέλα. Το τραπέζι ήταν στο ισόγειο του νοσοκομείου! Κι αυτή η απάντηση ήταν σωστή. Το ίδιο διαπιστώθηκε και για όλες τις άλλες ερωτήσεις.

Πώς μπορεί μιά χωριάτισσα να υποδέχεται τόσο δύσκολο ρόλο και γά ξέρη 4 γλώσσες;

Πώς όμως δημιουργήθηκε η άποψη ότι η Άννα Άντερσον είναι η Πολωνίδα εργάτρια Σαντοκόβσκα; Αυτό το ισχυρίστηκε πρώτη μιά Βερολινέζα, η Ντόρις Βίνκεντερ, που είπε πως η άγνωστη δεν ήταν η κόρη του Τσάρου, αλλά η άλλοτε νοικάρισσα της Σαντοκόβσκα. Ή Βίνκεντερ είχε δαβάσει την Ιστορία της Άννα-Αναστασίας — με φωτογραφίες της — στην «Μπερλινέρ Νάχταινγκμαϊντ», κ' η εφημερίδα φρόντισε να στείλη τον αδερφό της Σαντοκόβσκα (που είχε εξαφανιστεί πριν από μερικά χρόνια), έναν άνδρα κορόνα, τον Ρούρ, στον πύργο του Σέον. Ο δούξ του Λούχτεμπεργκ έφισε τον Φελίξ Σαντοκόβσκα να δει το κορίτσι, μα εκείνος, παρ' όλο που ο δούξ του υποσχέθηκε πως θα του έδινε μιά μεγάλη άμοιδη αν έλεγε την αλήθεια, υποκλίθηκε με σεβασμό κ' είπε: —Όχι, δεν είναι αυτή η Φρογκίσκη μας!

Στην υπόθεση πως η Άννα Άντερσον είναι η Σαντοκόβσκα υπάρχει και μιά άλλη αντίρρηση. Πώς μπορεί μιά Πολωνίδα χωριάτισσα να επιχειρήσει να μεταμορφωθεί σε Μεγάλη Δούκισσα που είχε καθήσει στο ίδιο τραπέζι με δούκες, και που μιλάει ρωσικά, γερμανικά, αγγλικά και γαλλικά; Ή δισποινίς Κλάρα Πάυτερτ που «ανάκαλυψε» την Άννα-Αναστασία πέρασε μυστηριώδως μερικά χρόνια άργότερα. Βρέθηκε νεκρή στο δωμάτιό της, και κανείς ποτέ δεν έμαθε αν ήταν δολοφονία, ατύχημα ή φυσικός θάνατος. Την είχαν στείλει στο νοσοκομείο Ντάλλιτορφ του Βερολίνου για παρατήρηση, και στο διπλανό κρεβάτι της ήταν μιά κοπέλα, που την είχαν δώσει μισοπεθαμένη απ' το Κανάλι Λάντσερ, το δράδυ της 17ης Φεβρουαρίου 1920. Μερνυχτα δόκλχηρα η Πάυτερτ την παρατηρούσε. Μιά μέρα, έβαλε μπροστά της την «Μπερλινέρ Ίλλουστρίρτε Τσάιτουνγκ» και της είπε: —Γιατί δεν π' όμολογείτε; Είστε η κόρη του Τσάρου! Ή άγνωστη άνοιξε για πρώτη φορά το στόμα της και ψέλλισε: —Ναί... είμαι!

Στις 22 Μαΐου 1922, την παρέδωκαν σε μιά ομάδα Ρώσων εξορίστων, που κέρδιζαν τη ζωή τους ως οδηγοί ταξί, θυρωροί και μουσικάντηδες. Από τότε, έγινε το μύλο της έριδος αντικρουσμένων συμφερόντων, και πέρασε πολύ δύσκολες μέρες.

Ή μυστηριώδης κυρία του Μέλανος Δρυμού δεν έχει έγγραφα για να αποδείξει ό,τι λέει

Η Ιστορία που προβάλλουν οι όπαδοί της Άννα-Αναστασίας είναι γνωστή: Μή έχοντας σκοτώθ την τρομερή εκείνη νύχτα της 17ης Ιουλίου 1918, η Άννα-Αναστασία φυγαδεύτηκε απ' δυο στρατίτες που, αν και ύπηρετούσαν στον Έρυθρό Στρατό, ήταν πιστοί στον Τσάρο. Αυτοί —ο Στατισλάβ και ο Σεργκέι Μίσκιεβιτς— την πήγαν μέσα σε κάρο στη Ρουμανία κ' εγκαταστάθηκαν εκεί. Στα 1919, ο Στατισλάβ κ' η Άννα-Αναστασία παντρεύτηκαν κι άπόκτησαν ένα γιό, τον Άλεξέι. Μα ο Στατισλάβ δολοφονήθηκε από κομμουνιστάς σ' ένα δρόμο του Βουκουρεστίου. Φοβούμενοι μήπως τους σκοτώσουν κι αυτούς, η Άννα-Αναστασία κι ο Σεργκέι άφησαν το παιδί σ' ένα όρφανοτροφείο και πήγαν στο Βερολίνο. Εκεί εξαφανίστηκε μυστηριώδως κι ο Σεργκέι, κ' η Άννα-Αναστασία, μη έχοντας άλλη έλπίδα, ρίχτηκε στα σκοτεινά νερά του καναλιού... Ή Άννα-Αναστασία δεν έχει άποδείξει αυτής της Ιστορίας —ούτε έγγραφα, ούτε μάρτυρες. Ο Σεργκέι δεν εξαφανήκε, και τα ταραχώδη γεγονότα των τελευταίων 25 ετών εξαφανίσαν κάθε ίχνος του μικρού Άλεξέι, του τελευταίου γνωστού απ' εθείας άπογόνου της άλλοτε πανίχυρης οικογενείας των Ρομανόφ. Ίσως, το μυστήριο αυτό να μη διαλευκανθ ποτέ...

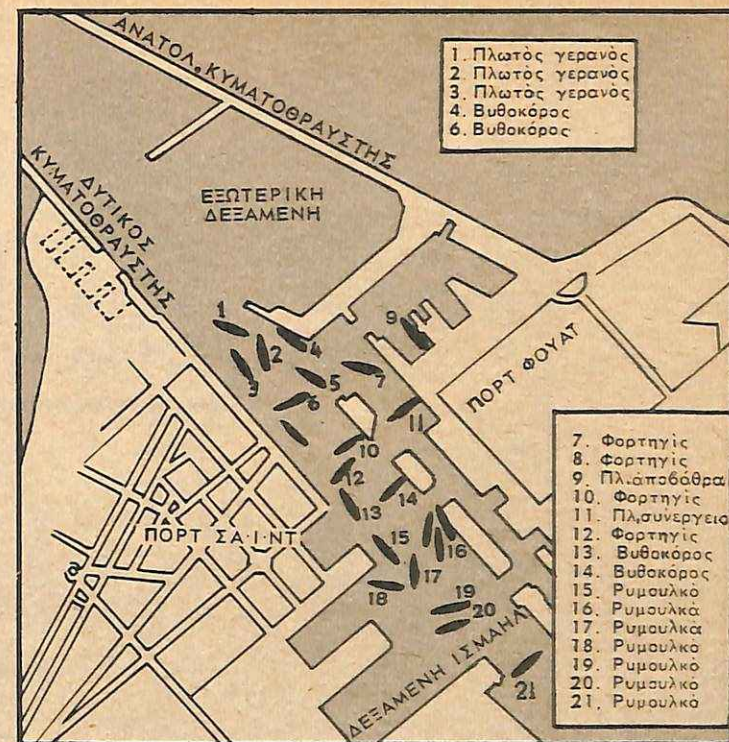
Όποιοδήποτε και αν είναι το νομικό τέλος της υποθέσεως, το μυστήριο δεν θα λυθ...

Παρ' όλο που, από νομικής άπόψεως, η ύπόθεση μπορεί να κλείσει, η μισότρελλη αυτή γυναίκα, που ένέπνευσε ένα θεατρικό έργο και δυο ταινίες, θα εξακολουθή ν' άποτελή αίνιγμα. Χωρίς να παίξει κανένα ένεργό ρόλο, θα είναι πάντα πεισιμένη πως είναι η Άννα-Αναστασία, και θ' αντίτασση στην άμφιβολία και στη δυσπιστία την βεβαιότητα και την περιφρόνησή της. Μπροστά στα μάτια της χορεύουν τα μακρυά ξανθά μαλλιά της μικρής πριγκίπισσας που έπαιζε με τους ναύτες στη γέφυρα της θαλαμηγού «Στάνταρντ», κατά μήκος των άκτών της Κριμαίας...

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η ΑΝΑΠΝΟΗ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Με τις προσπάθειες της άποφράξεως θ' άρχιση σε λίγο να λειτουργή πάλι ό πνεύμων της διεθνούς οικονομίας

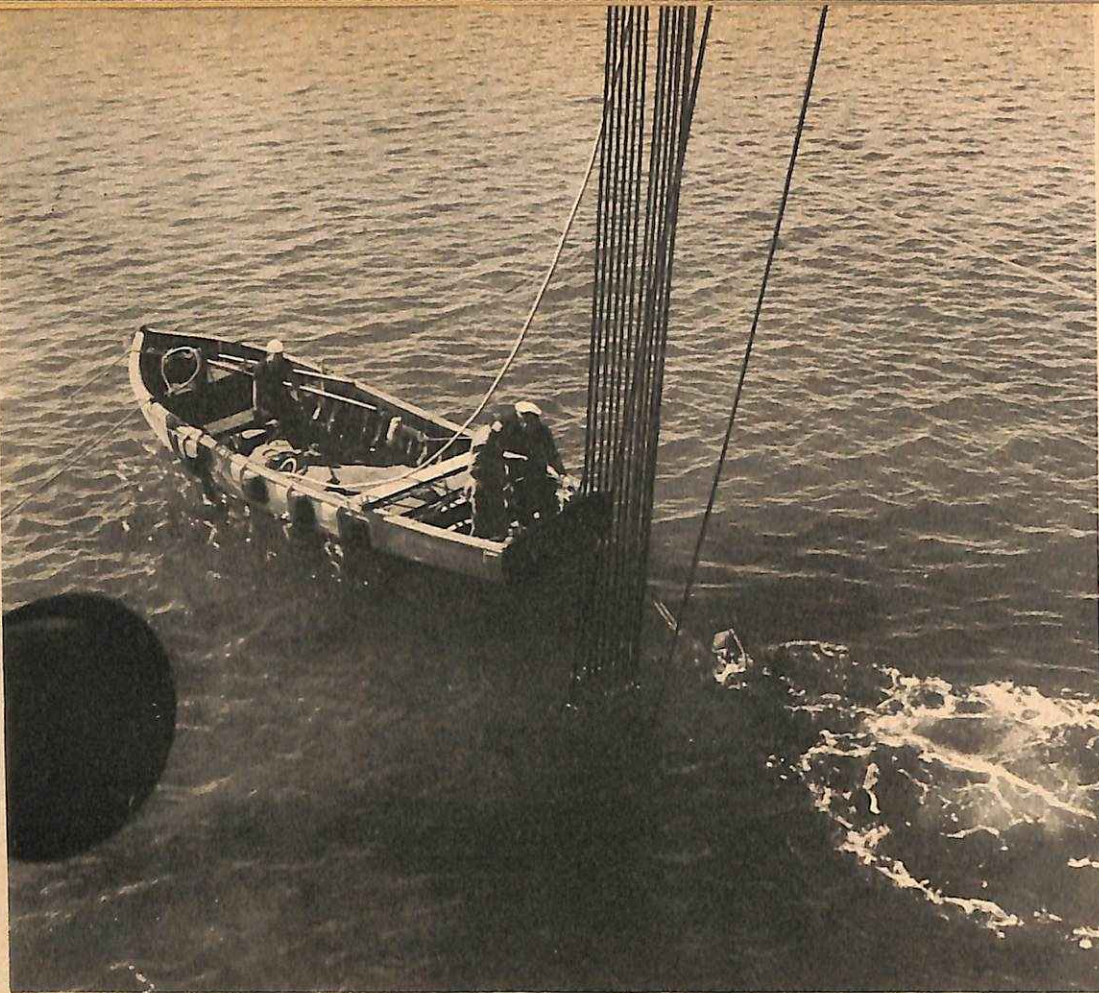

ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ ΝΑΥΓΙΑ βρίσκονται μόνο στο Πόρτ Σάιντ. Τα πλωτά συνεργεία που εργάζονται, νυχθημερόν, έλπίζεται ν' άνοίξουν έναν μικρό, βέβαια, δίαυλο έντός του τρέχοντος μηνός Μαρτίου.

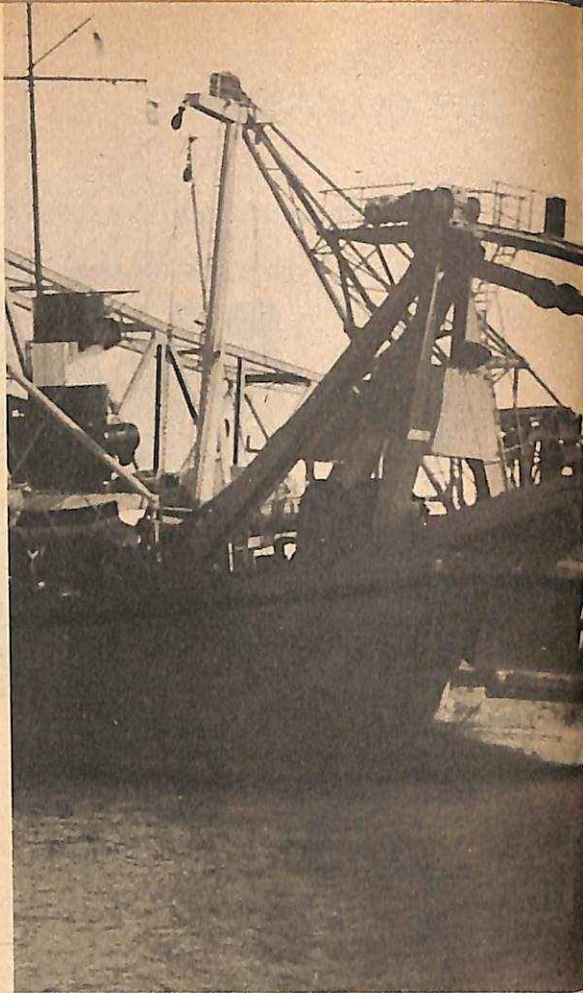
ΤΟ ΠΟΡΤ ΣΑΪΝΤ, ΤΟ ΠΡΟΣ ΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ ΣΤΟΜΙΟ ΤΗΣ ΔΙΩΡΥΓΟΣ, ΥΠΕΣΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

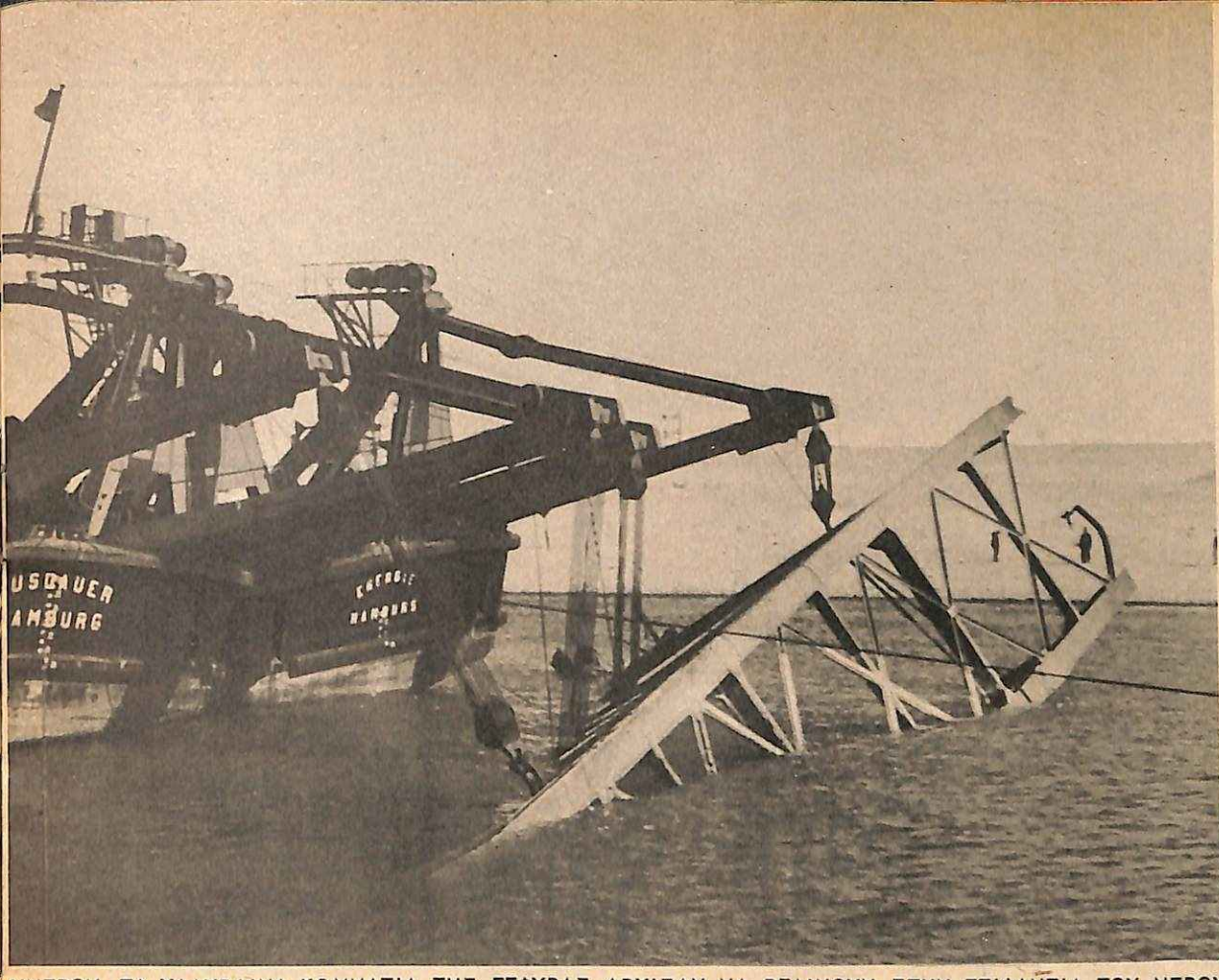
Λιγότερο από μιά δεκάδα κράτησε η επίθεση-παραφροσύνη των Άγγλοάλλων κατά της Αίγυπτου, αλλά ό κόσμος όλόκληρος και κυρίως η Ευρώπη εξακολουθεί να πληρώνη τις συνέπειες της άκόμης. Ο «κατοχικός» χειμώνας που πέρασαν οι περισσότερες χώρες της Ευρώπης, λόγω του περιορισμού των καυσίμων, δεν είχε, βέβαια, άλλη αίτια από την άχρηστευση της στενής υδάτινης λεωφόρου, που άπεδείχθη ότι άποτελεί τον πνεύμονα της διομηχανικής ύποστάσεως μίας δόκλχηρης σειράς κρατών. Γι' αυτό και η κύρια μέριμνα των άστυνομικών δυνάμεων, που έστειλε ό Ο. Η.Ε. στο ήφαιστείο της Μέσης Ανατολής, ήταν (φυσικά, μετά την άγκατάσταση της διαχωριστικής γραμμής μεταξύ των έμπολέμων) και η όργάνωση των εργασιών της άποφράξεως της πολύτιμης διώρυγος. Δανικά, όλλανδικά, Ιταλικά, σουηδικά και γερμανικά πλωτά συνεργεία έσπευσαν επί τόπου και άρχισαν το δύσκολο έργο της μετατοπίσεως και ανέλιξεως των ναυαγίων και των άλλων έμποδίων που έχουν καταστήσει προσωρινά άχρηστο το Σουέζ. Οι άπιστόδοξοι έλπίζουν ότι το έργο της μερικής άποκαταστάσεως θα έχη συμπληρωθί μέχρι του προσεχούς Μαΐου, όπως άλλωστε προβλέπει και το σχέδιο των εργασιών. Υπάρχουν όμως και οι άπαισιόδοξοι που νομίζουν ότι δεν μπορούμε να μιλάμε για παράδοση της διώρυγος στη ναυσιπλοία προ της παρόδου τουλάχιστον έτους

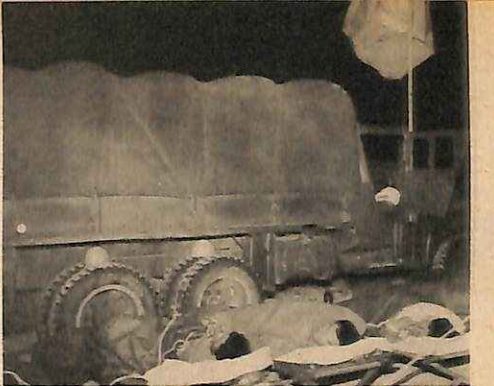
ΕΤΟΙΜΟΣ ΠΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΔΥΘΗ Ο ΔΥΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΣΗ ΤΑ ΚΑΛΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΕΦΥΡΑ ΕΛ ΦΕΡΝΤΑΝ

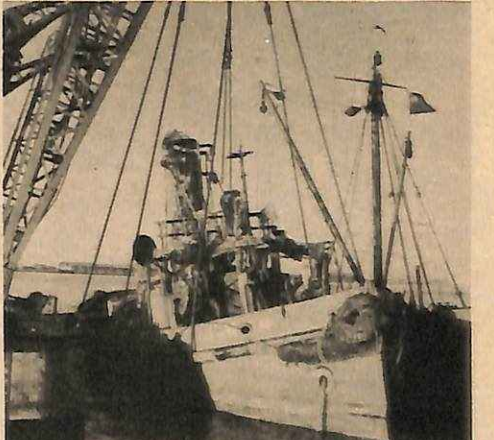
ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΠΟΛΛΩΝ

ΗΜΕΡΩΝ, ΤΑ ΧΑΛΥΒΔΙΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΕΠΗ τής σημαίας του Ο.Η.Ε., το γιουγκοσλαβικό τμήμα τής αστυνομικής δυνάμεως στρατοπέδευσε στην έρημο, κοντά στις ισραηλινικές προφυλακές. Κάτω: 'Ο πλωτός γερανός «'Αρέντ», μόλις ανέσυρε από τόν βυθό τὸ ρυμουλκὸ «'Αζίλ»

(Φωτ.Υ.Ν.Ι.Ο.)

Η ΑΝΑΠΝΟΗ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

“Όχι ένα, αλλά δέκα φράγματα του 'Ασσουάν δὰ γινόντουσαν με ὅσα ἔχουν δαπανηθῇ ...

Πενήντα τουλάχιστον πλοία βρίσκονται βυθισμένα σ' ὅλο τὸ μήκος τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ, καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ εἰκοσιένα μέσα στὸ Πόρτ Σάιντ. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ πλοία, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μεγάλα ἐμπόδια πού πρέπει νὰ ἀελευρωθοῦν καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ τὸ ἔργο τῆς ἐκκαθαρίσεως. Τὰ ἐμπόδια αὐτὰ εἶναι οἱ ὄγκοι τσιμέντου πού εἶχαν βυθισθεῖ οἱ Αἰγύπτιοι τὶς ἡμέρες πού ἐδέχθησαν τὴν ἀπρόκλητη ἐπίθεση τῶν Ἰσραηλινῶν καὶ τῶν Ἀγγλογάλλων. Εἶναι ἀκόμη τὰ ἐρείπια πού σωριάσανε οἱ σφοδρὲς ἀεροπορικὲς ἐπιδρομὲς τῶν εἰσβολέων καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ, τὸ σημαντικώτερο, ἡ γέφυρα Ἑλ Φερντάν, βορείως τῆς Ἰσραηλίας, ἡ ὁποία κατέρρευσε μέσα στὸ κανάλι συνεπεία τῶν βομβαρδισμῶν τῶν Ἀγγλογάλλων. Τέλος εἶναι οἱ φυσιολογικὲς προσχώσεις τῆς ἄμμου, λόφοι ὁλόκληροι, πού μαζεύτηκαν, ἐφ' ὅσον ἐξ αἰτίας τῆς ἐκρύβτης καταστάσεως παραμελήθηκε κάθε συστηματικὴ συντήρηση τῆς διώρυγος. Αὐτὰ εἶναι τὰ δυσχερέστατα προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Ο.Η.Ε., πού με ἐπικεφαλῇ τὸν Ἀμερικανὸ στρατηγὸ Χουήλερ ἔχει ἀναλάβει τὸ ἔργο τῆς ἐκκαθαρίσεως. Ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς Χουήλερ, πού ἀντιπροσωπεύει τὸν γενικὸ γραμματέα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν κ. Χάμμερσκελντ καὶ προΐσταται διεθνούς ἐπιτροπῆς 19 ἐμπειρογνομῶν, πιστεύει ὅτι τὸ ἔργο τῆς ἀποφράξεως θὰ ἀπαιτήσῃ ἐντατικὴ ἐργασία ἐπὶ ἓνα ἀκόμη χρόνον. Καὶ κάθε μέρα πού περνᾷ στοιχίζει στὴν Αἴγυπτο 100.000 λίρες. Ἡ ἐπιβάρυνση αὕτη, μαζί με τὶς καταστροφὲς τοῦ πολέμου καὶ τὴν στέρηση τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τὰ ἔσοδα τῶν διωδίων, ἔχουν κλονίσει σημαντικὰ τὴν αἰγυπτιακὴ ἐθνικὴ οἰκονομία, καὶ οὐ σασστικὰ ἀναδεικνύουν τοὺς Ἀγγλογάλλους νικητὲς τοῦ ληστρικοῦ αὐτοῦ πολέμου, ἐφ' ὅσον ἐπέτυχον στὸν κύριο ἀντικειμενικὸ τους σκοπὸ: Νὰ ἀχρηστεύσουν γιὰ πολλὰ χρόνια τὸν ἐπικίνδυνον ἀντίπαλόν τῶν συμφερόντων τους στὴν Μέση Ἀνατολή.

Ὅπως δὲποτε, οἱ πρώτες ἐργασίες τῆς ἀποφράξεως ἐξελίχθησαν γοργὰ καὶ ἱκανοποιητικὰ καὶ στὶς ἀρχὲς Μαρτίου θὰ εἶναι ἐλευθερὸς ἓνας διαύλος ὀκτῶ μέτρων, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιτρέπῃ τὸν διάπλουν πλοίων χωρὶς

ἐπικίνδυνον μέχρι 10.000 τόνων. Ἀκολούθως τὰ εἴκοσι πλωτὰ συνεργεία τὰ ὁποῖα ἀσχολοῦνται αὕτη τὴ στιγμή, καὶ δουλεύουν νυχθημερόν, θὰ προχωρήσουν στὸ δεύτερο στάδιο τοῦ καταστροφέντος σχεδίου. Τὸ στάδιο αὐτὸ προβλέπει τὴ διαπλάτυση τοῦ διαύλου κατὰ 9,5 ἀκόμη μέτρα καὶ ἐλπίζεται νὰ ἔχῃ ὁλοκληρωθῇ μέχρι τέλους Μαΐου.

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ἐμπόδια πού συνήντησαν οἱ δυνάμεις τοῦ στρατηγοῦ Χουήλερ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πρώτου σταδίου, ἦταν ἡ ἀνέλκυση τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματος τῆς γεφύρας Ἑλ Φερντάν. Οἱ ἐργασίες ἐκράτησαν ὁλόκληρες μέρες, πολλὰς τῶν ὁποίων κατηναλώθησαν σὲ ὑποδύσεις ἐξερευνητικῶν δυνάμεων πού ἐπεσήμεναν τὰ σημεία ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ δεθοῦν τὰ καλώδια. Δύο ἡμέρες χρειάστηκαν γιὰ νὰ δοῦν στὴν ἐπιφάνεια οἱ πρώτες χαλύβδινες δοκοί. Κατόπιν εἰδικὰ συνεργεία ἀπέκοψαν με φλόγες ὀξυγόνου κάθε σύνδεση τῆς γεφύρας με τὰ γκρεμισμένα ὑπόβαθρα καὶ τὸ «αὐγάιο» μετατοπίσθηκε σιγὰ - σιγὰ, ἀφήνοντας ἀνοιχτὸ ἓνα μικρὸ διάυλο. Δύο ρυμουλκὰ γλίστησαν ἀπὸ τὸν ἐλευθερωμένο χώρον καὶ ἔδωσαν ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ με καλώδια τὰ πελώρια τῶνα τῆς γεφύρας. Τέσσερα ρυμουλκὰ χρειάστηκαν ν' ἀναπτύξουν ὅλη τὴ δύναμη τῶν μηχανῶν τους (τὰ δύο ἔσπρωχναν καὶ τὰ δύο ἔσειραν) μέχρι νὰ ξεκολλήσῃ ὁ πεδωμένος κολοσσὸς ἀπὸ τὰ ὑπόδαθρα, καὶ νὰ μωρέσῃ νὰ κινηθῇ κάπως ἐλευθερὰ. Στὸ τέλος τὰ ρυμουλκὰ ἀπέθεσαν τὰ χαλύβδινα συντρίμμια στὶς ὄχθες τοῦ καναλιῦ.

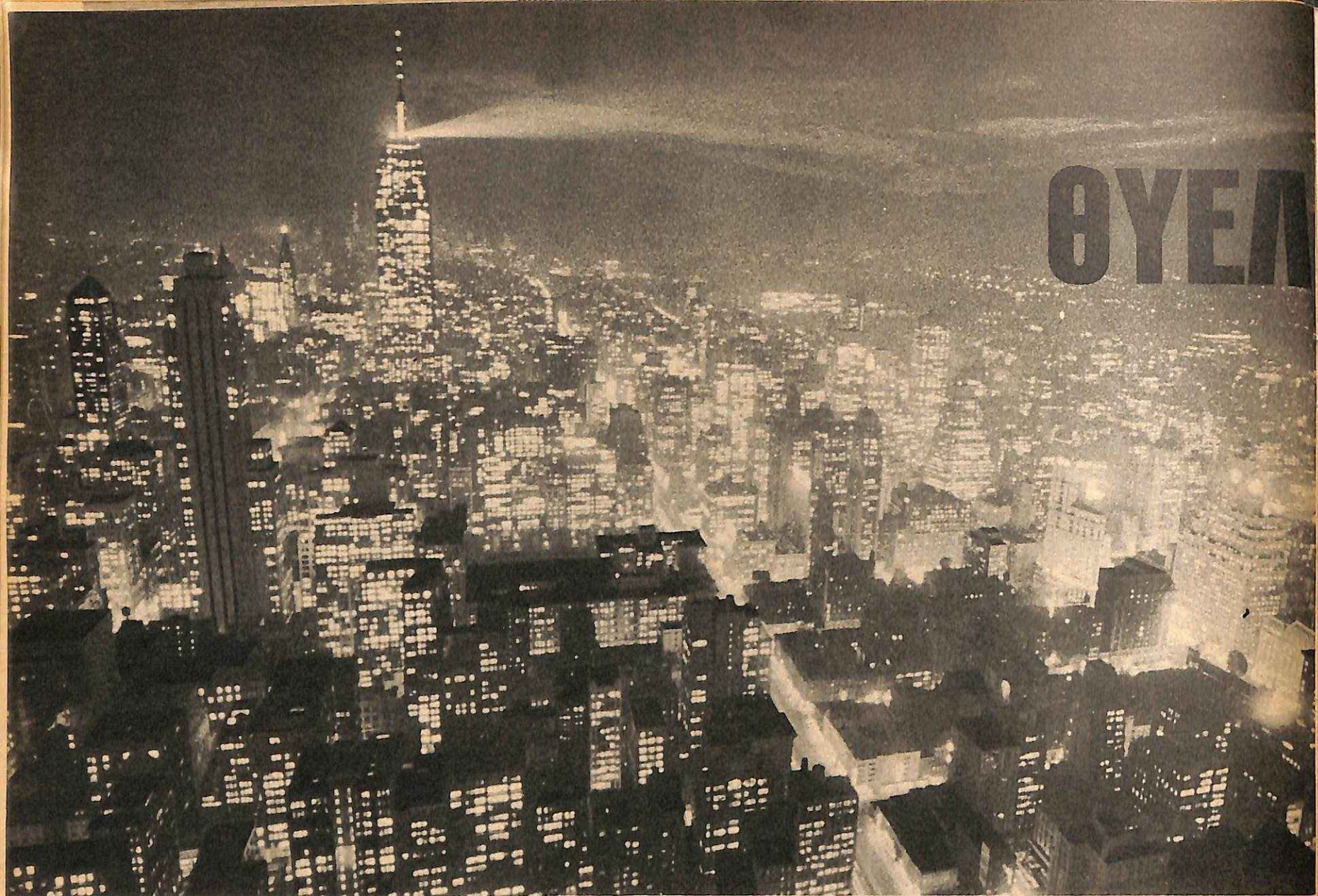
Ὅλ' αὐτὰ δείχνουν, βέβαια, τὶς τεράστιες δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζουν οἱ πεντακόσιοι περίπου ξένοι καὶ Αἰγύπτιοι τεχνικοὶ οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ στρατηγοῦ Χουήλερ. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι με ὅλα τὰ «ἀχρηστά» ἔξοδα τοῦ προκάλεσαν οἱ καταστροφὲς καὶ με τὶς ὑπέρογκες δαπάνες τῆς ἐκστρατείας πού γονάτισαν τὴν οἰκονομία τῶν ἐπιδρομένων, ὅχι ἓνα, ἀλλὰ δέκα φράγματα τοῦ Ἀσσουάν θὰ μπορούσαν νὰ κατασκευασθοῦν. Κ' ἔπειτα ὑπάρχουν πολλοὶ πού ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔλλογο δν.

ΑΦΟΥ ΑΝΕΣΥΡΑΝ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛ

ΚΟ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ ΕΛ ΦΕΡΝΤΑΝ. ΤΑ ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ ΕΠΙΔΟΘΗΚΑΝ ΣΤΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥ, ΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ

ΘΥΕΛΛΑ ΣΤΟΥΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥΣ ΤΗΣ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

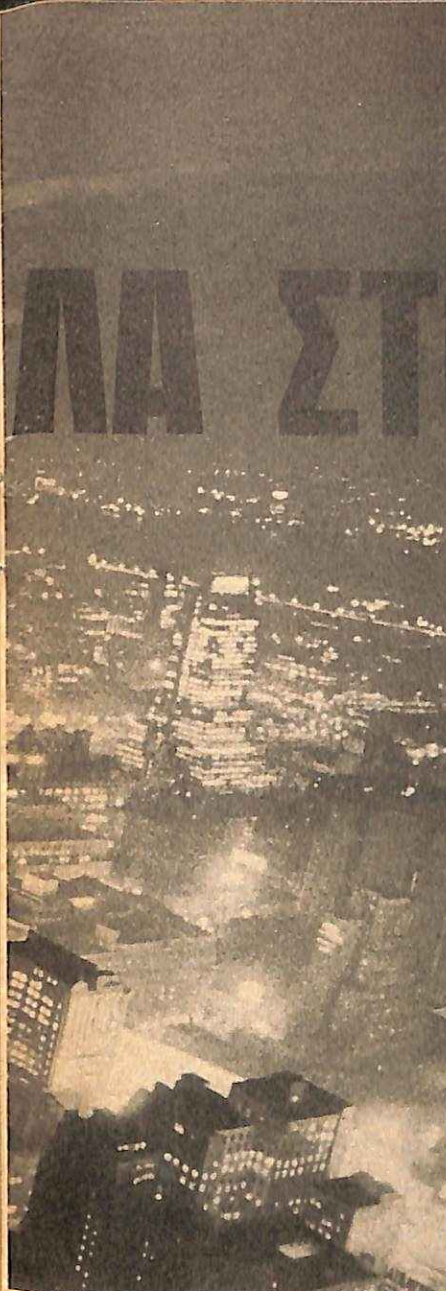
«Λέτε όλοι μαζί ό,τι σάς κατέβει στο κεφάλι!»

«Μπραίνστορμ» τὸ λένε οἱ Ἀμερικανοί. Αὐτὴ τὴ λέξη τὴν ἀκούει κανεὶς μόλις φτάσῃ στὴ Νέα Ὑόρκη, χωρὶς νὰ μπορῇ ἀμέσως νὰ φανταστῇ τί σημαίνει. Μεταφραζόμενη κατὰ γράμμα, θὰ πῇ «ἐγκεφαλὶκὴ θύελλα», καὶ τὸ νόημά της εἶναι σὲ θέση νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς μόνον ὅταν τύχῃ νὰ παρευρεθῇ σὲ κάτι τέτιο...

Λόγου χάρι, δύο Γερμανοὶ δημοσιογράφοι ποὺ πῆγαν τελευταία στὴν Ἀμερική, περιγράφουν ὡς ἑξῆς τὴ σύσκεψη μιᾶς διαφημιστικῆς ἐταιρείας, στὴν ὁποία ἔτυχε νὰ παραστούν: Ἡ σύσκεψη εἶχε στὸ 34ο πάτωμα ἐνὸς οὐρανοξύστη τῆς 52ας Ὁδοῦ, κοντὰ στὴν Πάρκ Ἀβενιου. Τὸ τραπέζι ἦταν γεμάτο χαρτιά,

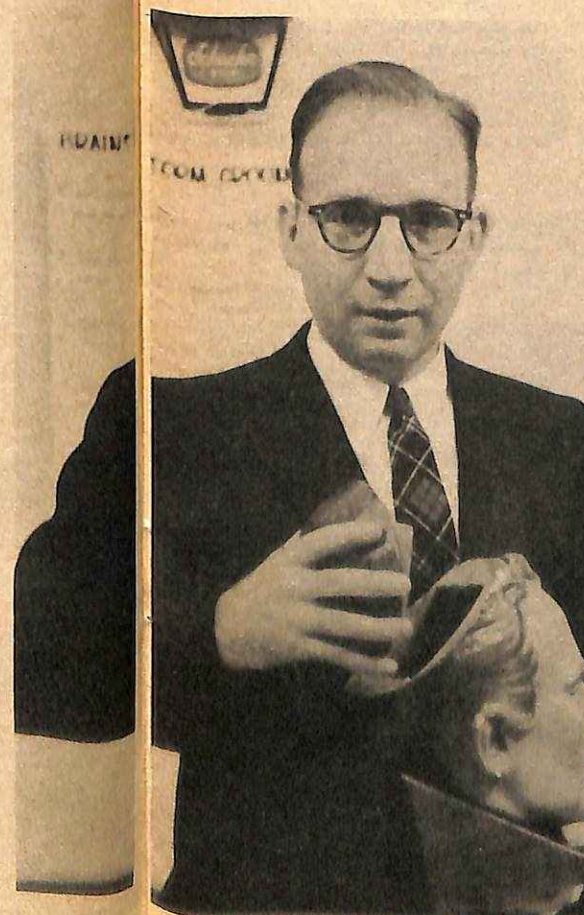
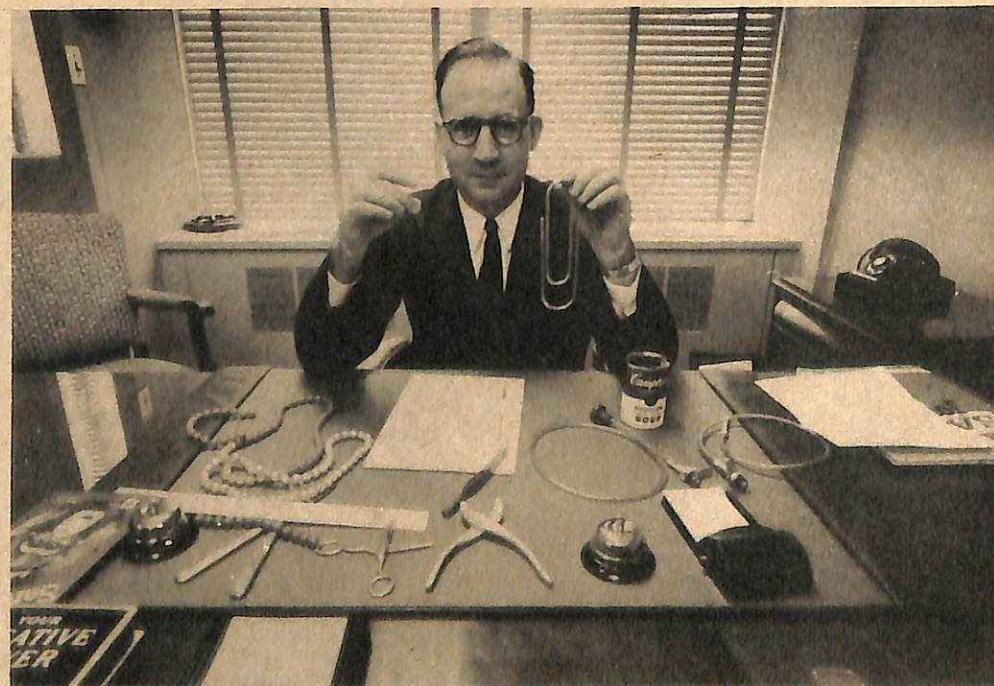
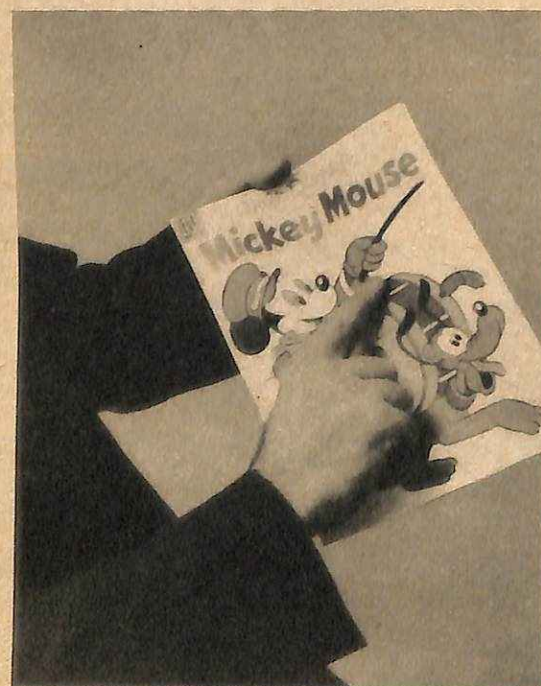
συλογράφους, φλυτζανάκια τοῦ καφέ, κ' εἶχε γύρω τοὺς πιὸ διαφορετικοὺς ἀνθρώπους. Στὴν ἀρχή, δὲν συνέβαινε τίποτα ἐξαιρετικὸ. Ἐπειτα ὁ διευθυντὴς σηκώσῃ κ' ἔδειξε ἕνα κουτάκι —τὸ νέο προϊόν ἐνὸς ἐργοστασίου κονσερβῶν. «Τὸ πρόβλημα εἶναι, εἶπε, πῶς θὰ τὸ παρουσιάσωμε στὸν κόσμο!». Ἐγίνε 30 δευτερόλεπτα σιωπῇ. Καί, ξαφνικά, συνέβη τὸ ἀπροσδόκητο: Ἀρχισαν νὰ μιλοῦν ὅλοι μαζί —νὰ λένε ὅτι τοὺς ἐρχόταν ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ μυαλό... Στὴ γωνιά, μιὰ κοπέλα στενογραφοῦσε πυρετωδῶς. Δέκα λεπτά ἀργότερα, ἡ σύσκεψη εἶχε τελειώσει. Ἀποτέλεσμα: 116 ἰδέες. Οἱ περισσότερες ἦταν ἀνόητες, καὶ μερικὲς ἐντελῶς τρελλές. Ἡ ἐπιλογὴ κ' ἡ σκέψη γίνεταί τὴν ἐπομένη μέρα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε γελᾶσει ὅταν ὁ γείτονας του ἔλεγε μιὰ προφανή ἀνοησία. Κανεὶς δὲν ἔκανε κριτικὴ τῶν ἄλλων σ' αὐτὰ τὰ δέκα λεπτά... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐγκεφαλὶκὴ θύελλα, ἡ τελευταία ἐφεύρεση τῆς Ἀμερικῆς γιὰ τὴν παραγωγὴ νέων ἰδεῶν. Εἶναι μιὰ μέθοδος συσκέψεως ποὺ χρησιμοποιεῖται αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπ' →

ΑΣΦΑΛΩΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΠΙΒΛΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΘΕΑΜΑ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ. ΜΟΝΟ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΒΑΒΥΛΩΝΑ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΓΕΝΝΗΘΗ ΜΙΑ ΙΔΕΑ

ΣΑΝ ΤΗΝ «ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ»

ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΗΣ ΘΥΕΛΛΑΣ». «Γιατί ὁ Μίκυ νὰ ἔχῃ 5 δάκτυλα καὶ ὄχι 4;», ἀναρωτήθηκε κάποιος, στὸ παραλήρημα μιᾶς «συσκέψεως». Τὴν ἄλλη μέρα ἡ πρότασή του θροήθηκε σωστὴ καὶ ὁ Μίκυ ἀνασκολοπίσθηκε. Ὁ Ντίσνεϋ εἶχε 200.000 δολλάρια οἰκονομία... Στὴ μέση: «Ἄν κατασκευάζαμε συνδετήρες-γίγαντες». Κανεὶς δὲν ρώτησε «γιατί;». Ἀργότερα προσαρμόστηκε στὴν ἰδέα καὶ ἡ πρακτικὴ χρησιμότης της καὶ σήμερα ἡ ἐπιχείρησή ποὺ παράγει αὐτὰ τὰ παράξενα ἀντικείμενα διαθέτει 1.000.000 δολλάρια. Δεξιά: Ἡ ἰδέα τῆς ἰδέας. Τὸ νέο σύστημα δὲν ἀποτελεῖ μόνον μέσον προαγωγῆς τῆς ἐπιχειρηματικῆς δραστηριότητος, ἀλλὰ ἡ διάδοσή της εἶναι ἐπικερδέστατη ἐπιχείρησις γιὰ τοὺς ἐφευρέτες. Προϊὸν μιᾶς συσκευῆς «ἐγκεφαλὶκῆς θύελλας» εἶναι καὶ τὸ διαφημιστικὸ κρᾶνίον ποὺ ἀνοίγεται γιὰ νὰ κἀνῃ παραστατικὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ξεπηδοῦν οἱ, ἄλλοτε πρακτικὲς καὶ ἀποδοτικὲς, ἄλλοτε ἀνεφάρμοστες, ἰδέες. Δηλαδή, ὅπως θῆλιναν οἱ παλαιοί, «τάραχος ἐν ἐγκεφάλῳ»...

ΜΙΑ ΩΡΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ πρέπει νὰ περάσῃ ὁ Νεοϋορκέζος στὸ ὄχι καὶ τόσο εὐχάριστο μετρά. Τὸ συγκοινωνιακὸ πρόβλημα τῆς Ν. Ὑόρκης ἔχει ὀξυνθῇ τελευταία. Ἡ «ἐγκεφαλὶκὴ θύελλα» ἐπιστρατεύθηκε γιὰ τὴν ἐπίλυσή του.

ΕΚΑΤΟ ΚΑΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ ΚΑΜΜΙΑΝ ΙΔΕΑ

ΦΙΛΟΔΩΡΗΜΑ του νέου επαναστατικού συστήματος ήταν και η ιδέα να κτισθί ένας ούρανοξύστης από μπρούντζο και ρόζ γυαλί, που κατασκευάσθηκε για λογαριασμό μίας πολύ μεγάλης εταιρίας παραγωγής ούϊσκυ.

Όλα τα βιομηχανικά συγκροτήματα κ' έχει εισχωρήσει ακόμα και στον Λευκό Οίκο της Ουάσιγκτων. Την καλύτερη ιδέα, όμως, που γεννήθηκε ως τώρα, χάρη στην έγκεφαλκή θύελλα, την είχε ο Άλεξ Όσμπορν, ο άνθρωπος που ανακάλυψε αυτό το σύστημα: Η επιχείρησή του πουλάει τα συνεργα της έγκεφαλκής θύελλας —μερικές επεξηγηματικές μπροσούρες, πινακίδες, ένα καμπανάκι συνεδριάσεων— προς 25 δολάρια το πακέτο... Καί φαίνεται πως κάνει χρυσές δουλειές!

Στην Ουάσιγκτων, η μέθοδος της «έγκεφαλκής θύελλας» χρησιμοποιείται και στο στρατό. Ο Τσάρλς Κλάρκ, ένας από τους εφευρέτες του συστήματος, διδάσκει στις στρατιωτικές σχολές τη νέα μέθοδο σκέψης. Σύνθημά του είναι: «Ακόμα κ' η πιο ανόητη ιδέα πρέπει να λαμβάνεται σοβαρά υπόψη. Μια κακή ιδέα είναι προτιμότερη από καμμία ιδέα...».

Ο Τσάρλς Κλάρκ ισχυρίζεται ότι η κριτική, και ιδίως η επίκριση, σκοτώνει τις ιδέες πριν ακόμα γεννηθούν. Αν λ.χ., κάποιος προτείνει μια ιδέα για την ονομασία ενός νέου προϊόντος, κ' οι άλλοι αρχίσουν να λένε: «Δεν πάει, δεν ταιριάζει, δεν ενδιαφέρει» κλπ., «κείνος που είχε την ιδέα αποθαρρύνεται και δεν σκέπτεται ή δεν αποκαλύπτει μια άλλη ιδέα, που μπορεί να είναι καλή. Ο Τσάρλς Κλάρκ λέει: «Είναι πολύ ευκολότερο να κοροϊδέψη κανείς μια τρελή ιδέα, παρά να βρή μια μέτρια! Λοιπόν, τα σχόλια είναι περιττά».

Μια απ' τις τελευταίες ανακαλύψεις, που οφείλονται στο σύστημα της «έγκεφαλκής θύελλας», είναι κ' η ηλεκτρική δοντόβουρτσα, που καθαρίζει το στόμα εκτινάσσοντας στα δόντια και στα ούλα μια απολυμαντική ουσία.

Η διαφημιστική εταιρία Ρόυ Μπίρνταντ, που έχει αναλάβει να «ρεκλαμάρη» στην Αμερική την «Ο-

μοσπονδιακή Δημοκρατία της Δυτικής Γερμανίας έναντι 200.000 μάρκων το χρόνο, συγκάλεσε μια σειρά από συσκέψεις με το σύστημα της «έγκεφαλκής θύελλας», για να βρή έναν τρόπο να διαφημίσει το καθεστώς της Βόννης. Τελικά, βγήκε το συμπέρασμα πως ο καλύτερος τρόπος ήταν η διαφήμισή του... Μπετό-δεν, κ' η εταιρία αποφάσισε να οργανώσει μια Έβδομάδα Μπετόδεν, στη Νέα Υόρκη.

ΑΣΦΥΞΙΑ

Το μεγαλύτερο μέρος της Νέας Υόρκης βρίσκεται στον αέρα. Οι ιλιγγιώδεις τιμές των οικοπέδων στο Μανχάτταν είχαν ως συνέπεια να πολλαπλασιαστούν οι ούρανοξύστες. Τώρα, όμως, αυτή η πόλη των 9.000.000 κατοίκων δεν έχει πια αρκετό αέρα για ν' αναπνεύσει. Ακόμα και το τεράστιο Σέντραλ Πάρκ δεν μπορεί ν' ανταποκριθεί στην ανάγκη αυτή. Γι' αυτό, ο δήμος της μεγαλοπόλεως σπάζει το κεφάλι του για να βρή τρόπους και ιδέες καταπολέμησης της καπνιάς που δημιουργείται απ' τις αναρίθμητες καπνοδόχους, απ' τις εξετμίσεις των αυτοκινήτων κλπ. Τελευταία, ο δήμαρχος, κ. Βάγκνερ, έθεσε σ' εφαρμογή μ' επιτυχία το σύστημα της «έγκεφαλκής θύελλας» για να βρεθούν καινούργιοι τρόποι καθαρισμού της ατμοσφαιράς της πόλεως. Πρώλλες απ' τις ιδέες που προτάθηκαν έχουν τεθεί κιόλας σ' εφαρμογή.

Ένα άλλο μεγάλο πρόβλημα της Νέας Υόρκης είναι τα αυτοκίνητα. Είναι ελάχιστα οι Νεοϋορκέζοι που χρησιμοποιούν τα ιδιωτικά τους αυτοκίνητα, για τον απλούστατο λόγο ότι...δεν προφταίνουν. Μόνο το ένα τρίτο των κυκλοφορούντων αυτοκινήτων είναι ιδιωτικά. Τα υπόλοιπα είναι ταξί. Και παρ' όλο που στο Μανχάτταν κυκλοφορούν 20.000 ταξί, το μεσημέρι και τ' απόγευμα στις πέντε, που κλείνουν τα γραφεία,

ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΤΑ των αυτοκινήτων που κυκλοφορούν στους κεντρικούς δρόμους της Ν. Υόρκης είναι ταξί (με άσπρο καπό). Οι Νεοϋορκέζοι δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα δικά τους γιατί δεν έχουν που να τα παρκάρουν. Άλλο ένα πρόβλημα για τους όπαδους της νέας «θύελλας».

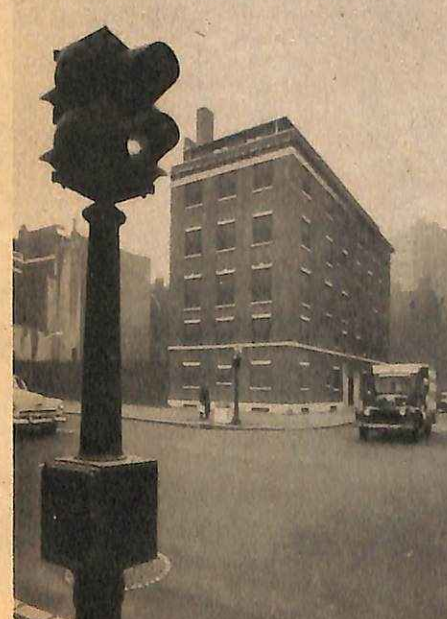

είναι δυσκολώτατη και έκνευστική-τατη η προσπάθεια να βρή κανείς ελεύθερο ταξί. Είναι παράξενο το γεγονός ότι σ' αυτή την τεράστια πόλη, παρ' όλες τις αφάνταστες τεχνικές τελειοποιήσεις —ηλέφανοι σ' αυτοκίνητα, αυτοματισμός των πάντων κλπ.— ο άνθρωπος που φεύγει απ' το γραφείο του στις πέντε το απόγευμα πρέπει ν' αγωνιστεί εναντίον των άλλων, σ' να βρísκεται στη ζούγκλα, για να βρή ένα ταξί. Ο υπόγειος καταναίει να είναι το ταχύτερο μέσο συγκοινωνίας. Για το ζήτημα αυτό —που παραμένει άλλοτο μέχρι στιγμής— έχουν προταθεί άπειρες βελτιώσεις, και μερικές απ' αυτές (όπως λ.χ. ένας πρωτότυπος χώρος σταθμεύσεως, που μοιάζει με τεράστια περιστρεφόμενη ρόδα λούνα-πάρκ) πρόκειται να τεθούν σύντομα σ' εφαρμογή.

Οι Νεοϋορκέζοι έχουν κ' ένα άλλο παράπονο: «Ότι οι περισσότεροι ζουν διπλή ζωή, γιατί οι κατοικίες τους βρίσκονται μιά ώρα με τον σιδηρόδρομο έξω απ' την πόλη. Στο κέντρο ζουν μόνον οι πολύ πλούσιοι κ' οι πολύ φτωχοί. Τώρα, οι αρμόδιοι προσπαθούν να βρουν μια λύση σ' αυτό το στεγαστικό πρόβλημα, που δημιουργεί αφάνταστες δυσχέρειες στους εργαζομένους και έχει ως συνέπεια την απόλυτη έκταση των εργασιών ώραν. Ίδου ένας άλλος τομέας όπου το σύνθημα της «έγκεφαλκής θύελλας» μπορεί να κάνει θαύματα...»

Ώστόσο, στην Πέμπτη Λεωφόρο υπάρχει ένα παράξενο σπίτι, για το οποίο η γνωστή οικογένεια Άστορ έχει προσφέρει εκατομμύρια δολάρια, προκειμένου να χτισθί σ' όλο το τετράγωνο ένα ξενοδοχείο-ούρανοξύστης. Άλλα η ιδιοκτήτρια του σπιτιού, μιά χήρα, αρνείται επίμονα να το πουλήσει, κ' οι Άστορ περιμένουν να πεθάνη για να το αγοράσουν κι αυτό, όπως όλα τα γύρω οικόπεδα. Ίδω, οι «έγκεφαλκές θύελλες» δεν ωφελούν σε τίποτα... ■ ■ ■

Η «ΘΥΕΛΛΑ» των ιδεών δεν μπορεί να πείσει την ιδιοκτήτρια του σπιτιού να το πουλήσει στους Άστορ για να κτίσουν ξενοδοχείο.

ΠΟΙΑ ΛΥΣΗ ΘΑ ΔΩΣΗ η «θύελλα» στο δξύ πρόβλημα των Πορτορικανών της Ν. Υόρκης; Είναι κιόλας 600.000 και ο αριθμός τους αυξάνει αλματωδώς. Άμερικανοί, βέβαια, υπήκοοι, αλλά δεν μιλάν καθόλου αμερικάνικα.

ΠΩΣ ΘΑ ΒΕΛΤΙΩΘΗ ο ψυχικός κόσμος της Αμερικής; Είναι ασφαλώς οι πιο περιποιημένες γυναίκες του κόσμου, αλλά το τέλειο μακιγιάζ τους κρύβει συχνά ένα μέτριο πρόσωπο και μιά άσημαντη προσωπικότητα.

Είναι αναρχία ιδεών η «έγκεφαλκή θύελλα»; Ποιος θα μπορούσε να το υποστηρίξη, όταν μ' αυτόν, τον έστω έξωφρενικό τρόπο βρίσκουν τη λύση τους μερικά από τα πιο άκανθώδη προβλήματα μίας κολοσσιαίας μεγαλόπολεως, όπως η Νέα Υόρκη. Είναι λοιπόν, το σύστημα αυτό, παράδειγμα για μίμηση; Θα μπορούσε να πη κανείς ότι σε χώρες όπου η κριτική, ο σκεπτικισμός και συχνά ο σαρκασμός αντιδρούν σε κάθε πρωτότυπη λύση, η «έγκεφαλκή θύελλα» θα χρoσίμευε σαν ένα αντίδοτο της αναποφασιστικότητας που μοιραία προκαλεί η έλλειψη εμπιστοσύνης σε κάθε τολμηρή ιδέα. Άλλά —υπάρχει κ' ένα αλλά— η «έγκεφαλκή θύελλα» απαιτεί πολλά χρήματα για να μην είναι μόνο ένα άστείο παιχνίδι, άλλ' ένα σοφό σύστημα.

ΙΤΑΛΙΚΟΙ ΟΙΚΟΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ

ΜΟΝΤΕΛΑ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥΣ

Οι μεγάλοι Ιταλικοί οίκοι μόδας, ακολουθώντας κατά πόδας τους παρισινούς συναδέλφους των, παρουσιάζουν τις μέρες αυτές τις συλλογές των γυναικείων μοντέλων τους για την άνοιξη και το καλοκαίρι. Όπως και πέρσι, έτσι και φέτος η Ιταλική μόδα δείχνει προτίμηση στα σχέδια που τονίζουν τη θηλυκότητα του σώματος και υπογραμμίζουν τη σιλουέττα. Τα νέα φορέματα δεν είναι υπερβολικά στενά κ' εφαρμόστα —και στο σημείο αυτό διαφέρουν από πολλές δημιουργίες των παρισινών σχεδιαστών, που επιμένουν στη στενή γραμμή ή φροντίζουν, με το σύστημα των φιδγκών στα γόνατα ή σε άλλο σημείο των ποδιών, ν' αυξάνουν την προκλητικότητα.

Όσο για το μάκρος, τα φετινά Ιταλικά μοντέλα δεν παρουσιάζουν επίσης αξιοσημείωτη διαφορά απ' τα περσινά.

Τα ευνουόμενα χρώματα για

ΚΛΑΣΙΚΟ «ΚΟΚΤΑΙΗΛ» ΤΗΣ ΕΛΕΟΝΩΡΑΣ ΓΚΑΡΝΤΕΝΙ ΑΠΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΑΞΩΤΟ

θαρινές τουαλέτες είναι το κόκκινο και το άζυρ, σε όλες τις αποχρώσεις τους, αλλά και τα πράσινα και τα χρυσά λαμέ δεν πηγαίνουν πίσω.

Ο Σοϋμπερτ λανσάρει μερικά ωραιότατα φορέματα κοκταίηλ και ταγέρ. Έξαιρετικά είναι επίσης τα θαρινά φορέματα των Μιγκολίνι - Γκούγκχαϊμ, Καρόζα, Βαλντιτερέ, Άντονέλλι, Καπούτσι, και το ταγιέρ των Γκαλλινόι, Έσθαμ και Γκάρνεντι.

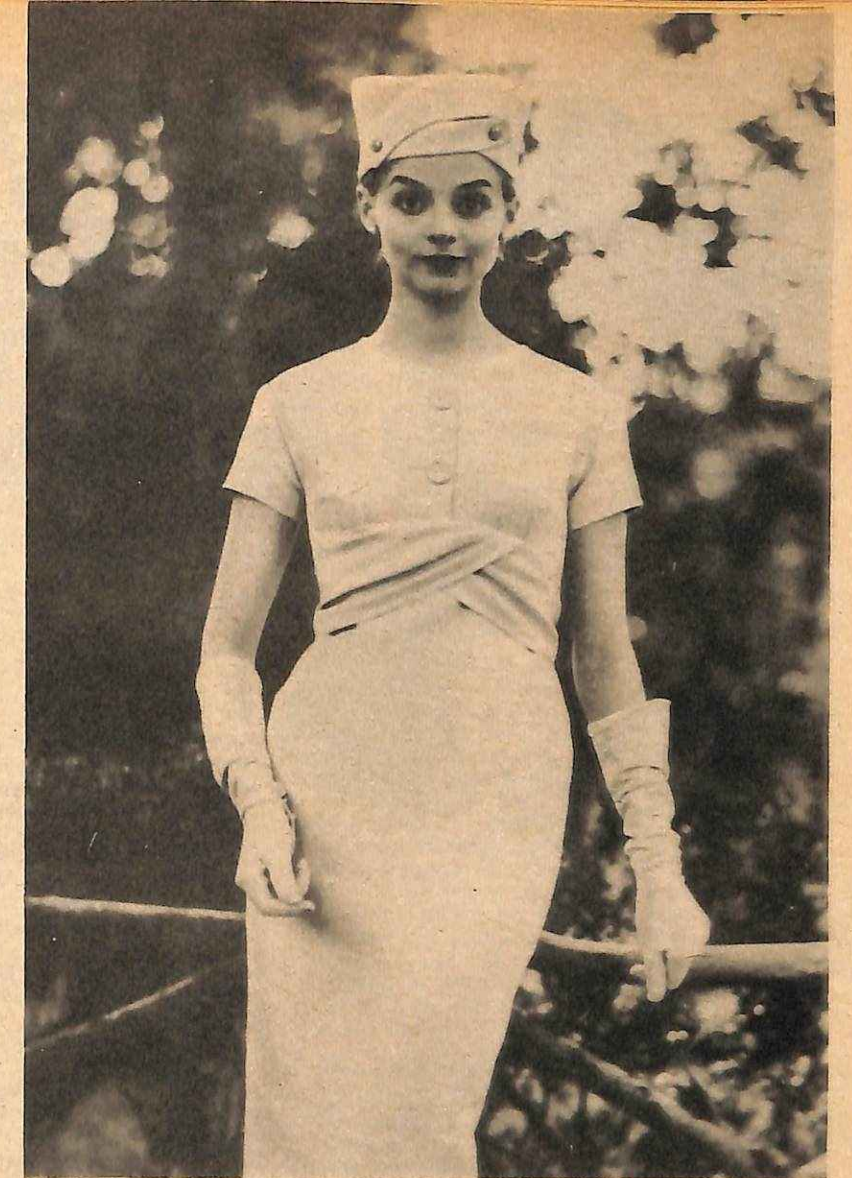
Οι οίκοι του Μιλάνου και της Φλωρεντίας παρουσιάζουν επίσης ωραιότατες συλλογές. Η Τζερεμόνα Μαροντσέλλι, του Μιλάνου, λανσάρει την καινούργια γραμμή «Πανότια» (λοφίο), ενώ η παρισινή «φουφουλωτή» γραμμή επικρατεί στα μοντέλα του οίκου Ντι Τζουλιάνο (έπίσης του Μιλάνου). Πρωτότυπα είναι τα καλοκαιρινά φορέματα και τα «άνσάμπλ» για πλάζ του Ντι Βιλλασβέρντε της Φλωρεντίας.

Στις δημιουργίες της Λουίζας Σπανιόλι, που φέτος τους αναγνωρίστηκε η πρωτοκαθεδρία κυριάρχησε το ζέροσέ, από το όποιο και είναι φτιαγμένο το γκοίζο ταγεράκι (άνω) που παρουσιάζουμε για τις αναγνώστριές μας. Ομολογουμένως η Ιταλική μόδα δεν χάνει τίποτε από την συντηρητικότητά της.

Χαριτωμένο είναι και το «άνσάμπλ» που συμπληρώνει τη συλλογή της Σπανιόλι. Η ζακέτια, από κίτρινο ζέροσέ, πέφτει ριχή πάνω από τη σιενή φούστα (έχει και η Ιταλική μόδα τις παρισινές επιδόσεις της) και με τους φαρδείς ώμους δημιουργεί τη χαρακτηριστική γραμμή που διακρίνει τις εφετινές Ιταλικές επιδείξεις.

Η ουλλογή του Φαμπιάνη παρουσίασε επίσης μερικά θαυμαστά ανοιξιάτικα μοντελάκια. «Πρενσές» ονομάζεται το κομψότατο απογευματινό φόρεμα περιπλάτου από μπέζ λαμέ (άνω). Ο ασφαλώς πρωτότυπος κοζάνικος κοτύκος και τα μακρά γάντια είναι άσορτι δπως και η ζακέτια που συμπληρώνει το σύνολο.

Με μέτρο και χωρίς υπερβολές, τονίζει τη θηλυκότητα της γυναικείας γραμμής και το ταγεράκι από γκοίζο «ιουήν» που σχεδίασε ο Φαμπιάνι. Άσορτι είναι και η χαριτωμένη τσάκα. Γενικά, η Ιταλική μόδα παρουσιάζεται προσαρμοσμένη στο μεσογειακό κλίμα και στον γυναικείο τύπο της περιοχής αυτής.

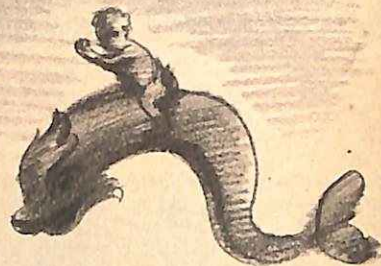

(Φωτ. Wanda Gawronska)

το παιδί με το ΔΕΛΦΙΝΙ

ΤΟΥ ΝΤΑΙΗΒΙΝΤ ΝΤΙΒΑΪΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Καλοκαίρι στη Μύκονο. Ένας Έγγλέζος αρχαιολόγος, ο καθηγητής Κάλντερ, φτάνει ένα μεσημέρι στο νησί, με σκοπό να κάνει έρευνες στο βυθό της θάλασσας για να μελετήσει ένα αρχαίο ναυάγιο, μια τριήρη φορτωμένη με άμφορες και αγάλματα που ανακαλύφθηκε έξω απ' τη Δέλο. Ο Κάλντερ, χαρακτηριστικός τύπος Έγγλέζου ψυχραίου και φλεγματικού, έχει πάρει πολύ στα σοβαρά την αποστολή του. 'Αλλά, απ' την πρώτη στιγμή που ξεπαρκάρει στη Μύκονο, κατά μία περίεργη σύμπτωση όλα του έρχονται ανάποδα. Πρώτα-πρώτα, η θαλίσα του πέφτει στη θάλασσα και, όποια να την περισώσει, όλα του πάνε να ρωχά γίνονται μούσκεμα· αναγκάζεται να πιάει με τα πόδια ως στο ξενοδοχείο όπου θα μείνει. Έπειτα, ο Κάλντερ, που περιμένει να δει το μόνο πρόσωπο που είναι σε θέση να του πει που βρίσκεται το ναυάγιο. Το πρόσωπο αυτό είναι η Πηρώ Λούστρου, μία τετραπέρατη, πανέμορφη και πλούσια Έλληνίδα, πολύ νέα, που περνάει το καλοκαίρι της στη Μύκονο, επειδή ο πατέρας της θέλει να την απομακρύνει απ' τον 'Ιταλό με τον οποίο είναι τρελλά έρωτα, τον Γκουίντο Τορτσέλλι. Η Πηρώ είναι αποφοτισμένη να έμποδισι με κάθε τρόπο τον Έγγλέζο αρχαιολόγο να φέρει εις πέρας την αποστολή του. Γι' αυτό και του κάνει απ' την πρώτη στιγμή τον βίο άβυσσο. Και τούτο επειδή αυτή έχει ανακαλύψει πρώτη το αρχαίο ναυάγιο κάποια μέρα που κοιμώθηκε έξω απ' τη Δέλο με τον 'Ιταλό φίλο της, τον Γκουίντο Τορτσέλλι, κ' έχει ένα δικό της σχέδιο στο νου. 'Απότομο, υποδέχεται τον Έγγλέζο αρχαιολόγο με μεγάλη ευγένεια. Την ίδια μέρα φτάνει στη Μύκονο κ' ένας Άμερικανός δημοσιογράφος, ο Τζάν Μάντεν, για να παρακολουθήσει για λογαριασμό της εφημερίδας του — των «Τάιμς της Ν. Υόρκης» — τις έρευνες του Έγγλέζου αρχαιολόγου. Ο Μάντεν είναι εγκαταστημένος από καιρό στην Ελλάδα, ξέρει καλά την Πηρώ Λούστρου και, απ' την πρώτη στιγμή, υποψιάζεται πως η μικρή κάτι πάει να σκαρώσει με τον Έγγλέζο και αποφασίζει να τον πάρει υπό την προστασία του. Στο άνομο του, ο Γκουίντο Τορτσέλλι πείθεται απ' έναν αρχαιολόγο, τον Νικόμαχο, να πουλήσει λαθραία το αρχαίο αγγείο που βρήκε στο βυθό της θάλασσας. Η Πηρώ, απ' την άλλη, προσποιείται ότι βοηθεί τον Κάλντερ, τον αρχαιολόγο, ν' ανακαλύψει το ναυάγιο.

4

Μή ήταν μάλλον άπιαστο να πετύχουμε με την πρώτη, διαμαρτυρήθηκε η Πηρώ. Στο κάτω-κάτω, δεν έφαινε πού ακριβώς βρίσκεται το περιφημο αυτό ναυάγιο...

Ήμειναν κάπου μία ώρα ξαπλωμένοι για να ξεκουραστούν. Κάθε τόσο η Πηρώ πετούσε κομμάτια κουβέντα. Ο Κάλντερ αισθανόταν μεγάλη κόπωση—μήνες είχε να δουλέψει στη θάλασσα

— αλλά ντρεπόταν να το δηλώσει. Καθσμένοι ανασταυτικά στην πλώρη του καϊκιού, ο Μάντεν απολάμβανε το καυτό χέλι του ήλιου.

Η Πηρώ ήταν εκείνη που πρότεινε τη δεύτερη κατάδυση. Ο Μάντεν, μισοκοιμισμένος στη γωνιά του, σκέφτηκε πως ήταν καιρός να πάρει την κατάσταση στα χέρια του. 'Αλλά περίμενε την κατάλληλη στιγμή.

Και η δεύτερη κατάδυση δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα.

Τίποτε, είπε ο Κάλντερ απαντώντας στο ερωτηματικό βλέμμα του Μάντεν. Τίποτε. Μονάχα καθαρή άμμος.

Λιγάκι πιο κουρασμένη αυτή τη φορά, η Πηρώ είπε:

—Δε νομίζω αλήθεια πως θα κάνουμε κάτι σήμερα. Σας το είπα, θάπρεπε να είμαστε πολύ τυχεροί να πετύχουμε με την πρώτη προσπάθεια.

Κάθισαν να ξεκουραστούν, περισσότερη ώρα αυτή τη φορά. Και πάλι η Πηρώ έδωσε το σύνθημα για την τρίτη κατάδυση. Ο Μάντεν περίμενε ώπου να εξαφανιστούν κάτω απ' την επιφάνεια του νερού, πρώτα η Πηρώ, έπειτα ο Κάλντερ.

Όταν έμεινε μόνος με τους βαρκάρηδες, τεντώθηκε ταμπέλικα και είπε:

—Κάτω στην καμπίνα άφησα ένα βαλτσάκι. Έχω εκεί μέσα λίγη ρετσίνα. Άς πάει ένας από σας να μου τη φέρει.

Ο λιγότερο ηλικιωμένος απ' τους δυο βαρκάρηδες σηκώθηκε με καταπληκτική προθυμία.

Θα δής τρία μπουκάλια, συνέχισε ο Μάντεν, αλλά για την ώρα να φέρεις μόνο το ένα. Θα βρής και τρία ποτήρια. Τα πήρα απ' το ξενοδοχείο. Φέρε τα κι αυτά, αλλά με προσοχή. Το νου σου μη σου σκάσουν, κακομοίρη μου, γιατί είναι ιδιοκτησία του Τουρισμού.

Οι δυο γέροι γέλασαν. Με θαυμαστή ύπομονη ο Μάντεν περίμενε να τελειώσουν το πρώτο ποτηράκι, έπειτα το δεύτερο.

—Πώς είναι η έγγονή σου; ρώτησε ύστερ' από λίγο τον πιο γερο από τους δυο.

—Τώρα που γεννήθηκε το μωρό, είναι πολύ καλά, αποκρίθηκε εκείνος με πρόδηλο ενθουσιασμό που τον δινόταν η εικασία να μιλήσει. Το μόνο που με πειράζει είναι ότι το παιδί δεν έχει πατέρα, αλλά τί να γίνει; Αυτό ως το κανονίσουν τ' αδέρφια της. Δική τους δουλειά είναι.

Φυσικά, τ' αδέρφια τα κανονίζουν αυτά, συμφώνησε ο Μάντεν σοβαρά. 'Ισως γι' αυτό δεν ήρθαν να βάλουν μπρος τη μηχανή σήμερα το πρωί, επειδή είχαν στο νου τους π'ο σοβαρά πράγματα, ε;

Οι βαρκάρηδες χαμογέλασαν πονηρά. Ο Μάντεν τράβηξε μια ρουφηξιά απ' το τσιγάρο του, φύσηξε τον καπνό κ' έκανε τη δουτιά. —'Αν ήταν ένα απ' τα παλληκάρια εκεί το πρωί, είπε, σίγουρα δε θα σάς άφηνε ν' ακούσετε τα λόγια ενός κοριτσιού.

Οι βαρκάρηδες ξαναγέλασαν. Ήτανε φανερό πως είχαν θεωρήσει την παρατήρηση του Μάντεν σ'α μια πλάγια φλογοφρόνηση.

Έγινε σιωπή. "Όστερ' από λίγο, ο πιο γέρος είπε:

—Που να το ξέρουμε πως είχε σκοπό να ψάξει και η ίδια. Μας είπε πως δεν έπρεπε να τον

βοηθήσουμε. Τώρα βουτάει κ' εκείνη μαζί του για να τον βοηθήσει. Δεν μπορώ να καταλάβω...

—Που να βρής άκου, είπε ο Μάντεν με απεραντη συμπάθεια. Έτσι είναι οι γυναίκες. Ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις τι θέλουν. Στην αρχή, βλέπεις, ήθελε να του κάνει δυσκολίες. Έπειτα άλλαξε γνώμη. Είπαμε... γυναίκες! 'Αλλά, φυσικά, τι φταίτε εσείς. Έσείς κάνατε δ, τι σάς πρόσταζε. Που να φανταστήτε πως στο άναμετα-ξεν' θ' άλλαζε γνώμη. 'Ιδιες είναι όλες τους! Δεν ξέρουν ποτέ τι θέλουν!

—Τι δημοφιλής που τα λέτε, είπε ο πιο γερός βαρκάρης. Αυτό είναι. Με τις γυναίκες δε βρίσκεις άκου. Πάρτε τη γυναίκα μου. 'Αλλά λέει το πρωί, άλλα το βράδυ. Κι δ, τι λέει τη μία μέρα, το ξελεί την άλλη. Όχι πως είναι κακιά αλλά...

Ο Μάντεν πρόσφερε τσιγάρα και τους είπε να κρατήσουν το πακέτο.

Ο γέρος έδειξε με το δάκτυλο πέρα μακριά, προς την αντίθετη κατεύθυνση.

—Εκεί δα είχαμε πεί την πρώτη φορά, είπε.

—Τα βλέπεις; Τ'ο σουλέγα; αποκρίθηκε ο Μάντεν. Εκείνη όμως είπε να ψάξουμε εδώ. Κι αφού έτσι θέλει, δεν της χαλάμε το χατίρι.

—Ο Έγγλέζος για μας είναι ένας ξένος, παρατήρησε ο βαρκάρης.

—Και την Πηρώ την ξέρετε από μικρό παιδί, συμπλήρωσε ο Μάντεν. Σας καταλαβαίνω πολύ καλά.

—Νάτους, έρχονται, είπε ο γέρος, βλέποντας την Πηρώ και τον Κάλντερ να κολιμπούν προς τη βάρκα.

—Είχαμε τύχη τούτη τη φορά; ρώτησε ο Μάντεν με ενδιαφέρον.

Ο Κάλντερ σήκωσε το ένα του φρύδι κ' έκανε ένα μορσισμό. Η Πηρώ κρεμάστηκε έξωθενωμένη απ' το πλευρό του καϊκιού, λέγοντας:

—Είμαι πτώμα. Άμμος και τίποτ' άλλο.

—Καμμένο κορίτσι, φαντάζομαι την απογοήτευσή σου, είπε ο Μάντεν καθώς τη βοηθούσε ν' ανεβεί στο καΐκι.

Ο Κάλντερ ξαναγλίστησε στη γωνιά του κατάρκοπος.

—Προτείνω να τσιμπήσουμε κάτι, είπε.

—Και τ' απόγευμα ξαναβουτάμε πάλι, προθυμοποιήθηκε η Πηρώ.

—Μπράβο το καλό μας το κορίτσι! είπε ο Μάντεν προσπαθώντας να δώσει στη φωνή του τόνο ψυχρό και αδιάφορο.

Ένα απαλό αεράκι σηκώθηκε τ' απόγευμα, πολύ απαλό, ίσα-ίσα όσο ν' αλλάξει μονάχα χρώμα η επιφάνεια του νερού. Μετά το φαγητό, κοιμήθηκαν στον ήλιο ώρα πολλή κ' ύστερα άρχισαν πάλι τις καταδύσεις. Τέλος, η Πηρώ ωμολόγησε πως δεν άντεχε περισσότερο, ο Κάλντερ όμως αποφάσισε να δουλέψει άλλη μία φορά μόνος.

Ο Μάντεν, που όσο περνούσε η ώρα είχε αρχίσει να γίνεται πιο ένεργητικός, έκοψε το κεφάλι του απ' την καμπίνα και φώναξε:

—'Αν βαστούν τα κότσια σου, να ξαναβουτήξεις, Κάλντερ! Γιατί όχι; Κανείς δεν ξέρει ως πότε πρέπει να συνεχιστεί αυτό. Έτσι δεν είναι, Πηρώ;

Η κοπέλα κούνησε το κεφάλι της.

—'Ασφαλώς, ασφαλώς, παραδέχτηκε ο Μάντεν.

—Εξέρεις, δεν έχω κάνει ποτέ τόσο πολλές καταδύσεις σε μία μέρα, είπε σ'α νάθελε να δικαιολογηθώ.

Όταν ο Κάλντερ έπεσε στο νερό και οι πρώτες φυσαλίδες φάνηκαν στη σκουρή επιφάνεια της θάλασσας, η Πηρώ στράφηκε στον Μάντεν.

—Πολύ φοβούμαι πως ξανακατέβηκε γιατί δε με πιστεύει, είπε κοιτάζοντάς τον με μάτια πελώρια, γεμάτα αδωστήτητα.

—'Ασφαλώς, αποκρίθηκε ο Μάντεν.

—Πώς μπορείς να το λες αυτό;

—Εγώ δεν είπα τίποτε, παρατήρησε ο δημοσιογράφος λογικά. Έσ'οις πως δε σε πιστεύει.

—Ναί, αλλά για να μου πής εσύ πως δεν είναι έτσι, διαμαρτυρήθηκε η Πηρώ κάνοντας την πειραγμένη. Έλα τώρα, δώσε μου ένα τσιγάρο κι άφησε τις ειρωνείες. Το κακό είναι ότι δε με καταλαβαίνει.

—Εδύλακε απ' το στόμα της ένα σύννεφο καπνού και αλλάζοντας άξαφνα τον τόνο της φωνής της, πρόσθεσε με παραπονο:

—Κ' εσύ δε με συμπαθείς καθόλου.

—Πηρώ, χρυσό μου παιδί! (Ο Μάντεν πήρε ύφος προσβεβλημένο). Σ' άγαστο πολύ, αλλά μεγάλα, βλέπεις, με πέντε αδελφές. Και σ'ας έμαθα καλά, έσας τις γυναίκες.

Η Πηρώ τον κοίταξε για μία στιγμή σιωπηλή, σ'α να συλλογιζόταν αν ήταν προτιμότερο να κάνει τη θυμωμένη ή να τον καλοπιάσει. Αποφάσισε να επανέλθει στην πρώτη της επίθεση.

—Νομίζω πως δεν μου έχει εμπιστοσύνη, είπε.

—Όχι.

—Τι θα πη «όχι». Μου έχει ή δε μου έχει; ρώτησε η Πηρώ λιγάκι έννευριμένη.

—Με συγχωρήεις, ήθελα να πω: "Όχι, δε σου έχει εμπιστοσύνη.

—Κ' εσύ; ρώτησε η Πηρώ.

Δοκίμασε ξανά τη σαγήνη των ματιών της επάνω του, αλλά χωρίς μεγάλη αυτοπεποίθηση.

—Ω, εγώ τόχω μέσα μου να είμαι καχύποπτος. Η καχυποψία, για μ'ας τους δημοσιογράφους, είναι επαγγελματική αρρώστια.

Η Πηρώ καταδέχτηκε να χαμογελάσει.

—Νομίζεις πως λέω ψέματα; ρώτησε με ύφος προκλητικό.

—Όχι για το Θεό! αποκρίθηκε άμέσως ο Μάντεν. Δεν το νομίζω. Είμαι βέβαιος πως λες ψέματα.

—Ω! Έκανε η Πηρώ αποσβολωμένη.

—Νάτος, έρχεται, είπε ο βαρκάρης.

—Να σου πω κάτι; είπε ο Μάντεν σκύβοντας το πρόσωπό του πολύ κοντά στο πρόσωπο της κοπέλας και κοιτάζοντάς την πονηρά. Βάζω στοιχήμα δ,τι θέλεις πως δε βρής αλύτως τίποτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο

Κουρασμένος; ρώτησε ο Μάντεν.

Ο Κάλντερ κούνησε καταρατικά το κεφάλι. Είχα μήνες να δουλέψω, ωμολόγησε με ειλικρίνεια. Ξέρω πως δεν ήταν σωστό να κάνω την τελευταία δουτιά, αλλά, βλέπεις, κάθε φορά που αυτή η μικρή είναι κατηγορηματική, μου μαινουν φύλλοι στ' αυτιά.

Σώπασε απότομα, με άμχανία, σ'α να είχε μετανιώσει γι' αυτό που είχε.

Το γκαρσόνι του ξενοδοχείου έφερε ένα δίσκο με δυο ποτήρια κ' ένα μπουκάλι κρασί.

Ο Μάντεν γέμισε τα ποτήρια και, σηκώνοντας το δικό του, είπε:

—'Ας ποΐμε, λοιπόν, στην υγεία «αυτής της μικρής».

Αδειασαν τα ποτήρια τους. Με κάποια ικανοποίηση ο Μάντεν είδε μια σκιά ν' απλώνεται στο πρόσωπο του καθηγητή.

Σε λίγο, η φωνή του Κάλντερ ακούστηκε διατακτική:

—Αναρωτιέμαι... Θάθελα νάξερνα... Φυσικά, αυτό δεν είναι άπολύτως...

Έκανε μια μικρή παύση και χωρίς ν' αποτελειώσει καμιά απ' τις φράσεις που είχε αρχίσει, είπε:

—Μήπως θα μπορούσες να μου πής, με λίγα λόγια, τι έδους περίπου είναι οι σχέσεις που έχει η Πηρώ μ' αυτόν τον νεαρό, τον 'Ιταλό;

—Θα μπορούσα, αποκρίθηκε ο Μάντεν πρόθυμα. Και λεπτομερώς μάλιστα.

—Αυτό δεν...δεν χοιράζεται, διάστηκε ν' απαντήσει ο Κάλντερ. Θάθελα μονάχα να μάθω μερικά πράγματα για να κρίνω καλύτερα την κατάσταση.

—'Ασφαλώς, ασφαλώς, παραδέχτηκε ο Μάντεν.

—Εξέρεις, δεν έχω κάνει ποτέ τόσο πολλές καταδύσεις σε μία μέρα, είπε σ'α νάθελε να δικαιολογηθώ.

Όταν ο Κάλντερ έπεσε στο νερό και οι πρώτες φυσαλίδες φάνηκαν στη σκουρή επιφάνεια της θάλασσας, η Πηρώ στράφηκε στον Μάντεν.

—Πολύ φοβούμαι πως ξανακατέβηκε γιατί δε με πιστεύει, είπε κοιτάζοντάς τον με μάτια πελώρια, γεμάτα αδωστήτητα.

—'Ασφαλώς, αποκρίθηκε ο Μάντεν.

—Πώς μπορείς να το λες αυτό;

—Εγώ δεν είπα τίποτε, παρατήρησε ο δημοσιογράφος λογικά. Έσ'οις πως δε σε πιστεύει.

—Ναί, αλλά για να μου πής εσύ πως δεν είναι έτσι, διαμαρτυρήθηκε η Πηρώ κάνοντας την πειραγμένη. Έλα τώρα, δώσε μου ένα τσιγάρο κι άφησε τις ειρωνείες. Το κακό είναι ότι δε με καταλαβαίνει.

—Εδύλακε απ' το στόμα της ένα σύννεφο καπνού και αλλάζοντας άξαφνα τον τόνο της φωνής της, πρόσθεσε με παραπονο:

—Κ' εσύ δε με συμπαθείς καθόλου.

—Πηρώ, χρυσό μου παιδί! (Ο Μάντεν πήρε ύφος προσβεβλημένο). Σ' άγαστο πολύ, αλλά μεγάλα, βλέπεις, με πέντε αδελφές. Και σ'ας έμαθα καλά, έσας τις γυναίκες.

Η Πηρώ τον κοίταξε για μία στιγμή σιωπηλή, σ'α να συλλογιζόταν αν ήταν προτιμότερο να κάνει τη θυμωμένη ή να τον καλοπιάσει. Αποφάσισε να επανέλθει στην πρώτη της επίθεση.

—Νομίζω πως δεν μου έχει εμπιστοσύνη, είπε.

—Όχι.

—Τι θα πη «όχι». Μου έχει ή δε μου έχει; ρώτησε η Πηρώ λιγάκι έννευριμένη.

—Με συγχωρήεις, ήθελα να πω: "Όχι, δε σου έχει εμπιστοσύνη.

—Κ' εσύ; ρώτησε η Πηρώ.

Δοκίμασε ξανά τη σαγήνη των ματιών της επάνω του, αλλά χωρίς μεγάλη αυτοπεποίθηση.

—Ω, εγώ τόχω μέσα μου να είμαι καχύποπτος. Η καχυποψία, για μ'ας τους δημοσιογράφους, είναι επαγγελματική αρρώστια.

Η Πηρώ καταδέχτηκε να χαμογελάσει.

—Νομίζεις πως λέω ψέματα; ρώτησε με ύφος προκλητικό.

—Όχι για το Θεό! αποκρίθηκε άμέσως ο Μάντεν. Δεν το νομίζω. Είμαι βέβαιος πως λες ψέματα.

—Ω! Έκανε η Πηρώ αποσβολωμένη.

—Νάτος, έρχεται, είπε ο βαρκάρης.

—Να σου πω κάτι; είπε ο Μάντεν σκύβοντας το πρόσωπό του πολύ κοντά στο πρόσωπο της κοπέλας και κοιτάζοντάς την πονηρά. Βάζω στοιχήμα δ,τι θέλεις πως δε βρής αλύτως τίποτε.

Κουρασμένος; ρώτησε ο Μάντεν.

Ο Κάλντερ κούνησε καταρατικά το κεφάλι. Είχα μήνες να δουλέψω, ωμολόγησε με ειλικρίνεια. Ξέρω πως δεν ήταν σωστό να κάνω την τελευταία δουτιά, αλλά, βλέπεις, κάθε φορά που αυτή η μικρή είναι κατηγορηματική, μου μαινουν φύλλοι στ' αυτιά.

Σώπασε απότομα, με άμχανία, σ'α να είχε μετανιώσει γι' αυτό που είχε.

Το γκαρσόνι του ξενοδοχείου έφερε ένα δίσκο με δυο ποτήρια κ' ένα μπουκάλι κρασί.

Ο Μάντεν γέμισε τα ποτήρια και, σηκώνοντας το δικό του, είπε:

—'Ας ποΐμε, λοιπόν, στην υγεία «αυτής της μικρής».

Αδειασαν τα ποτήρια τους. Με κάποια ικανοποίηση ο Μάντεν είδε μια σκιά ν' απλώνεται στο πρόσωπο του καθηγητή.

Σε λίγο, η φωνή του Κάλντερ ακούστηκε διατακτική:

—Αναρωτιέμαι... Θάθελα νάξερνα... Φυσικά, αυτό δεν είναι άπολύτως...

Έκανε μια μικρή παύση και χωρίς ν' αποτελειώσει καμιά απ' τις φράσεις που είχε αρχίσει, είπε:

—Μήπως θα μπορούσες να μου πής, με λίγα λόγια, τι έδους περίπου είναι οι σχέσεις που έχει η Πηρώ μ' αυτόν τον νεαρό, τον 'Ιταλό;

—Θα μπορούσα, αποκρίθηκε ο Μάντεν πρόθυμα. Και λεπτομερώς μάλιστα.

—Αυτό δεν...δεν χοιράζεται, διάστηκε ν' απαντήσει ο Κάλντερ. Θάθελα μονάχα να μάθω μερικά πράγματα για να κρίνω καλύτερα την κατάσταση.

—'Ασφαλώς, ασφαλώς, παραδέχτηκε ο Μάντεν.

—Εξέρεις, δεν έχω κάνει ποτέ τόσο πολλές καταδύσεις σε μία μέρα, είπε σ'α νάθελε να δικαιολογηθώ.

Όταν ο Κάλντερ έπεσε στο νερό και οι πρώτες φυσαλίδες φάνηκαν στη σκουρή επιφάνεια της θάλασσας, η Πηρώ στράφηκε στον Μάντεν.

—Πολύ φοβούμαι πως ξανακατέβηκε γιατί δε με πιστεύει, είπε κοιτάζοντάς τον με μάτια πελώρια, γεμάτα αδωστήτητα.

—'Ασφαλώς, αποκρίθηκε ο Μάντεν.

—Πώς μπορείς να το λες αυτό;

—Εγώ δεν είπα τίποτε, παρατήρησε ο δημοσιογράφος λογικά. Έσ'οις πως δε σε πιστεύει.

—Ναί, αλλά για να μου πής εσύ πως δεν είναι έτσι, διαμαρτυρήθηκε η Πηρώ κάνοντας την πειραγμένη. Έλα τώρα, δώσε μου ένα τσιγάρο κι άφησε τις ειρωνείες. Το κακό είναι ότι δε με καταλαβαίνει.

—Εδύλακε απ' το στόμα της ένα σύννεφο καπνού και αλλάζοντας άξαφνα τον τόνο της φωνής της, πρόσθεσε με παραπονο:

—Κ' εσύ δε με συμπαθείς καθόλου.

—Πηρώ, χρυσό μου παιδί! (Ο Μάντεν πήρε ύφος προσβεβλημένο). Σ' άγαστο πολύ, αλλά μεγάλα, βλέπεις, με πέντε αδελφές. Και σ'ας έμαθα καλά, έσας τις γυναίκες.

Γκουίντο, θα σκέφτηκε, φαντάζομαι, πως θα του στοίχιζε φτηνότερα αν την έστελνε στις καλόγυρες, στην Κηφισιά. Και την πήρε μόνος του εκεί.

—Και τι έγινε έπειτα; ρώτησε ο Κάλντερ ασταθμένος.

—Ο μπαμπάς κατάφερε να μη γίνει ποινική δίωξη. Η αδελφή ήγοιμένη, άπελπισμένη για το σκάνδαλο, αποτραβήχτηκε στο καλλι της και η Πηρώ πήρε δρόμο για τη Μύκονο.

—Γιατί για τη Μύκονο;

—Εδώ ζούσε άλλοτε η ο'κογένεια. Το σπίτι στο οποίο μένει τώρα η Πηρώ, ήτανε του παππού της.

—'Ισως ο πατέρας της να σκέφτηκε πως εδώ θάτανε πιο εύκολο να βάλει την αστυνομία και τον παπ'α του νησιού να τη φέρουν σε θεογνωσία. Λογάριασε όμως χωρίς να τον ξενοδόχο. Ο Γκουίντο ανακάλυψε έναν πλοίαρχο Άργεντινιό που θα έχανε να περάσει το κολοκαίρι στη Μύκονο και κατάφερε ναρθεί εδώ μαζί του. Τρεις δολοκλήρες έβδομάδες ο μπαμπάς δεν το είχε πάρει ειδηση.

—Έτσι ποτέ να δής και ν' ακούσης Έλληνα θυμωμένο; Ο πατέρας της μικρής δεν συμπαθεί τους 'Ιταλούς.

—Μά, ασφαλώς δεν έχει κανένα δικαίωμα να την έμποδισι να βλέπει τον Γκουίντο...

—Πόσο μακριά απ' την πραγματικότητα είσαι! είπε ο Μάντεν. Πρέπει να γνωρίσεις τον πατέρα για να καταλάβεις. Πάντως, όπως κι αν έχη το πράγμα, ο μπαμπάς πήγε και βρήκε τον Άργεντινιό και τον έπεισε ν' ιδώσει τον Γκουίντο.

Δεν υπάρχει δικαιοσύνη σ' αυτό τον κόσμο... Ο μπαμπάς γύρισε στην Αθήνα, συνεννοήθηκε με τα πρακτορεία, τα κανόνισε με τους υπαλλήλους να μην πουλήσουν εισιτήριο για τη Μύκονο στον Γκουίντο, μίλησε με τους καπετάνιους να μην τον αφήσουν να μπαρκάρη, τέλος πάντων τακτοποίησε το ζήτημα. Ο Γκουίντο μπορεί να έρθη στη Μύκονο αν θέλη, αλλά... μονάχα κολιμπώντας.

—'Η με δικό του καΐκι. 'Αλλά για να βρής καΐκι πρέπει πρώτα να βρής λεπτά κ' έπειτα τον άνθρωπο που θα τολμήσει να του το νοικιάσει ή να του το πουλήσει. Και τα δυο είναι πολύ δύσκολα.

—Μά σε ποιά έποχή ζούμε; Της βασιλείας Βικτωρίας; μουρμούρισε ο Κάλντερ συλλογισμέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

Η "ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ,, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ.. ΕΛΛΗΝΙΔΑ!

ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ Η ΕΠΙΛΑΧΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΕΡΥΣΙΝΩΝ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΩΝ

Τὰ καλλιστεία δὲν εἶναι φαίνεται μιὰ ἀπλή ὑπόθεση πού δημιουργεῖ ἀγωνίες, ξενυχτία καὶ καρδιοχτύπια μόνο στὶς ὑποψήφιες καλλονές. Κάθε καλοκαίρι, ὅσο πλησιάζει ὁ Ἰούλιος, ὁ μήνας πού στήνεται ἡ «γέφυρα τῆς ὁμορφιάς», πολλοὶ γονεῖς μπαίνουν σὲ «μαγάλους μπελάδες», ἀνακαλύπτοντας μιὰ μέρα πῶς ἡ κόρη τους συμμετέχει στὶς «διαβολικὲς ἐπιδείξεις», πού ὀργανώνουν ἡ «Οὐνιδέσσα» καὶ ἡ ἐταιρία τῶν μαγιὼ «Καταλίνα». Συνήθως, τὴν ἀποκάλυψη αὐτὴ ἀκολουθοῦν ἔντονοι οἰκογενειακοὶ καυγάδες μὲ νικήτρια ὁμως πάντοτε τὴν ὑποψήφια «Στάρ Ἑλλάς». Ἀκόμη διάφορα θρησκευτικὰ σωματεία θὰ κυκλοφορῇσουν προκηρύξεις κατὰ τῶν «ἐνεργειῶν τοῦ Σατανᾶ, στὴν Ἀθῆνα», λίγοι εὐξέσπτοι ἀντικαλλιστεῖστές θὰ σπᾶσουν τὴν πόρτα τοῦ ἀτελιᾶ ἐνὸς γλύπτη, τὴν ὥρα πού θὰ ποζάρουν μέσα σ' αὐτὸ οἱ καλλονές, καὶ ἡ ἀστynomία θὰ λάβῃ ἐκτακτὰ μέτρα γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀπόβαση

τῶν ἀγανακτισμένων, τὴ νύχτα τῆς ἐκλογῆς, στὸ Καλαμάκι. Συνήθως, ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ νευρικότητα, ὅλα ἡσυχάζουν καὶ δὲν ξαναθυμᾶται κανεὶς τὰ καλλιστεία πρὶν περάσῃ ἓνας χρόνος. Ἐφέτος, ὁμως, τὰ πράγματα πήραν σοβαρώτερη (:) μορφή καὶ ἡ ὑπόθεση τῆς ἐκλογῆς θ' ἀπασχολήσῃ, γιὰ πρώτη φορὰ στὰ δικαστικὰ χρονικά τῆς χώρας μας, τὴ Δικαιοσύνη. Τὸ πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν καλεῖται ν' ἀποφανθῇ ἀν τὰ δῶρα πού ἔλαβε ἡ δευτέρα «Μὶς Ἑλλάς» 1956, ἡ Μαρίνα Ντέλφη, ἀνήκουν σ' αὐτὴν ἢ στὴν πρώτη ἀναπληρωματικὴ, τὴν Μαρία Τσίπη, τὴν Μάρτζυ, ἀκυρώνοντας συγχρόνως τὸν περυσινὸν διαγωνισμό.

Ἡ καλλιστεῖακὴ διαφορὰ ἐμφανίζεται ἐνώπιον τῆς Θέμιδος μὲ ὑλικὸ περιεχόμενο. Κ' ἐστὶ, ἐρχεται τὸ πρῶτο «ἐπεῖδῃ», πού εἶναι χαριτωμένο νὰ τὸ διαβάσουμε αὐτοῦσιο ἀπὸ ἓνα σκυθρωπὸ, συνήθως, δικόγραφο ἀγωγῆς:

«...Ἐπειδὴ τὰ εἰς τὴν ὥς ἂν Μαρίναν Δημητροπούλου (Ντέλφη) δοθέντα ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς δώρα, ἀναφέρει εἰς τὴν ἀγωγὴν τῆς κατὰ τῶν διοργανωτῶν τῶν καλλιστείων ἡ πρώτη ἐπιλαχοῦσα μὶς Ἑλλάς Μαρία Τσίπη, δέον ὅπως ἀποδοθῶσιν εἰς ἐμέ, τὴν δικαιουμένην νὰ καταλάβω τὸν εἰς αὐτὴν ἀπανεμηθέντα τίτλον τῆς «2ας μὶς Ἑλλάς 1956», τὰ ὅποια ἀσφαλῶς καὶ θεθαίως θὰ ἐλάβανον ἐκλεγμένη εἰς τὴν ὥς ἂν θεσιν ἦτοι: 1ο) Πίλον —μοντέλο προσφερθέν ὑπὸ τοῦ οἴκου «Γκράν Σικ» Νίτσας Τυροπούλου, ἀξίας δρ. 1.000. 2ο) Ἐν ζεύγος ὑποδημάτων γυναικείων προσφερθέν ὑπὸ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ Ἀνδρέου Ξανάκη, ἀξίας 400 δρ. 3ο) Ἐν τεμάχιον (10 πήχεων) ὑφάσματος διὰ γυναικείον φόρεμα προσφερθέν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Γαβριηλίδου, ἀξίας 1.000 δρ. 4ο) Ἐνα περιλαίμιον καὶ σκουλαρίκια γαλλικῆς κατασκευῆς, προσφερθέντα ὑπὸ τοῦ καταστήματος «Παρί», ἀξίας 3.000 δρ. 5ο) Μίαν τσάνταν δερματίνη καὶ ἓνα πῖλον γυναικείον, προσφερθέντα ὑπὸ τοῦ καταστήματος «Ματίνας», ἀξίας 1.000

δρ. 6ο) Ἐν ἀνδοδοχείον, προσφερθέν ὑπὸ τοῦ καταστήματος «Ἑλλην. καὶ Βιομηχανία», ἀξίας 500 δρ. 7ο) Μίαν μεγάλην φιάλην κολώνιας ἐξαιρετικῆς, προσφερθείσης ὑπὸ τοῦ καταστήματος «Ν. Καραγιάννης καὶ υἱοί», ἀξίας 250 δρ. 8ο) Ἐνα ἐνδυμα λουτροῦ (μαγιό), μοντέλο, προσφερθέν ὑπὸ τοῦ καταστήματος «Παπαγιάννης», ἀξίας 800 δρ. 9ο) Ἐνα στηθόδεσμο (σουτιέν) «στράπλες» καὶ μιὰ εἰδικὴ ἐλαστικὴ ζώνη μέσης (κορσές), προσφερθέντα ὑπὸ τοῦ καταστήματος Σταυροπούλου, ἀξίας 1.000 δρ. 10ο) Ἐνα γυνίνο ἀστράκαν μανσόν, προσφερθέν ὑπὸ τοῦ καταστήματος «Τράχου», ἀξίας 1.000 δρ. 11ο) Μία μεγάλη φιάλη κολώνια «Ἀτκίνσον», προσφερθεῖσα ὑπὸ τοῦ φαρμακείου Θεοδωρίδου, ἀξίας 300 δρ. καὶ 12ο) Ἐν κυτίον (κασσετίνα) καλλυντικῶν «Ντίσολ» προσφερθέν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Καλογεροπούλου, ἀξίας 1.500 δρ., συνολικῆς δὲ ἀξίας 11.750 δραχμῶν...»

Ἀλλὰ ἂς πάρουμε τὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τους, γιὰ νὰ δοῦμε πῶς ἡ καλλιστεῖακὴ αὐτὴ διένεξη

...ΠΟΥ ΟΙ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΙ ΤΑ ΖΗΤΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ...ΚΕΡΔΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ!

ΚΑΙ ΚΑΤΑΦΕΥΓΕΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΤΗΣ

τῶν δύο ὑποψηφίων «Στάρ», πού ἀσφαλῶς ξεκινᾶ ἀπὸ τοῦ ποῖα ἀπὸ τὶς δύο εἶναι ἡ πραγματικὴ καλλονή, πήρε μορφή ὑλικῶν ἀπαιτήσεων γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ ἐνώπιον δικαστηρίου.

Ἡ Μαρία Τσίπη, ἡ Μάρτζυ τῶν καλλιστείων, ἀπεφάσισε μιὰ μέρα, χωρὶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς της νὰ τὸ ξέρῃ, νὰ στείλῃ τὴ φωτογραφία τῆς στὴν ὀργανωτικὴ ἐπιτροπὴ. Τὸ πρῶτο δῆμα εἶχε γίνῃ. Ὑστερα, σὰν δημοσιεύθηκε ἡ φωτογραφία τῆς καὶ τῷ πατέρα της, ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Ἑργασίας, ἔγινε ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν πρωτοβουλία πού πήρε ἡ κόρη του χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ. Γιὰ μερικὲς μέρες ἡ οἰκογένεια Τσίπη ἦταν ἀνάστατη. Ὁ πατέρας ἦταν ἀμίλητος καὶ ἀπαιτοῦσε νὰ παραιτηθῇ τῆς ὑποψηφιότητός της ἡ κόρη του, ἐνῶ ἀπ' τὴν ἄλλή μεριά ἡ Μαρία, ἡ ἀδελφὴ της καὶ ἡ μητέρα της ἐπέμεναν. Στὸ τέλος νίκησαν οἱ γυναῖκες καὶ ὁ Τσίπης ὑπεχώρησε. Ἡ Μαρία πηγαινοερχόταν, ἐλεύθερη πᾶ ἀπὸ τὴν πατρικὴ ἀπαγόρευση, στὰ γραφεῖα τῆς ἐπιτροπῆς τῶν καλλιστείων. Ὅλοι τῆς ἔλεγαν ὅτι εἶχε μεγάλες πιθανότητες νὰ ἐκλεγῇ «Στάρ Ἑλλάς». Ἡ μέρα πού θὰ γινόταν ἡ ἐκλογὴ πλησίαζε κ' ἡ ἀγωνία τῆς Μαρίας μεγάλωνε...

Ἡ νύχτα τῆς ἐκλογῆς ὁμως ἔφτασε κ' ἡ Μαρία, μὲ διαφορὰ «βραχείας κεφαλῆς» ἀπὸ τὴν δευτέραν «Μὶς Ἑλλάς», ἐξελέγη πρώτη ἀναπληρωματικὴ! Τὸ κτύπημα ἦταν μεγάλο. Γιὰ πολλὰς μέρες ἦταν στεναχωρημένη καὶ ἄκεφη. Ἦταν δίκαιη ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς; Ἀσφαλῶς ὐχι. Ἀλλὰ τί μπορούσε νὰ γίνῃ; Τὸ κάλλος εἶναι μιὰ ὑπόθεση τελείως ὑποκειμενικὴ καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κωδικοποιήσῃ. Γιὰ τὴν ἐπιτροπὴ πιὸ ὁμορφὴ ἦταν ἡ Μαρίνα Ντέλφη.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα ἡ βλοσυρὴ Θέμις εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ καταπίαστῇ μ' ἓνα ζήτημα τόσο γλαφυρὸ καὶ περίπλοκο, ὅσο εἶναι ἡ χρηματικὴ ἀποτίμησις... τῆς γυναικείας ὁμορφιάς... Ἡ «Μάρτζυ» εἶναι σίγουρη γιὰ τὰ προσόντα της, πού ἔμειναν ἀνεκμετάλλεута ἐξ αἰτίας τοῦ παραγκωνισμοῦ της ἀπὸ τὴν ἀκαθόριστου ὑψηλότητος Μαρίνα Δημητροπούλου ἢ Ἀνδρούτσου ἢ Ντέλφη ἢ Κάρυ. Πέραν ὅμως τῆς ὁποιασδήποτε ἀποφάσεως, εὐχόμεθα καὶ στὶς δύο ἀντιδίκους ὁ θόρυβος πού προκλήθηκε γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά τους νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μεγάλων παραγωγῶν ταινιῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μποροῦν νὰ κερδίσουν —καὶ οἱ δύο— ὅχι πιά φτωχὰς δραχμὰς, ἀλλὰ ἴσως ἑκατομμύρια δολλάρια.

(Φωτ. ΣΚΑΝΑΤΟΒΙΤΣ)

‘Από τη γέφυρα της όμορφιάς στα έδώλια του πρωτοδικείου ‘Αθηνών για το ύλικό γέρας

Σάν πέρασαν μερικές μέρες ακόμη, η Μαρία Τσίπη σκέφτηκε να έρευνήσει αν ήταν αληθινές οι φήμες που κυκλοφορούσαν για την «2α Μίς Έλλάς», την Μαρίνα Δημητροπούλου. Οί φήμες έλεγαν πως δεν ήταν Έλληνίδα, δεν μιλούσε εύχε-ρώς τα ελληνικά και ότι τα πιστοποιητικά της δεν ήταν εντάξει. “Ετσι άρχισε να έρευνά με πείσμα και έπιμονή, ό,τι άφορούσε τη Μαρίνα Δημητροπούλου.

‘Η Μαρίνα Ντέλφη, σέ μιά συνέντευξη που είχε δώσει, ανέφερε ότι γεννήθηκε στή Ρουμανία τό 1935, ότι ό πατέρας της ήταν Έλληνας διπλωμάτης της καριέρας και ότι ή μητέρα της ήταν κόρη της ιστορικής οικογενείας ‘Ανδρούτσου. Είχε δηλώσει ακόμη ότι έμενε μονίμως στό Παρίσι, ότι είχε σπουδάσει Νομικά και Φιλολογία, ότι είχε έργασθ ός μαννεκέν εϊς τόν όϊκο μόδας τού ‘Ντιόρ» κι ότι για ένα διάστη-

μα ήταν υπάλληλος της πρεσβείας της ‘Εθνικιστικής Κίνας στό Παρίσι. Τέλος, ξεφυλλίζοντας διάφορες έφημερίδες και περιοδικά, παρετήρησε ότι ή Μαρίνα Δημητροπούλου είχε κατά καιρούς τό ψευδώνυμο: «Μαρίνα Κάβου», «Μαρίνα Ντέλφη» και άλλότε υπέγραφε ως Μαρίνα ‘Ανδρούτσου. “Αν αυτά δέν είναι αληθινά, σκεφτόταν ή Μαρία Τσίπη, και κυρίως αν ή αντίπαλός μου δέν είναι ελληνικής ίθαγενείας και έθνη-

κότητα, τότε έχω κερδίσει τη μάχη, γιατί ή έκλογή της θα πρέπει να άκυρωθώ και να καταλάβω εγώ τη θέση της, μιá και ρητός όρος τού διαγωνισμού ήταν να είναι Έλληνίδες όσες θα συμμετείχαν σ’ αυτόν!

—Τό ότι είναι ψέματα όλα όσα έχει δηλώσει για τόν έαυτό της ή Ντέλφη, φώναζε ή Μάρτζυ, φαίνεται καθαρά από τό διογραφικό της σημείωμα που δημοσιεύθηκε λίγες μέρες πρό της έκλογής της κι όπου ούτε λίγο ούτε πολύ, ενώ υποστηρίζει πώς είναι 21 χρόνων, έχει την άπαιτηση να πιστέψουμε ότι τελείωσε τη Νομική Σχολή στό Παρίσι και ή Φιλολογία! Θέλει δηλαδή να μάς πείσει ότι είναι ένα παιδί θαύμα, που μέσα σέ τρία χρόνια από την άποφοίτησή της από τό γυμνάσιο τελείωσε δυό πανεπιστημιακές σχολές!...

»Εγώ, συνεχίζει ή Μάρτζυ, δήλωσα στην έπιτροπή ότι γεννήθηκα τό 1935 στήν ‘Αθήνα, ότι υπήρξα μαθήτρια τών σχολών ‘Αηδοπούλου και Νεστορίδου κι ότι άφ’ όπου ετελείωσα τίς γυμνασιακές μου σπουδές εργαζόμουν σέ μιá ασφαλιστική εταιρία. ‘Ακόμη σέ συνεντεύξει μου πού δημοσιεύθηκαν, είχε δηλώσει ότι είχε ταλέντο στό έργόχειρο, ότι υπήρξα αθλήτρια κ’ έχω πάρει άρκετά έπαιθλα στούς άγώνες δρόμου, ότι σκιτσάρω μ’ εύχερεία κι ότι είμαι μέλος τού Λυκείου τών ‘Ελληνίδων. Προκάλώ λοιπόν όποιονδήποτε να έξετάσει εάν έχω πή και τό παραμικρό ψέμα κι αν είναι έτσι να παραιτηθώ άμέσως από τίς διεκδικήσεις μου. Τί έχει να μάς πη όμως ή «2α Μίς Έλλάς», ή δεσποινίς Μαρίνα Ντέλφη, με τό πολλά ψευδώνυμα και τίς άπίθανες δηλώσεις της; Λέγει πώς είναι κόρη διπλωμάτου της καριέρας κι όμως στό ύπουργείο τών ‘Εξωτερικών δέν γνωρίζουν τόν πατέρα της, μάς λέγει ότι έχει δυό διπλώματα και πιστεύω πώς κανένα άπ’ αυτά δέν θα μπορούσε να μάς τό επιδείξει. “Όταν δίνω συνεντεύξεις με τό ψευδώνυμο «Μαρίνα Ντέλφη» δηλώνει πώς ζή στό Παρίσι, κι όταν δημοσιεύονται συνεντεύξεις της σέ περιοδικά, με τό ψευδώνυμο «Μαρίνα Κάβου», λέγει πώς μεγάλωσε στή Ρώμη! Πότε λοιπόν λέγει ψέματα και πότε την αλήθεια;».

ΤΟ ΟΠΑΟ ΤΗΣ ΜΑΡΤΖΥ

‘Από τη στιγμή που γεννήθηκαν τά ερωτήματα αυτά στή Μάρτζυ και διαπίστωσε κάποια άνακολουθία της αντίπαλός της στίς συνεντεύξεις της, ή Μαρία Τσίπη άρχισε να δομαρδίζει με εξωδίκους δηλώσεις διαμαρτυρίας τούς οργανωτές τών καλλιστείων, με τίς όποιες ζητούσε να άκυρωθώ ή έκλογή της «2ας Μίς Έλλάς 1956».

‘Αλλά τό μεγάλο της όπλο στόν άγώνα της κατά της Ντέλφη, τό άνεκάλυψε ή Μάρτζυ στή Διεύθυνση ‘Ιθαγενείας τού ύπουργείου ‘Εσωτερικών, ή όποία σέ έγγραφό της προς την Διεύθυνση ‘Αλλοδαπών σχετικώς με την ίθαγένεια της Μαρίνας Δημητροπούλου αναφέρει ότι δια περιπτώσεις όπως της Δημητροπούλου, άτομων δηλαδή μη έγγεγραμμένων εϊς τό δημοτολόγιο ή δήμου ή κοινότητα τού κράτους, δέν να τακτοποιώνται υπό άκαθόριστον ύπηρεσία, μέχρι της τυχόν έκδόσεως αντίθετου άποφάσεως. ‘Η

Ντέλφη λοιπόν δέν είχε την ελληνικήν ίθαγένειαν!

‘Ο άγώνας Μάρτζυ κατά Ντέλφη κράτησε άρκετούς μήνες, για να κατατεθώ τελικώς την 21 ‘Ιανουαρίου άγωγή ενώπιον τού πρωτοδικείου ‘Αθηνών της Μαρίας Τσίπη κατά τών οργανωτών τών καλλιστείων.

«...Οί οργανωτάι, αναφέρει εϊς την άγωγή της ή Μαρία Τσίπη, προέκριναν διαγωνισμόν διά την ανάδειξιν της «Στάρ Έλλάς» και τών 1ης και 2ας «Μίς Έλλάς», κατά σειράν έπιτυχίας μεταξύ τών τριών πρώτων έπικρατεστέων έκ τών ύποψηρίων ‘Ελληνίδων την ίθαγένειαν, ήλικίας ήσσονος τών 28 ετών, τών συνδυαζουσών κατά την κρίσιν της έπιτροπής αισθητικά προσόντα και αδιάδλητον ήθος... Κατά τούς όρους τού διαγωνισμού ή «2α Μίς Έλλάς», έδει όπως, κατά τόν ‘Απρίλιον ή Μάϊον 1957, μεταδή και παραμείνει δαπάναις τών έναγομένων εϊς τινά υπό τού «Διεθνούς Συμβουλίου ‘Ωραιότητος τών Παρισίων», καθορισθούσας εύρωπαϊκήν πόλιν προς τόν σκοπόν όπως μετάσχη τού υπό της οργανώσεως ταύτης οργανωμένου κατ’ έτος διαγωνισμού διά την ανάδειξιν της «Μίς Εύρώπης 1957». Καί άφού έκτίθεται τό ιστορικό φθάνει ή άγωγή στά «έπειδής»:

«Επειδή, ακυρουμένου ή μη τού διαγωνισμού, μη έκλεγείσα εϊς την ήν δικαιούμαι θέσιν (2α Μίς Έλλάς 1956), δέν έτυχον της αναλόγου δημοσιότητας και διαφημίσεως, μη δυναμένης νύν ν’ αναπληρωθώ ούδέ διά της ανακηρύξεώς μου, τούτου δ’ ένεκα έξιμνήσθην τουλάχιστον δρχ. 300.000, καθ’ όσον γενομένης της τοιαύτης διαφημίσεως τών αισθητικών και ήλικιών μου προσόντων, δεδομένης δέ και της αναλόγου μορφώσεως και προπαρασκευής μου διά τών μακρών σπουδών μου εϊς την μουσικήν και εϊς την θεωρίαν και τέχνην τού χορού, άσφαλώς και δεσφίως και κατά την συνήθη πορείαν τών πραγμάτων θα προσελαμβανόμην ως ήθοποιός τού θεάτρου ή τού κινηματογράφου ή ως μαννεκέν μεγάλων οίκων ραπτικής αντί αντιμισθίας τουλάχιστον δρχ. 5.000 μηνιαίως έπί μίαν τουλάχιστον πενταετίαν, καθ’ ήν θα έλάμβανον συνολικώς τό ως άνω ποσόν τών δραχ. 300.000, όπερ δέον όπως ύποχρεώθώ άλληλεγγύως και εϊς όλόκληρον έκάστην τών έναγομένων να μοι καταβάλω». ‘Η Μάρτζυ ζητά έπίσης διά της άγωγής της να της δοθούν τά δώρα που αναφέρουμε προηγουμένως ότι έλαβεν ή Μαρία Ντέλφη, 40.000 δραχμές, όσα χρήματα θα ήταν αναγκαία διά ένα ταξίδι εϊς τό εξωτερικόν μαζί με τόν συνοδόν της και 20.000 ακόμη δραχμές, την πιθανή δηλαδή αξία τών δώρων που θα έλάμβανεν εάν μετέβαινε στό εξωτερικό για να συμμετάσχη στό διαγωνισμό της «Μίς Εύρώπης 1957».

ΕΙΜΑΙ 100% ΕΛΛΗΝΙΔΑ

—“Όλα όσα αναφέρει στήν άγωγή της για μένα ή πρώτη έπιλαχούσα, ή Μαρία Τσίπη, δηλώνει ή Ντέλφη, είναι έντελώς άσύστατα. Κανείς δέν μπορεί να μου άμφισβητήσει την έθνικότητα μου. ‘Η μητέρα μου κατάγεται από την ελληνικήν άτλη Βόρειο ‘Ηπειρο και ό πατέρας μου γεννήθηκε σ’ ένα χωριό κοντά στα Γιάννενα.

—‘Εμείς, συνεχίζει ή Ντέλφη, οι

‘Ελληνες τού εξωτερικού, είμαστε τόσο ‘Ελληνες όσο τουλάχιστον είναι και οι μόνιμοι κάτοικοι της ‘Ελλάδος. Στή Ρουμανία, όπου έμενα από χρόνια με τούς γονείς μου, κ’ είχα κάθε σμφέρον να μείνω εκεί, μάς έρώτησαν πριν μάς δώσουν, τό 1949, αν δεχώμαστε ν’ αλλάξουμε την ύπηκοότητά μας, κ’ έμείς προτιμήσαμε τόν δύσκολο δρόμο της προσφυγίας, παρά να γίνουμε Ρουμάνοι ύπηκοοι. “Όταν φτάσαμε μαζί με την μητέρα μου στήν ‘Ελλάδα, άποφασίσαμε να φύγουμε και να εγκατασταθούμε στό Παρίσι, γιατί εκεί, με τίς γνωριμίες που είχαμε, ήταν πιό εύκολο να βρώ δουλειά και να κερδίζω τη ζωή μου. Δούλεψα για άρκετό καιρό ως μαννεκέν στόν όϊκο μόδας τού Ντιόρ κ’ ύστερα ως γραμματεύς στήν πρεσβεία της ‘Εθνικιστικής Κίνας στό Παρίσι.

—Τά ελληνικά δικαστήρια θα με δικαιώσουν, προσέθεσε τελειώνοντας ή Μαρίνα Δημητροπούλου, γιατί είναι άδύνατο να μου άμφισβητήσει κανείς την ελληνική μου ίθαγένεια. Την ‘Ελλάδα την άγαπάω όσο τίποτε άλλο στόν κόσμο και με υπερηφάνεια θα αντιπροσωπεύσω τά ελληνικά χρώματα στα καλλιστεία που θα οργανωθούν στή Γερμανία, τόν έπόμενο μήνα, για την ανάδειξη της «Μίς Εύρώπης». Δέν ύπάρχει ούδεμία άμφισβησία, δήλωσε γελώντας ή Ντέλφη, πώς είμαι 100% ‘Ελληνίδα.

‘Η δικηγόρος κυρία ‘Ελλη Γεωργίτση-Παπαζαχαρίου, ή όποια έχει αναλάβει την υπεράσπιση της Μαρίνας Δημητροπούλου, δέν άνησυχεί καθόλου για την έκθεση της δίκες. Μόνον τότε είναι δυνατόν να χάσει την ύπόθεση αυτή ή Ντέλφη, δηλώνει, όταν παραδεχθώμε ότι τόσοι και τόσοι μεγάλοι ‘Ελληνες ευεργέτες, όπως ο Ζάππας, ο ‘Αδέωφ και άλλοι, που έζησαν για χρόνια στό εξωτερικό και κέρδιζαν με τό επιχειρηματικό τους δαιμόνιο μεγάλες περιουσίες, που τίς δώρησαν στήν πατρίδα μας, δέν είναι ‘Ελληνες! ‘Η Μαρίνα είναι τόσο ‘Ελληνίδα όσο κι όλες οι άλλες κοπέλες που μεγάλωσαν στή χώρα μας.

—Είναι φανερό, προσθέτει ή κ. Παπαζαχαρίου, ότι ή άγωγή της Μαρίας Τσίπη στρέφεται ουσιαστικώς κατά της κρίσεως της έπιτροπής τών καλλιστείων. ‘Αλλά νομίζω ότι ή κρίση της έπιτροπής αυτής, που συμμετέχουν τόσο καλλιτέχνες και άνθρωποι τών γραμμάτων, είναι άπολύτως άμερόληπτος. ‘Η Μαρίνα Δημητροπούλου είχε και τά ουσιαστικά και τά τυπικά προσόντα για να έκλεγώ «Μίς Έλλάς». ‘Η αντίδικός μας, ή Μαρία Τσίπη, δέν θα έπρεπε, προσέθεσε ή κυρία Παπαζαχαρίου, να θέσει ένα τόσο λεπτό ζήτημα, γιατί είναι σέ όλους γνωστό ότι οι ‘Ελληνες πρόσφυγες της Ρουμανίας, όπως και όλοι οι ‘Ελληνες τού εξωτερικού, είναι λάτρεις της πατρίδος των.

—“Όλη αυτή ή ύπόθεση είναι περισσότερο θέμα φροντιστηριακών ασκήσεων τών φοιτητών τού Πανεπιστημίου...

‘Η ύπόθεση αυτή, ή όποία ήρθε χθές προς συζήτηση ενώπιον τού πρωτοδικείου ‘Αθηνών, είναι άρκετά περίεργος και, έκτός όλων τών άλλων, δημιουργεί και νομικόν ένδιαφέρον, διότι είναι ή πρώτη φορά που τά ελληνικά δικαστήρια θα άσχοληθούν με μίαν καλλιστειακήν διαφοράν.

ΔΗΜ. ΜΑΡΟΥΔΑΣ

Η ΣΥΣΚΕΥΗ «ΤΗΛΕΜΑΘΗΜΑΤΟΣ» ΣΤΗΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΓΗΤΙΚΗ ΕΔΡΑ

ΤΗΛΕΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

‘Ενα νέο γερμανικό σύστημα που δέν αφήνει τούς μαθητές να ήσυχάσουν ούτε στό κρεβάτι τους

Ενα από τά κύρια χαρακτηριστικά της εποχής μας είναι, βέβαια, και ή έκρηκτική άποστάση. Σέ κάθε μας όθμα συναντάμε όρους που τό πρώτο συνθετικό τους άποτελείται από τό αρχαίο ελληνικό έπίρρημα «τήλε». ‘Από τά κόπας άπρηχαιωμένα τηλεόλα μέχρι τά νεωτάτου τύπου τηλεκατευθυνόμενα δλήματα, μιá πλησμονή ένδιαμέσαν έφευρέσεων, όπως ό τηλεγράφος, τά τηλεφώνια, ή τηλεόραση, τό τηλεσκόπιο, τό τηλεμετρο θεμελιώνουν την εύτυχία τού σύγχρονου ανθρώπου. Τελευταία, οι Γερμανοί προσέθεσαν άλλους δυό σχετικούς όρους. Τό τηλεμάθημα και την τηλεέταση. Πρόκειται για την εφαρμογή ενός νέου συστήματος διδασκαλίας, που επινοήθηκε ειδικά για τούς άρρωστους μαθητές. “Όσο διαρκεί ή άνάρρωση και έφ’ όσον ακόμη δέν τούς επιτρέπεται να εγκαταλείψουν τό κρεβάτι ή τό δωμάτιό τους, μιá ειδική συσκευή τηλεπικοινωνίας, με δέκτη και πομπή, εγκαθίσταται στό προσέφαλό τους και έρχεται σέ έπαφή με μιá ανάλογη συσκευή που βρίσκεται στην αίθουσα διδασκαλίας. ‘Ο μαθητής άκούει την παράδοση που γίνεται ταυτόχρονα για τούς συμμεθητές του και μπορεί να ύποβάλει τίς άπορίες του και να άπαντήσει στίς έρωτήσεις τού καθηγητού. ■ ■ ■

Η ΑΡΡΩΣΤΗ μαθητριάλα παρακολουθεί την παράδοση και είναι έτοιμη ν’ άπαντήσει στίς έρωτήσεις.

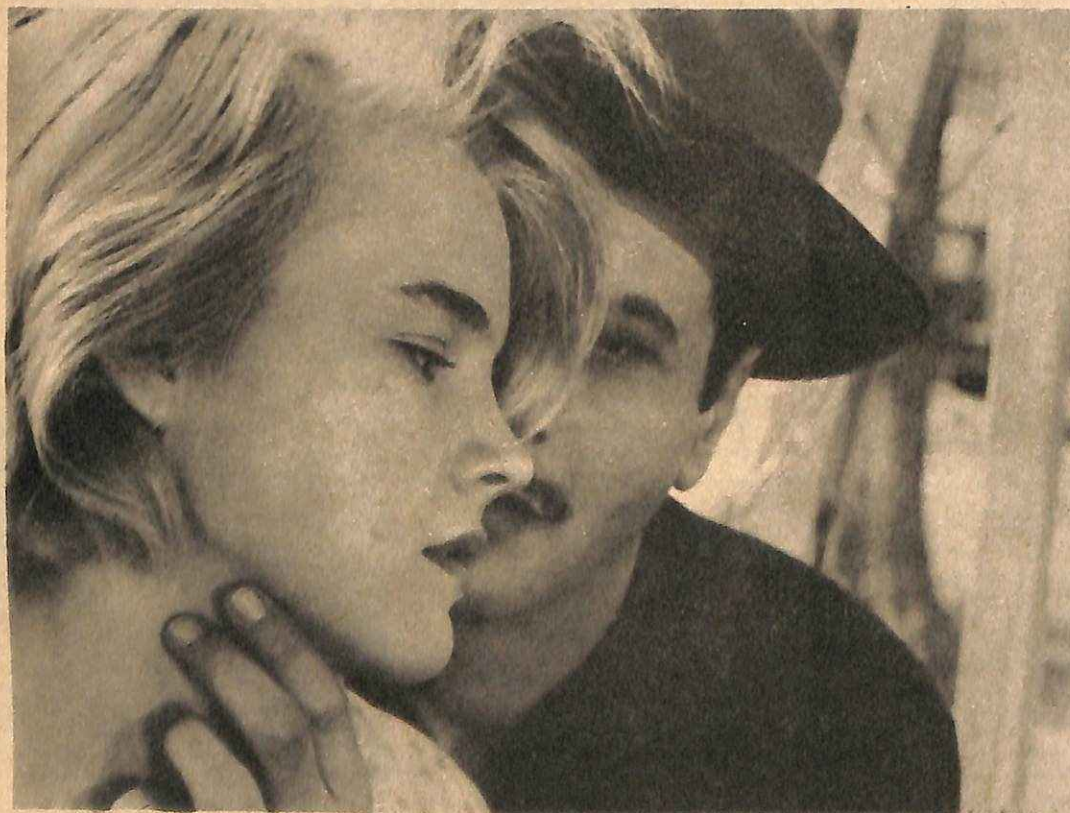

ΚΑΝΕΙΣ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΕ ΤΟ ΘΡΙΑΜΒΟ ΤΗΣ «ΣΤΑΡ ΕΛΛΑΣ», ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ Ρ. ΓΚΟΥΜΑ — ΜΙΡΕΛΛΑΣ

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Παρά τόν άφορισμό του καρδινάλιου Σπέλλμαν ή τολμηρή δημιουργία του Έλία Καζάν έγνώρισε μιάν άπέραντη έπιτυχία

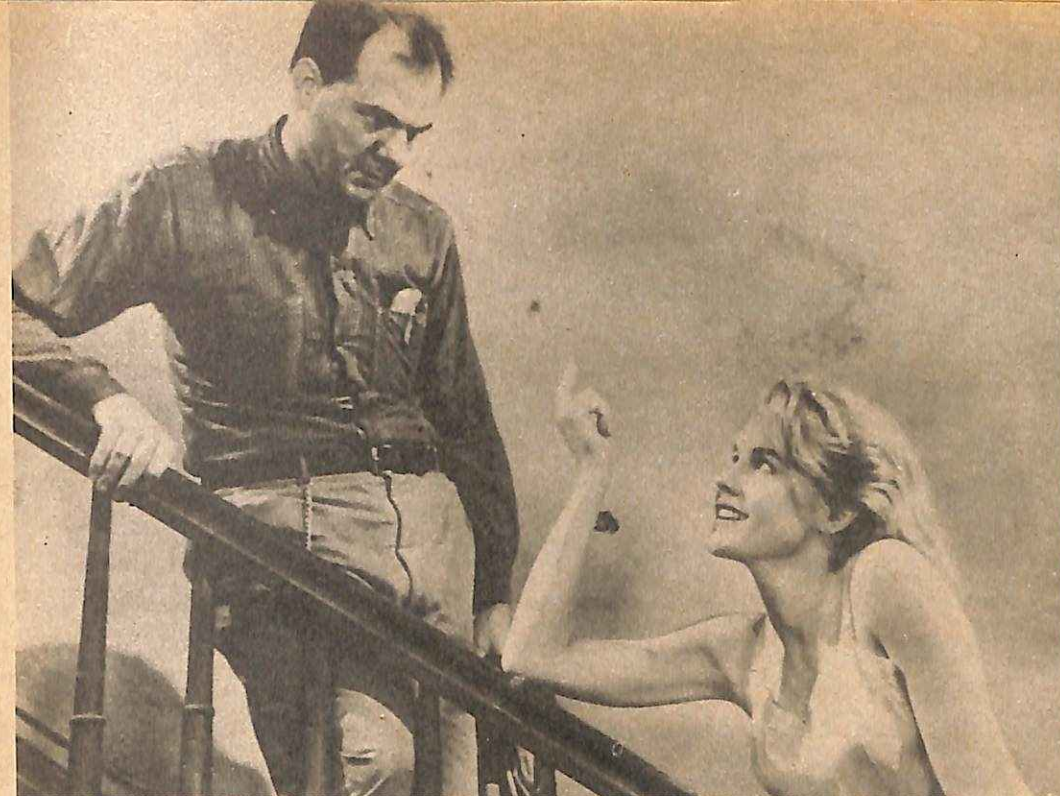

«ΟΥΤΕ ΤΟ ΜΕΤΑΞΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΥΠΕΡΟΧΑ, ΤΟΣΟ ΑΠΟΛΥΤΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΟΣΟ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΟΥ...»

«Όποιος δή αυτή την ταινία, διαπράττει άμάρτημα!», δήλωσε ό καρδινάλιος Σπέλλμαν, ό αρχιεπίσκοπος Νέας Υόρκης, μιλώντας άπ' τόν άμβώνα του Αγίου Πατρικίου. «Είναι ένα φίλμ άξιοθρήνητο, έξοργιστικό, ήθικά άηδιαστικό!». Πολλοί είχαν παρακαλέσει τόν καρδινάλιο νά μήν καταδικάσει την «Κουκλίτσα» (Μπέϊμαν Ντόλλ), την τελευταία ταινία του γνωστού σκηνοθέτη Έλία Καζάν, πού γυρίστηκε με βάση τό θεατρικό έργο του Τέννεσση Ούίλλιαμς «Εικοσιεφτά βαγόνια μπαμπάκι». Άλλά ό Σπέλλμαν δήλωσε πώς «τό ήθικό και πατριωτικό καθήκον κάθε νομιμόφρονος πολίτου είναι νά υπερασπισθή την Άμερική, όχι μόνο άπ' τούς κινδύνους πού την άπειλούν άπ' τό έξω, μά κι άπό τούς έσωτερικούς κινδύνους». Έκείνοι πού συμβούλευαν τόν καρδινάλιο νά μή μιλήση είχαν τούς λόγους τους: 'Η «Κουκλίτσα» είναι μιά έπιτυχία άνευ προηγούμενου στην Άμερική.

«ΑΡΤΣΙ, ΕΙΣΑΙ ΣΙΧΑΜΕΝΟΣ. Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΑΣ...»

Η ΚΑΡΟΛ ΜΠΑΙΚΕΡ ΕΔΩΣΕ ΜΙΑ «ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ» ΓΕΜΑΤΗ ΠΡΩΤΟΓΟΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΘΑΛΥΚΟΤΗΤΑ

ΘΑΥΜΑΣΤΗΚΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ

Η «ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ» ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΝΙΩΘΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΤΗΣ (ΚΑΡΛ ΜΑΛΝΤΕΝ) — ΩΣΤΟΣΟ, ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΠΑΝΙΚΟ ΤΩΝ ΕΥΠΝΗΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΕΝΣΤΙΚΤΩΝ, ΤΡΕΧΕΙ ΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΣΩΣΗ

Με το πολύκροτο αυτό φιλμ ή Κάρολ Μπαϊκερ μπήκε στο δρόμο της δόξας και του πλούτου

Η ταινία προβάλεται, εδώ και δυο μήνες, στην «Τάιμ Σκουαίρ», και μία μεγάλη φωτεινή πινακίδα διαφημίζει με αθάνατα: «Έδω ή Κουκλίτσα». Πάνω στην πινακίδα, που είναι φαρδιά όσο και η είσοδος του κινηματογράφου, είναι ζωγραφισμένη η ξαυθή Κουκλίτσα. Κουκλίτσα είναι τρόπος του λέγειν, γιατί είναι ολοφάνερο πως αποκλείεται να είναι μικρότερη από είκοσι χρονών. Οι γάμπες της είναι ξεσκεπαστές, και μισοκοιμάται με μία αθώα, δυσανάλογη προς τις προκλητικές της γραμμές. Το δεξί της χέρι είναι διπλωμένο, κ' η Κουκλίτσα θυσιάζει το δάχτυλό της, σά μωρό. Αυτή η τελευταία λεπτομέρεια κάνει την εικόνα, αν όχι ασκίνητη, πάντως πολύ σκανδαλιστική. Ο κινηματογράφος είναι διαρκώς γεμάτος, κι απ' έξω υπάρχουνε μία ούρα έξαρκσιών ανθρώπων, που περιμένουν να πάρουν είσιτήρια. Το ίδιο συμβαίνει και σ' όλους τους άλλους κινηματογράφους που προβάλεται...

Η «Κουκλίτσα» είναι μία ταινία γεμάτη σκληρότητα, ειρωνεία και σκηνές που σοκάρουν. Ο Έλια Καζάν έχει χειρισθεί τα πρόσωπα του έργου όπως τους γκαγκστερ του «Λιμανιού της Αγκωνίας», της περίφημης έκθετης ταινίας του. Η αίσθησιολογία της «Κουκλίτσας» δεν είναι ροδινή και ήρεμη, μά σκανδαλιστική, μοχθηρή, πυρετώδης. Είναι παράξενο ότι η ταινία αυτή σκανδαλίζει χωρίς να υπάρχει ούτε μία καθεστωτική έρωτική σκηνή, ούτε φανερή ούτε συγκολλημένη. Η Κουκλίτσα φτάνει στο τέλος της ταινίας χωρίς να έχει διαπράξει θανάσιμο αμάρτημα. Άλλα, αυτό ακριβώς είναι που ερεθίζει και φέρνει απογοήωση: Αυτό το γαργάλημα του ένστικτου ως τα σύνορα της υπεμονής του! Το σκανδαλίδες, στην ταινία του Καζάν, είναι ότι έρχονται συνεχώς σε αντίθεση η ποιηρία κ' η άθωότης, ο πόθος κ' η αφέλεια.

Σε μία Πολιτεία του Νότου
μια μικρή, άγουρη κοπελίτσα...

Άλλ' ως δούμε την υπόθεση της ταινίας, που εκτυλίσσεται σε μία Νότια Αμερικανική Πολιτεία. Η «Μπέιμπι Μάλλ», μία μικρή, άγουρη κοπελίτσα, παντρεύεται έναν άντρα μεσοκόπο, τον Άρτσι Λή Μείγκαν, στον οποίο την εμπιστεύεται ο πατέρας της με τη συμφωνία να παραμείνει τυπικά μόνο σύζυγός της, ώσπου να γίνει εκείνη 20 ετών. Έτσι, η Κουκλίτσα κρατάει μακριά από το συζυγικό κρεβάτι τον κάπως άπλοχο και «ηλίθιο» Άρτσι. Άλλα η ιδόος αυτή κατάσταση δεν είναι δυνατόν να κρατήσει έτσι για πολύ καιρό, ούτε και νάχη ομαλό τέλος. Ο μεσοκόπος σύζυγος της Κουκλίτσας, που είχε άλλοτε ένα εργοστάσιο έπεξεργασίας θάμβουκος, καταστρέφεται οικονομικά, κ' εκείνη αρχίζει όχι μόνο να τον βαριέται, μά και να τον μισή.

Μία νύχτα, άπελπισμένος απ' τη χρεωκοπία της συζυγικής του ζωής κι απ' την άτυχία της δουλειάς του (μία έταιρία επίπλων, που ίδεν είχε εφοφήσει έγκαιρως τις δόσεις της, του αδειάζει το σπίτι, κ' η Κουκλίτσα δεν έχει πιά ούτε καν το συζυγικό κρεβάτι για να παίζι και περίορίζεται σε μία σιδερένια κούνια —το μόνο έπιπλο που τους άπόμεινε), βάζει φωτιά στο εργοστάσιο του άτυπάλου του, που τότε έχει καταστρέψει με το συναγερμό. Ο αντίπαλός του, ένας μελαγχρινός Σικελός, ο Σούλας Βοκάρο, που τότε άσπρη ιδόνια του, όταν χαμογελάει, μπορούν να προκαλέσουν συμπάθεια ή αντίπαθεια, έκδικείται τον Άρτσι Λή Μείγκαν κατακτώντας έρωτικά τη γυναίκα του. Το κατορθώνει αυτό προσποιούμενος τον ευχάριστο τύπο και παίζοντας μαζί της, δηλαδή, κερδίζοντας τη συμπάθειά της με φτηνή γοητεία, που ο άχαρος, μονοκόμματος σύζυγος δεν ήξερε να της προσφέρει.

Άλλα το μυστικό της Κουκλίτσας δεν θα μείνει κρυφό. Ο κατεστραμμένος οικονομικά σύζυγός της θα μάθει πολύ γρήγορα πως ο άνθρωπος που κατέστρεψε τη σταδιοδρομία του του έχει κλέψει και την καρδιά της παιδούλας αυτής, που εκείνος σεβάστηκε τόσο καιρό. Η αποκάλυψη αυτή τον πληγώνει φυσικά και τον άναστατώνει ως τα μύδια. Γιατί εκείνος έφερε πολύ καλά τον αντίπαλό του. Ξέρει πως είναι έπιπόλαος, θρωμερός και παίζει με την καρδιά των γυναικών σά να είναι σκουπίδια. Το άναγνωρίζει όμως κ' ένα πρότεριμα: Την ικανότητα να δείχνει ψεύτικη τρυφερότητα, και την εύκολία με την οποία λέει τα πιο άμορφα και πειστικά έρωτάλογα. Μ' αυτά τα άττιμα μέσα λοιπόν ο άνθρωπος αυτός, αφού κατέστρεψε τον ίδιο, προσπαθεί τώρα να καταστρέψει και τη ζωή ενός άδολου παιδιού, που μόλις τώρα κάνει τα πρώτα του βήματα στη ζωή...

Ο Άρτσι γυρεύει να έκδικηθεί,
γυρεύει ένα πολύτιμο μάρτυρα

Ο Άρτσι θέλει να έκδικηθεί για την Κουκλίτσα του, όπως έκδικήθηκε για το εργοστάσιό του. Παιρνει το κυνηγετικό του όπλο και θυγάνει απ' το σπίτι του για να χτυπήσει τους δυο έραστές. Άλλα η μοίρα θα φανή μαζί του σκληρή ως το πέλος. Και θα τον χτυπήσει άλλη μία φορά, με το χερσάκι εκείνης που τόσο άγάπησε. Γιατί έκτος από τον ίδιο το δράστη υπάρχει και κάποιον άεύτερο πρόσωπο που έρει το έγκλημά του και το πρόσωπο αυτό τον καταδίδει τώρα στη δικαιοσύνη κ' έχει έδοποιήσει την άστυνομία να τον συλλάβει. Ο μάρτυρας αυτός είναι η ίδια η γυναίκα του, η Κουκλίτσα...

Αυτή, με λίγα λόγια, είναι η υπόθεση της ταινίας που έχει άναστατώσει το Χόλλυγουντ και την κοινή γνώμη των Πολιτειών όπου προεβλήθη. Η μικρή Κάρολ Μπαϊκερ, που υποδύεται την Μπέιμπι Μάλλ, παίζει περίφημα τον ρόλο της δίπλα στους Κάριλ Μάλντεν (σύζυγο) και Έλι Βαλλαχ (άντίπαλο και άνταγωνιστή). Της έγινε μάλιστα και σχετική πρόταση για το βραβείο Όσκαρ.

Οι έρωτικές σκηνές είναι γυρισμένες έξω απ' τον Καζάν: Έπί πέντε σχεδόν λεπτά, κάθε τόσο, οι θεαταί προετοιμάζονται για ένα φιλή, που δεν δίνεται. Όπως ελεπε χαρακτηριστικά κάποιος: «Αυτο στόματα γυρίζουν γύρω από ένα φιλή, έπως τα λιονάρια γύρω απ' τη φωτιά». Μερικοί παραμοιάζουν την Κάρολ Μπαϊκερ με την Γκρέτα Γκάρμπο. Την Ίνγκριντ Μπέργκμαν, την Κάβρι Χέμπτον.

Το μυστικό της γοητείας είναι
μια άμφιβολία πάντα άξεδιάλυτη

Ο Τένεσσον Ουόλλις, που έγραψε ο ίδιος το σενάριο, έχει φροντίσει ώστε να μείνι πάντα άμφιβολία στον θεατή για το σημείο στο οποίο προχωρούν οι σχέσεις της Κουκλίτσας με τον άιθωπο που την γοητεύει. Κανείς δεν μπορεί να ξέρη τι έγινε στο δωμάτιό της, όταν άκολούθησε εκεί τον Σούλα. Ο διάλογος είναι διαφορούμενος. Βγαίνοντας απ' το δωμάτιο, η Κουκλίτσα λέει: «Αισθάνομαι φρέσκια και ξεκούραστη... ξεκούραστη και φρέσκια για πρώτη φορά στη ζωή μου...». Οι κατήγοροι της ταινίας ισχυρίζονται πως αυτό σημαίνει πως η Κουκλίτσα παραδόθηκε στον Σούλα. Άλλα ως, γιατί έδωσε αυτά τα λόγια;

Παραθέτουμε έδω μία σκηνή απ' το σενάριο του έργου, για να αντίληφθούν οι άναγνώστες μας τον τρόπο με τον οποίο είναι γραμμένος ο διάλογος:

ΣΥΛΒΑ: Χαμογελάστε, λοιπόν, κυρία Μείγκαν! Έλάτε! Χαμογελάστε!

Η ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ χαμογελάει άδέξια.

ΣΥΛΒΑ: Νά, βλέπετε; Τα μάγουλά σας έχουν λακκάκια!

Έγγιζει άπαλά το μάγουλό της.

ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ: Σας παρακαλώ να μη μ' έγγιζετε! Δεν μ' άρσενι να μ' έγγιζούν!

ΣΥΛΒΑ: Τότε γιατί γελάτε;

ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ: Δεν μπορώ να μη γελάω...Με κάνετε να αισθάνομαι σάν ύστερική, κυρία Βοκάρο... Άλλα δεν πρέπει να μού φέρεσθε με τόσο οικειότητα...

ΣΥΛΒΑ: Μά δεν καταλαβαίνετε από άστεία;

ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ: Αυτά δεν είναι άστεία...

ΣΥΛΒΑ: Τότε γιατί χαμογελάτε;

ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ: Γαργαλιέμαι!

ΣΥΛΒΑ: Γαργαλιέται;

ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ: Ναι, πάντε να άκουμπάτε άπάνω μου, άκ' ότε;

ΣΥΛΒΑ: Διάχνω άπλως τις μυγες.

ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ: Δεν με πειράζουν. Τραβήξτε το χέρι σας... Μία απ' τις πιο σκανδαλιστικές σκηνές της ταινίας είναι εκείνη όπου η Κουκλίτσα, κυνηγημένη απ' τον Σούλα μέσα στο σπίτι της, του πετάει ένα μαξιλάρι κ' έπειτα, έλέποντες τον χτυπημένο στο στομάχι, δάζει ένα γέλιο που είναι μαζί ύστερικό, παιδαίστικο και προκλητικό, πριν το θάλλι πάλι στα πόδια, τρωπ' κροτιμένη, άλλά κ' έτοιμη να παραδοθή...

Η έρμηνεύτρια της Κουκλίτσας, η Κάρολ Μπαϊκερ, είναι παντρεμένη με τον Πάκ Γκροφάν. Το φυσικό χρώμα των μαλλιών της είναι μελαγχρινό. Είναι 22 ετών, και κάθεται σ' ένα μικρό διομέρισμα του Μανχάταν. Ός τώρα, ήταν σχεδόν άγνωστη, και τα οικονομικά μέσα του ζευγαριού ήταν πολύ περιορισμένα. Έδω κ' ένόμιου μήνα, η Κάρολ άπείκτησε ένα κοριτσάκι.

Το φιλμ προσέφερε την εύκαιρία
στην άυριανή Ίνγκριντ Μπέργκμαν

Η μόνη προηγουμένη έμφανιση της Κάρολ Μπαϊκερ ήταν στο φιλμ «Γίγας», όπου έπαιξε έναν πολύ μικρό ρόλο. Προηγουμένως, έμφανιζόταν σε κομπόρε δευτέρας τάξεως και σε διαφημιστικά προγράμματα της τηλεόρασης. Τώρα, πιά, η Κάρολ Μπαϊκερ μπήκε στο δρόμο της δόξας και του πλούτου. Η «Κουκλίτσα» μπορεί να μη σημείωση στο έξωτερικό την έπιτυχία που έχει στην Αμερική, αλλά η Κάρολ θεωρείται σή άυριανή Μπέργκμαν, κι αυτό κυρίως την ενδιαφέρει...

Στο άνομετάύ, τόσο ο συγγραφέας Τένεσσον Ουόλλις, όσο κι ο Έλια Καζάν διαμαρτυρήθηκαν έντονώτατα για την κατασκευή της ταινίας απ' τον καρδινάλιο Σπύλλμαν. Κ' οι δυο έδωσαν πως η φήμη τους δεν θα τους επέτρεπε ποτέ να έγναιουν έργο προώριζόμενο να ικανοποιηθεί καλύτερα γούστα, κ' έπικολέστηκαν συμπληρωματικά τη γνώμη μιας ιδιούσας μερβας του προτεσταντικού κλήρου, που χαρακτηρισσε το φιλμ ως «παραδεκτό»...

Όπως κι αν έχη το πράγμα, αυτές οι άντεγκλήσεις κάθε άλλο παρά έβλαψαν την ταινία. Έπαιξαν το ρόλο μιας άποτελεσματικής διαφημίσως της ταινίας, με άποτέλεσμα να έγερθη στο έπακρον το ένδυσφέρον του άμερικανικού κοινού, που σχηματίζει άτέλειωτες ουρές έξω από τους κινηματογράφους όπου προβάλεται η «Κουκλίτσα»... ■ ■ ■

Η ΕΤΑΙΡΙΑ «ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΩΝ» ΤΙΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΠΟΥ Ο ΑΡΤΣΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΕ ΝΑ ΕΟΦΛΗΣΗ. ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΘΗΛΥΚΟ ΘΗΡΙΟ ΠΛΑΓΙΑΖΕΙ ΤΩΡΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΠΟΜΕΙΝΕ

ΚΙ ΟΤΑΝ ΤΟΥ ΔΗΛΩΝΗ ΠΩΣ ΤΟΝ ΑΦΗ, Ο ΑΡΤΣΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ Ο ΕΛΙ ΓΟΥΩΛΑΧ ΕΙΝΑΙ ΑΦΑΣΤΟΣ ΣΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΣΥΛΒΑ, ΤΟΥ ΦΑΘΕΡΟΥ ΣΙΚΕΛΟΥ ΕΡΑΣΤΗ

ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

της ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

5

Μπέτερτον; Έκανε ή μίς Χέδεργκτον με ύφους σκεπτικό. Κάτι μου θυμίζει αυτό τ' όνομα... Μπέτερτον. Μά ναί, έκανε πάντα-γο στίς αγγλικές έφημερίδες. "Ω, Θεέ μου! Είμαι βεβαία πώς πρόκειται για τó ίδιο πρόσωπο.

"Εκείνο τ' απόγευμα, πέντε μέρες ύστερ' απ' τó αεροπορικό δυστύχημα, ή κ. Τόμας Μπέτερτον είχε βγύ απ' τó νοσοκομείο. "Ένα νοσοκομειακό αυτόκινητο την είχε μεταφέρει στο ξενοδοχείο «Σαιντ Λούις» όπου είχε κρατήσει δωμάτιο.

Φαινότανε χλωμή κ' εξαντλημένη. "Ένας επί-θεσμος έκρυβε τó μισό της πρόσωπο. "Ο διευθυντής τού ξενοδοχείου, όλος ευγένεια και περιποιήσεις, την ώδήγησε άμέσως στο δωμάτιό της.

"Αφού την ρώτησε πρώτα αν της άρεσε τó δωμάτιο, άναψε χωρίς λόγο όλα τά ηλεκτρικά φώτα και είπε:

—Φαντάζομαι τί τρομερές στιγμές θά περάσατε, κυρία μου! Πώς γλυτώσατε! Τί θαύμα! Τί τύχη! Μόνο τρείς επιβάτες έμειναν ζωντανοί και, όπως έμαθα, ό ένας βρίσκεται σε πολύ κρίσιμη κατάσταση.

"Η "Αίλαρυ σωριάστηκε κατάκοπη σε μία πολυθρόνα.

—Ναί, βέβαια, είπε με σιγανή φωνή, δεν μπορώ να τó πιστέμω ούτε εγώ ή ίδια. "Ακόμη και τώρα, είμαι άνικανή να θυμηθώ πολλά πράγματα. Οι τελευταίες είκοσιτέσσερες ώρες πριν απ' τó δυστύχημα, είναι πολύ συγκεχυμένες στο μυαλό μου.

"Ο διευθυντής κούνησε με συμπάθεια τó κεφάλι του.

—"Α, ναί. Αυτά έχει ή έγκεφαλική διάσειση. Τό ίδιο έπαθε κάποτε ή αδελφή μου. "Ήτανε στο Λονδίνο τόν καιρό τού πολέμου. Πάνω σ' ένα βομβαρδισμό, κτύπησε στο κεφάλι κ' έπεσε χάμα άναίσθητη. Σε λίγο σηκώθηκε, περπάτησε ως τó σταθμό τού Γιορστον, πήρε τó τραίνο και — φαντασθήτε! — ξύπνησε τó πρωί στο Λίβερπουλ και δεν μπορούσε να θυμηθώ ούτε τó βομβαρδισμό, ούτε τó πέσιμό της, ούτε πώς και

γιατί είχε βρεθώ στο Λίβερπουλ! Πολύ παράξενες αυτές οι περιπτώσεις, δέ νομίζετε;

"Η "Αίλαρυ συμφώνησε. "Ο διευθυντής υποκλήθηκε και βγήκε απ' την κάμαρα. "Η "Αίλαρυ σηκώθηκε και στάθηκε μπροστά στον καθρέπτη. Τόσο ποτισμένη ήταν με την καινούργια της προσωπικότητα, πού αισθανότανε πραγματικά μία άδυναμία σ' όλο της τó κορμί, την εξάντληση τού ανθρώπου πού μόλις βγήκε απ' τó νοσοκομείο ύστερ' από μία σκληρή δοκιμασία.

Είχε ρωτήσει στο γραφείο του ξενοδοχείου αν είχαν έρθει γράμματα στ' όνομά της. "Οχι, της είχαν πη. "Έπρεπε λοιπόν να κάνει τά πρώτα της βήματα στα τυφλά. Πιθανόν ή "Ολίδια Μπέτερτον να είχε πάρει έντολή να τηλεφωνήσθ σε κάποιο άρτιμό, ή να επικοινωνήσθ μ' ένα ώρισμένο πρόσωπο στην Καζαμπλάνκα. Τά μόνα στοιχεία πού είχε στα χέρια της ή "Αίλαρυ, ήταν τó διαβατήριό της "Ολίδια Μπέτερτον, ένα βιβλιάριο με έπιταγές, μία σειρά εισιτήρια τού πρακτορείου Κούκ και τά όνόματα τών ξενοδοχείων όπου είχαν κρατηθώ δωμάτια για λογαριασμό της. "Από τά τελευταία αυτά έδγανε τó συμπέρασμα ότι ή "Ολίδια Μπέτερτον λογαρίαζε να μείνη δυό μέρες στην Καζαμπλάνκα, έξη μέρες στο Φέζ και πέντε μέρες στο Μαρόκο. Φυσικά, οι προθεσμίες είχαν τώρα περάσει και θάπρεπε να φροντίσθ να τις άνανεώσθ. Τό διαβατήριό, τó βιβλιάριο τών έπιταγών και ή ταυτότης ήταν όλα εν τάξει: "Η φωτογραφία πού ήταν κολλημένη στο διαβατήριό ήταν της "Αίλαρυ, ή υπογραφή «"Ολίδια Μπέτερτον» στο βιβλιάριο τών έπιταγών ήταν γραμμένη με τó χέρι της "Αίλαρυ, ή ταυτότης άφέρε τά δικά της χαρακτηριστικά. Τό μόνο πού είχε να κάνει τώρα, ήταν να παίξθ καλά τó ρόλο της και να περιμένη. Τό μεγαλύτερο άπό τής ήταν τó αεροπορικό δυστύχημα με τά δυσάρεστα ενακόλουθά του: εξασθένηση της μνήμης, άφηρημάδα.

"Η έγκεφαλική διάσειση πού είχε πάθει θά δικαιολογώσε όποιαδήποτε παράλειψθ της στο ν' άκολουθήσθ τις οδηγίες πού είχαν, ίσως, δοθώ στην "Ολίδια Μπέτερτον. Σαστισμένη, ζαλισμένη, εξαντλημένη, ή "Ολίδια Μπέτερτον θά περιμένη νέες έντολές.

Τί θά έκανε ή πραγματική "Ολίδια Μπέτερτον τώρα; Θά ξαπλωνότανε για ν' άναπαυθώ, φυσικά. "Η "Αίλαρυ ξάπλωσε στο κρεβάτι της. Δυό δόκλινρες ώρες έμεινε εκεί, με τά μάτια στηλωμένα στην όροφή, έπαναλαμβάνοντας στο μυαλό της τά μαθήματα και τις συμβουλές τού Τζέσσον. Οι άποσκευές της "Ολίδια Μπέτερτον είχανε καταστραφώ τó δυστύχημα. "Η "Αίλαρυ είχε μαζί της τά λίγα πράγματα πού της είχανε δώσει στο νοσοκομείο. Κτενίστηκε, έβαλε λίγο ρούζ στα χείλη και κατέβηκε στην τραπεζαρία για τó δείπνο.

Πρόσεξε πώς όλοι την κοίταζαν με κάποια περιέργεια. Καθώς έτρωγε, ένα μουνιουρητό από ψιθυριστές φωνές έφτανε ως τ' αυτιά της απ' τά διπλανά τραπέζια:

—Βλέπεις εκείνη την κοκκινομάλλα; Είναι ή μόνη πού σώθηκε απ' τó αεροπορικό δυστύχημα πού έγινε την περασμένη έβδομάδα. Φαντάσου, μόλις σήμερα βγήκε απ' τó νοσοκομείο. Φαίνεται πολύ άρρωστη ακόμη. Μά δεν τó βρίσκω διόλου φρόνιμο να την άφήσουν να βγώ τόσο γρή-

γορα. Τί φοβερή περιπέτεια! Πώς τή γλύτωσε! Σωστό θαύμα!

Μετά τó φαγητό, ή "Αίλαρυ πήγε και κάθισε για λίγο στο σαλόνι. "Άραγε θά με πλησίασθ κανείς; άναρωτιότανε. Στο δωμάτιο δεν ήταν παρά μόνο δυό - τρείς γυναίκες. Σχεδόν άμέσως ή μία απ' αυτές — κοινή, στρουμπουλή, με-σκόπη, με άσπρα μαλλιά βαμμένα λουλακιά — ήρθε και κάθισε κοντά της σε μία κερέκλα.

—Μέ συγχωρήτε, δέ θέλω να είμαι άδιόκριτη, είπε, αλλά σάς βλέπω τόσο καλά και μου είναι άδύνατο να συγκρατήσω την περιέργειά μου. "Αν δεν κάνω λάθος, είσαστε απ' τους λίγους πού γλύτωσαν απ' τó τελευταίο αεροπορικό δυστύχημα.

"Η "Αίλαρυ άκούμπησε στα γόνατά της τó περιοδικό πού είχε άρχισθ να διαβάξθ.

—Ναί, άποκρίθηκε.

—Θεέ μου! Τί τρομερό! "Άκουσα πώς μονάχα τρείς επιβάτες σώθηκαν. Είναι αλήθεια;

—Μόνο δύο, είπε ή "Αίλαρυ. "Ο ένας απ' τους τρείς πέθανε στο νοσοκομείο.

—Τί λέτε! Και δέ μου λέτε, δεσποινίς...

κυρία...

—Κυρία Μπέτερτον.

—Δέ μου λέτε, κυρία Μπέτερτον, αν δεν είναι άδικα κρίσιμα μου να σάς ρωτώ, πού ακριβώς κατέβασατε στο αεροπλάνο;

"Η "Αίλαρυ ήξερε την άπάντηση και την έδωσε άμέσως.

—Στό πίσω μέρος, είπε.

—Λένε πώς είναι ή ασφαλέστερη θέση. "Εγώ έπιμένω πάντα να μου δίνουν μία θέση κοντά στις πίσω πόρτες. Μίς Χέδεργκτον, τ' άκούσατε αυτό;

Γύρισε τó κεφάλι της για να περιλάβθ στην κουβέντα μιάν άλλη ήλικιωμένη κυρία, μία "Εγγλέζα σίγουρα, με πρόσωπο μακρουλό, μελαγχολικό, άλογήσιο.

—Τί σάς έλεγα τίς προάλλες; "Όταν μπαίνετε σε αεροπλάνο, μην άφήνετε τή συνοδό να σάς βάλλθ στα μπροστινά καθίσματα.

—Κάποιος πρέπει να καθήσθ μπροστά, παρτήρησε ή "Αίλαρυ.

—Πάντως όχι εγώ, είπε άμέσως ή νέα της φίλη, ή "Αμερικανίδα. "Αλήθεια, δέ σάς είπα τ' όνομά μου. Λέγομαι Μπαίκερ, κυρία Κάλβιν Μπαίκερ.

"Η "Αίλαρυ έκανε μία μικρή κλίση τού κεφαλιού και ή κ. Μπαίκερ άρχισε να φλυαρή, μονοπωλώντας την κουβέντα με μεγάλη εύκολια.

—"Εφτασα πριν άπό λίγες μέρες εδώ απ' τó Μογκαντόρ κ' ή μίς Χέδεργκτον απ' την Ταγγέρη. Γνωριστήκαμε εδώ στο ξενοδοχείο. Σκοπεύετε να έπισκεφθώτε τó Μαρόκο, κυρία Μπέτερτον;

—Τό είχα στο πρόγραμμά μου, άποκρίθηκε ή "Αίλαρυ. "Αλλά, αυτό τó δυστύχημα, βλέπετε, άνέμεψε όλα μου τά σχέδια.

—Φυσικά, καταλαβαίνω. Πάντως, δέν πρέπει με κανένα τρόπο να χάσετε τó Μαρόκο, τί λέτε κ' εσείς, μίς Χέδεργκτον;

—Τό Μαρόκο είναι τρομερά άκριβό, είπε ή μίς Χέδεργκτον. Θέλει πολλά λεπτά.

—"Υπάρχει εκεί ένα θαυμάσιο ξενοδοχείο, τó «Μαμουίνια», συνέχισε ή κ. Μπαίκερ.

—Πανάκριβο, είπε ή μίς Χέδεργκτον. Για μένα μία φορά άποκλείεται. Για σάς, τó πράγμα

διαφέρει, φυσικά, κυρία Μπαίκερ. Θέλω να πώ, έσεις χαλάτε δολλάρια. Κάποιος μου έδωσε τ' όνομα ενός μικρού ξενοδοχείου εκεί, καθαρού και νοικοκυρεμένου και ή κουζίνα του, μου είπε, δέν είναι καθόλου κακή.

—Πού άλλου λογαριάζετε να πάτε, κυρία Μπέτερτον; ρώτησε ή κ. Κάλβιν Μπαίκερ.

—Θάθελα να έβλεπα τó Φέζ, είπε ή "Αίλαρυ διστακτικά. Πρέπει όμως να φροντίσω ν' άνανεώσω τó εισιτήριο τού τραίνου, φυσικά, και να είδοποιήσω τó ξενοδοχείο.

—"Ω, ναί, ασφαλώς δέν πρέπει να χάσετε τó Φέζ ή τó Ραμπάτ.

—"Έχετε πάει εκεί;

—"Οχι ακόμη, αλλά λογαριάζω να πάω σύντομα, τó ίδιο και ή μίς Χέδεργκτον.

—"Άκουσα πώς ή παλαιά πόλις έχει μείνε σχεδόν άνέπασθ, είπε ή μίς Χέδεργκτον.

"Η κουβέντα συνεχίστηκε έτσι για κάμποση ώρα. Τέλος ή "Αίλαρυ προφασίστηκε πώς ήτανε νουρασμένη απ' την πρώτη της μέρα έξω απ' τó νοσοκομείο κι άνέβηκε στην κάμαρά της.

"Η βραδυά είχε περάσει και τίποτε δέν είχε συμβή. Οι δυό γυναίκες πού της είχανε μιλήσει στο σαλόνι, δέν μπορούσαν να είναι τίποτ' άλλο παρά τουρίστες, αυτό τó καταλάβαινε κανείς με την πρώτη ματιά. "Αν ως την άλλη μέρα τó πρωί — άποφάσισε ή "Αίλαρυ — δέ θά είχε κανένα μήνυμα, καμμιά έπαφή, θά πήγαινε στο πρακτορείο Κούκ να δη αν θά μπορούσε να άνανεώσθ τά εισιτήριά της για τó Φέζ και τó Μαρόκο.

Ούτε γράμμα, ούτε μήνυμα, ούτε τηλεφώνημα την άλλη μέρα τó πρωί. Στίς έντεκα, ή "Αίλαρυ βρήκε για να πάθ στο πρακτορείο. Κόσμος άκριβός ήτανε μαζεμένος εκεί. "Όταν τέλος ήρθε ή σειρά της κι άρχισε να μιλά με τόν υπάλληλο, έγινε κάτι πού δέν τó περίμενε. "Ένας υπάλληλος με γυαλιά, κάπως άνώτερος στην σκάλα της ιεραρχίας, όπως φαινότανε, έσπρωξε τó νεαρό υπάλληλο παραπέρα. Κοίταξε γελαστός την "Αίλαρυ και είπε:

—Είστε ή κ. Μπέτερτον, δέν είναι έτσι; "Εχω έτοιμα τά εισιτήρια σας.

—Φοβόμουν πώς είναι έκπρόδεσμα, είπε ή "Αίλαρυ. "Εμεινα στο νοσοκομείο, βλέπετε, καί...

—Τό έμαθα, τó έμαθα, κυρία μου. "Επιτρέψτε μου να σάς συγχωρώ για τή διασώσθ σας. Μόλις μου τηλεφώνησαν να τακτοποιήσω τά εισιτήριά σας, σάς κράτησα άμέσως θέσεις.

"Η καρδιά της "Αίλαρυ άρχισε να χτυπά πιό δυνατά. "Η ίδια δέν είχε τηλεφωνήσει στο πρακτορείο. "Επομένως, έδώ ήταν μία άναμφισβήτητη άπόδειξη ότι κάποιος παρακολουθούσε τις κινήσεις και την πορεία τού ταξιδιού της "Ολίδια Μπέτερτον.

—Δέν ήμουνα βεβαία αν τηλεφώνησαν ή όχι, ειπε.

—Μά ναί, τηλεφώνησαν κ' έχω έτοιμα τά εισιτήρια. "Ορίστε.

Της έδωσε τά εισιτήρια και τ' όνομα τού ξενοδοχείου όπου είχε κρατηθώ ένα δωμάτιο στ' όνομά της. "Η "Αίλαρυ έπρεπε να φύγθ για τó Φέζ την έπομένη.

"Η κ. Κάλβιν Μπαίκερ δέν παρουσιάστηκε στην τραπεζαρία ούτε τó μεσημέρι, ούτε τó βράδι στο δείπνο. "Η μίς Χέδεργκτον ήταν εκεί. Χαιρέτησε την "Αίλαρυ με μία κίνηση τού κεφαλιού όταν εκείνη πέρασε άπό κοντά της για να πάθ στο τραπέζι της, αλλά δέν έκανε καμμιά άπόπειρα να πιάσθ κουβέντα μαζί της. Την άλλη μέρα τó πρωί, ή "Αίλαρυ έκανε μερικές άγορές — φορέματα κ' έσώρυχα άπαραίτητα για τó ταξίδι της — και πήρε τó τραίνο για τó Φέζ.

Τό ίδιο εκείνο πρωί πού έφυγε ή "Αίλαρυ, ή μίς Χέδεργκτον, μόλις είδε την κ. Κάλβιν Μπαίκερ να μπαίνθ στο ξενοδοχείο, την πλησίασε και της είπε με φωνή πού έτρεμε άπό συγκίνηση. —Θυμήθηκα τ' όνομα... Μπέτερτον, λέγανε τόν έπιστήμονα πού εξεφανίστηκε έδώ και δυό μήνες. "Όλες οι έφημερίδες είχανε γράφει γι' αυτόν.

—Τώρα πού μου τó λέτε, κάτι θυμάμαι κ' εγώ. "Ένας "Εγγλέζος έπιστήμων... Ναί, είχε πεί, πού φαίνεται, για κάποιο συνέδριο στο Παρίσι.

—"Ακριβός. "Άραγε... Λέτε ναταν αυτή ή γυναίκα του; "Η διέθυνση πού έδωσε εδώ στο ξενοδοχείο, είναι Χάργουελ. Στο Χάργουελ, έρετε, είναι ό άτομικός σταθμός. Κατά τή γνώμη

μου, αυτές οι άτομικές βόμβες είναι έντελώς περιττές. Και δέ θάπρεπε να κάνωμε έμεις οι άνθρωποι τέτιες δοκιμές. Μιά φίλη μου μούλεγε τίς άλλες, πώς ό εξάδελφός της, πού είναι ένας τετραπέρατος άνθρωπος, είπε πώς όλη ή γή μας θά καταστραφώ...

—Τρομερό, τρομερό, μουνιούρισε ή κ. Κάλβιν Μπαίκερ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο

Η μέρα ήταν υπέροχη, ήλιόλουστη και κατακάθαρη. Καθισμένη μπροστά τó παρράθυρο τού τραίνου πού κυλούσε κατά τó βερρά, ή "Αίλαρυ άπολάμβανε την όμορφιά τού εναλλασόμενου τοπίου. Οι συνταξιδιώτης της ήταν ένας κοντούλης Γάλλος, έμπορος όπως φαινότανε, πού καθότανε αντίκρυ της, μία καλόγρη

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

"Ένας άτομικός έπιστήμων, ό δρ Μπέτερτον, ό όποιος έργαζότανε στο κέντρο άτομικών έρευνών στο Χάργουελ, έξαφανίζεται μυστηριωδώς κατά τή διάρκεια ενός έπιστημονικού συνεδρίου τó Παρίσι. "Η Σκωτλαντ Γκάρντ, με τόν συνταγματάρχη Τζέσσον επί κεφαλής, έπιχειρεί μάταια ν' άνακαλύψθ τή ίχνη του. Οι μόνες πληροφορίες πού έχει είναι ότι ό Μπέτερτον έζησε κάποτε στην "Αμερική, ότι ή πρώτη του γυναίκα πέθανε εκεί και ότι άργότερα ξαναγύρισε στην "Αγγλία, όπου παντρεύτηκε για δεύτερη φορά. "Ο Τζέσσον άνακρίνει την κ. Μπέτερτον, προσπαθώντας να της άποσπάσθ καμμιά πληροφορία, αλλά δέν κατορθώ να μάθ τίποτε άπολύτως. "Η κ. Μπέτερτον τού λέει μόνον ότι ό γαίτριός της τή συμβούλευσε να κάνει ένα ταξίδι για να συνέλθθ απ' τόν κλονισμό και τού άναγγέλλει την προσέγγιση άναγνώρησή της. Στο άνωματάς, ένας Ρελωνός, κάποιος πού αυτοκαλείται ταγματάρχης Γαλόντν, παρουσιάζεται στο γραφείο τού Τζέσσον. Λέει ότι έρχεται απ' την "Αμερική, όπου κατέφυγε μετά τόν πόλεμο, και ότι είναι εξάδελφος της πρώτης γυναίκας τού Μπέτερτον. Διάσσω —λέει— στις έφημερίδες την είδηση της εξεφανίσσεως τού Μπέτερτον και δέ ήθελε να μάθ περισσότερες λεπτομέρειες. "Η έπισκεψή του φαίνεται ύποπτη στον Τζέσσον. Βάζει άνθρώπους να τόν παρακολουθήσουν και άναλαβάνει ό ίδιος να άκολουθήσθ την κ. Μπέτερτον στο έσπινικό ταξίδι της. "Υστερ' από μία έβδομάδα, την ίδια άκριβός μέρα πού φύγει απ' τó Λονδίνο ή κ. Μπέτερτον, ξεκινά απ' την άγγλική πρωτεύουσα κ' ένα άλλο πρόσωπο, ή "Αίλαρυ Κρέιβεν. "Η "Αίλαρυ έχει περίπου την ίδια ήλικία με την κ. Μπέτερτον και τά ίδια πυρρόβανα μαλλιά. "Η έμνήμη τή άναγκάζει ν' έλλάξθ τó πρόγραμμα τού ταξιδιού της και να πάθ στην Καζαμπλάνκα με άλλο αεροπλάνο απ' εκείνο με τó οποίο έπρόκειτο να ταξιδεύθ. Στην Καζαμπλάνκα, μαθαίνει πώς τó αεροπλάνο πού έχασε, ταξιδίστη και πάς όλοι σχεδόν οι επιβάτες του σκοτώθηκαν. "Απελπισία την κυριεύει. "Απελπισία, γιατί ή "Αίλαρυ Κρέιβεν είναι τόσο άπογοητευμένη απ' τή ζωή πού έλπίζει τόν θάνατο σαν άπολύτωση. "Αποφασίζει τότε ν' αυτοκτονή. Τό ύφος όμως και ή στάση της προκαλούν την προσοχή τού συνταγματάρχη τής Σκωτλαντ Γκάρντ Τζέσσον πού, παρακολουθώντας την κ. Μπέτερτον, έφτασε κι αυτός στην Καζαμπλάνκα. "Ο Τζέσσον, άπό'ος έζει ή κ. Μπέτερτον ύστερ' απ' τó αεροπορικό δυστύχημα βρίσκειται έτοιμοάναστη σ' ένα νοσοκομείο στην ίδια πόλη, συλλαμβάνει τότε ένα τηλεμικό σχέδιο: Να προτείνθ στην "Αίλαρυ Κρέιβεν να άποκαταστήσθ την κ. Μπέτερτον στη συνέχεια τού ταξιδιού της. Πλησιάζει τή. "Αίλαρυ και της λέει ότι άφού έτσι κι άλλως είναι άποφασισμένη να αυτοκτονή, δέν έχει να χάσθ τίποτε αν προσέξθ τή ζωή της για κάποιο σκοπό. "Η "Αίλαρυ δέχεται και άφού με τι για λίγες μέρες στο νοσοκομείο όπου πεθαίνει ή γυναίκα τού Μπέτερτον και την παραστρέφει στις τελευταίες στιγμές της, πηγαίνει στο ξενοδοχείο, παριστάνοντας πια την κ. Μπέτερτον. Τά με ά λόγια πού κατάρθωσε να άποσπάσθ απ' την έτοιμοάναστη, είναι κάτι άσυμμάτητο στίνοι για χιόνι.

με ύφος άυστηρό και δυσारेστημένο, πού μουνιούριζε όλοένα προσειχώς παίζοντας με τó κομπολόγι της και δυό Μαροκινές κυρίες με πολλά πακέτα και βαλιτσάκια, πού φλυαρούσαν άδιάκοπα ή μία με την άλλη. Προσφέροντας της φωτιά για ν' άνάψθ ένα τσιγάρο, ό κοντούλης Γάλλος έπιασε κουβέντα μαζί της. Της είπε πολλά κ' ένδιαφέροντα πράγματα για τόν τόπο, για τά μέρη πού περνούσαν, της έλεγε να προσέξθ τούτο ή εκείνο. "Η "Αίλαρυ τόν βρήκε συμπαθητικό κ' έξυμνο.

—Θάπρεπε να πάτε στο Ραμπάτ, κυρία μου. Τό Ραμπάτ είναι κάτι πού δέν πρέπει να τó χάσετε, είπε ό Γάλλος.

—Θά προσπαθήσω, άποκρίθηκε ή "Αίλαρυ. "Αλλά, βλέπετε, δέν έχω πολύν καιρό. "Εξάλλου

(χαμογέλασε) δέν έχω άρκετά λεπτά. Μάς αφήνουν να πάρωμε μαζί μας τόσο λίγα, όταν ταξιδεύωμε.

—Αυτό τακτοποιείται εύκολα με κανένα γνωστό έδώ.

—Πολύ φοβόμουν πώς δέν έχω γνωστούς στο Μαρόκο.

—Την έπομένη φορά πού θά ταξιδεύετε, κυρία μου, γράψτε μου πριν φύγετε απ' την "Αγγλία δυό λόγια. Θά σάς δώσω την κάρτα μου με τή διεύθυνσή μου... Θά τά κανονίσω όλα. Πηγαίνω συχνά στην "Αγγλία για δουλειές και θά μπορώ να μου έπιστρέψετε τά λεπτά εκεί. Είναι τόσο άπλο!

—Πολύ ευγενική ή προσφορά σας, είπε ή "Αίλαρυ. "Ελπίζω να ξανάρθω κάποτε στο Μαρόκο.

—Για σάς πού έρχεστε απ' την "Αγγλία, συνέχισε ό Γάλλος, ή άλλαγή τού κλίματος θά είναι ασφαλώς πολύ αισθητή. Στόν τόπο σας έχετε κρύο, όμίχλη. Δέν είναι διόλου ευχάριστα.

—Ναί, έδώ είναι τó κλίμα πολύ διαφορετικό.

—"Ημουν κ' έγώ στο Παρίσι, πριν από τρείς έβδομάδες. "Ομίχλη, βροχή, άπείσιος καιρός. "Ηρθα έδώ και τά βρήκα όλα λουσμένα στον ήλιο. Κάνει κρύο κ' έδώ, αλλά ένα κρύο ξερό. "Ο άέρας είναι καθαρός. Τί καιρό είχατε στην "Αγγλία πριν φύγετε;

—"Ακριβώς όπως τόν περιγράψατε... "Ομίχλη.

—"Α, ναί. Είναι ή έποχή της όμίχλης τώρα. Καί χιόνι... είχατε χιόνι έφένος;

—"Οχι, άποκρίθηκε ή "Αίλαρυ. Δέν έρριξε έιόλου χιόνι έφένος.

Τή διασκέδαζε τó γεγονός ότι αυτός ό κοντούλης πολυταξιδεμένος Γάλλος, θεωρούσε καθαρό τον νά της μιλήθ για τόν καιρό, για να την ευχαριστήσθ σίγουρα, νομίζοντας πως αυτό ήταν τó άγαπημένο θέμα συζήτησως τών "Εγγλέζων. Τού έκανε μία - δυό ερωτήσεις για τήν πολιτική κατάσταση στο Μαρόκο και τó "Αλγέρις κ' εκείνος της άποκρίθηκε πρόθυμα, δείχνοντας πώς ήτανε καλά καταποτισμένος σ' όλα τά θέματα.

Οί Μαροκινές κυρίες δγίκαν σε κάποιο σταθμό κι άλλοι επιβάτες μπήκαν στο βαγόνι. "Εφτασαν στο Φέζ άργά τ' απόγευμα.

—Επιτρέψτε μου να σάς βοηθήσω, κυρία μου.

"Η "Αίλαρυ στεκότανε σαστισμένη μέσ' στο θόρυβο και τή φασαρία τού σταθμού. "Άραδες άχθοφόροι, με ξεφωνητά και άγριοφωνάρες, μάλλον ποιάς να πρωταρπάξθ απ' τά χέρια της τó βαλιτσάκι της και να την ώδηγήσθ στο ξενοδοχείο της δικής του προτιμήσεως. "Η "Αίλαρυ σήραφκε μ' ευγνωμοσύνη στον καινούργιο Γάλλο φίλο της.

—Πηγαίνετε στο «Παλαί Τζαμαά», δέν είναι έτσι ρώτησε ό Γάλλος.

—Ναί.

—Είναι όκτώ χιλιόμετρα μακριά απ' έδώ έρετε.

—Όκτώ χιλιόμετρα; ρώτησε ή "Αίλαρυ με κάποια άνησυχία. Μά δέν είναι μέσ' στην πόλη λοιπόν;

—Είναι κοντά στην παλιά πόλη, έξήγησε ό Γάλλος. "Εγώ μένω έδώ σ' ένα ξενοδοχείο, στο έμπορικό κέντρο της νέας πόλης. "Αλλά, φυσικά, για διακοπές, για άνάπαυση, για διασκέδαση, πηγαίνει κανείς στο «Παλαί Τζαμαά». "Εκεί έμειναν άλλοτε οι ευγενείς Μαροκίνοι. "Έχει θαυμάσιους κήπους και ή παλαιά πόλη τού Φέζ είναι δυό βήματα απ' εκεί. "Όπως βλέπω, τó ξενοδοχείο δέν έστειλε άνθρωπο να σας προυνπανθήσθ. Θά μου επιτρέψετε να σάς βρώ ένα ταξί...

—Είστε πάρα πολύ καλός, αλλά...

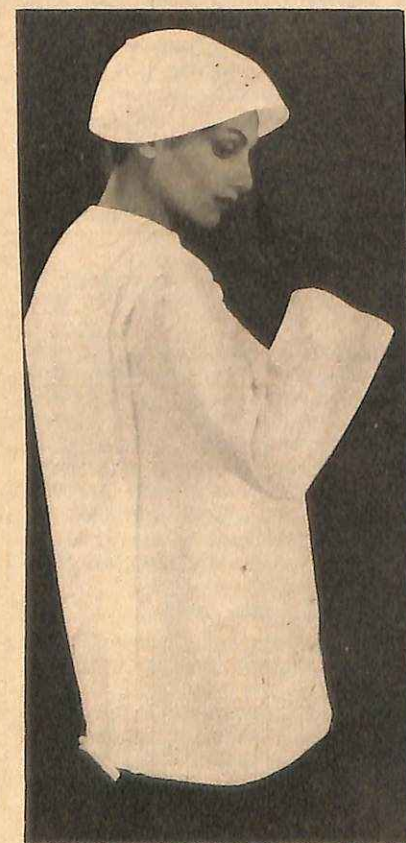
"Ο Γάλλος είπε γρήγορα κάτι άρσάκι στους άχθοφόρους. "Υστερ' από έα λεπτό, ή "Αίλαρυ βρισκότανε καθισμένη σ' ένα ταξί με τίς άποσκευές της τακτοποιημένες μπροστά στα πόδια της. "Ο Γάλλος της είπε τί να δώσθ στους άχθοφόρους κι όταν εκείνοι έκαναν να διαμαρτυρηθώ, τους έδιωξε με φωνές. "Εδγανε ένα έπισκεπτήριο απ' την τσέπη του και τó έδωσε στην "Αίλαρυ:

—Πάρτε την κάρτα μου, κυρία μου, είπε.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ σημείωσε η "Ελλη Λαμπέτη στη «Ζιζή» της Κωλέτ, που ανέβασε το θέατρο «Κεντρικόν». Στη φωτογραφία μας, οι πρωταγωνιστές "Ελλη Λαμπέτη και Δ. Χόρν, σε μία σκηνή του έργου.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ζακέττα από λευκό ύφασμα, που λανσάρεται στο Παρίσι για την ερχόμενη άνοιξη.

ΤΙ ΛΕΝΕ:

«Η ανατροφή ενός παιδιού πρέπει ν' αρχίζει είκοσι χρόνια πριν από τη γέννησή του... με την ανατροφή των γονέων του. Κόμισ των Παρισίων

«Η αδιάκοπη αλλαγή της μόδας είναι ο φόρος που επιβάλλει η επινοητικότητα των πτωχών επί της ματαιοδοξίας των πλουσίων.

Σαμφόρ

«Όταν μια γυναίκα είναι ειλικρινής μ' έναν άντρα, είναι τίμια. Όταν ένας άντρας είναι ειλικρινής με μια γυναίκα, είναι ένας ανάγωγος.

Ζαν Ντυσέ

«Η εύτυχια δεν είναι εύκολο πράγμα. Είναι πολύ δύσκολο να την βρούμε μέσα μας και είναι αδύνατο να την βρούμε άλλοι.

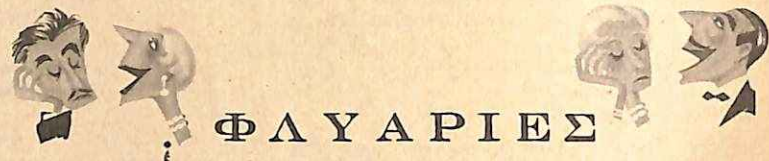
Σαμφόρ

Τις περισσότερες φορές, αναζητούμε την εύτυχια όπως ψάχνουμε να βρούμε τα ματογυάλια μας —όταν τα έχουμε στη μύτη μας.

Γ. Ντρώζ

«Ένας ύπουλος δεν μπορεί να πη ένα μόνον ψέμα. Είναι υποχρεωμένος ή να μην πη κανένα... ή πάρα πολλά.

Κλεμανσώ

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Φιλανθρωπία και κέφι... Τρείς χοροί: Του Έθνικού Συμβουλίου, της Μερικής και της ΧΕΝ ξεχώρισαν στο αθηναϊκό καρναβάλι και πέρασαν, εξετάσεις οργανώσεως, με άριστα. Ίδιως ή «Μέρικα» συνεκέντρωσε τις ωραιότερες κυρίες και τα ωραιότερα φορέματα. Έφ'ετος η κοσμική κίνηση διεκρίθη από πολλή κομψότητα, φορέματα φερμένα κατ' ευθείαν από την καρδιά του Παρισιού. Το κέφι όμως δεν συνδυαζόταν με τις μουσελίνες, βρισκόταν μαζί με το «Ρακ εντ Ρόλλ» στα διάφορα Γκρήν Πάρκ, μαζί με τους ξεμανίκωτους νεαρούς και τα κοριτσάκια με τα τζάμπερ και τις αλόγουρες... Η Μικροί διαγωνισμοί... Μιλούσαν για μια ιδιαίτερη γυναικεία χάρη, για την οποία δεν φημίζονται δυστυχώς οι Έλληνίδες: Την ωραία φωνή. Κάποιος διάλεξε ως κυρία με την ωραιότερη φωνή των Αθηνών, την Κούλα την Καλλιγιά, την γητευτή και μαμά της Μάγας Καλλιγιά... Η Τιμής εύκαιρία... Είς την Ούσσιγκτον, σε μία ετήσια φιλανθρωπική αγγερά, αίσθηση έκαμε η εμφάνιση μιας CHEVROLET του 1946, η οποία έπωλει στην τιμή των 99 σέντες. Ένα σέντες κάτω από ένα δολλάριο, δηλαδή λιγότερο από 30 δραχμές... Η Εύσυνείδητοι γόητες... Άπ' τους νέους αστέρες που θερμαίνουν τις ψυχές των νεαρών Άμερικανίδων είναι και ο Τζέφ Τσάντλερ, ύψλός, άρρενωπός τύπος, με ρυτιδωμένο πρόσωπο και γελαστά μάτια. Είχε επιτυχία ως πρό όλιγου καιρού, θα έχη μεγίστη από τώρα κ' εμπρός, γιατί, γυρίζοντας την τελευταία του ταινία με την Κιμ Νόβακ, στις πρόβες, καθώς τη φιλούσε, της έσπασε από το σφίξιμο δυό πλευρά. Η Κιμ Νόβακ βρίσκεται στο νοσοκομείο... Η Καλλιτεχνική μονομαχία... Πωλείται, έναντι τριών εκατομμυρίων δολλαρίων, η περίφημη συλλογή του γκάγκστερ της δόνης Έντουαρτ Ρόμπινσον, για να πληρωθούν τα έξοδα του διαζυγίου και η διατροφή της κ. Ρόμπινσον. Την συλλογή, που αποτελείται από μοντέρνους πίνακες ζωγραφικής, την κυνηγούν, γράφουν οι αμερικανικές εφημερίδες, μυστικά δυό φιλότεχνοι: Ένας Άμερικανός από την Καλιφόρνια και ένας, ανώνυμος ακόμη. Έλλην έφωτιστής... Η Όλοχρυσες άγες... Και τα κεκκόρια της πριγκίπισσας Γκράις του Μονακό μοιάζουν να γεννούν. Το τραγουδι «Αλθινή αγάπη», που ήταν το κύκνειο άσμα της στο τελευταίο φιλμ «Υψηλή κοινωνία», πάει να πάρη την πρώτη θέση στις επιτυχίες του 1956 και να κερδίση το Όσκαρ του τραγουδιού. Αυτό συνδυάζει καλλιτεχνική επιτυχία και μέχρι και 100.000 δολάρια ποσοστά για την πριγκίπισσα... Η Τί πρόδο... Η Ευθυμής ορχήστρας Έντ Μπάρκλεϊ στέλνει τις προσκλήσεις του σε γεύμα ήχογραφημένες πάνω σε δίσκους... Η Σταγόνες ακοινωνικής σοφίας... Λίγοι άνθρωποι μπορούν να καταπιούν την υπερβολική κολακεία, όπως επίσης και λίγοι θέλουν πέντε κομμάτια ζάχαρη μέσα στον καφέ τους...

444

● **ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ** σατυρικό περιοδικό «Πάντς» δεβαιώνει ότι αν όλοι οι Άγγλοι προσέφεραν στην κυβέρνηση τη δεινρή που ξεδούσαν, κάθε έβδομάδα στο, αναπτήρα τους, ο πρωθυπουργός κ. Μάκ Μίλλαν θα μπόρουμε να πηγαίνω από το σπίτι του στη Βουλή των Κοινοτήτων με σκούτερ τακτικά κάθε μέρα, επί δέκα χρόνια.

● **ΜΙΑ ΓΑΛΛΙΚΗ** εφημερίδα δημοσίευσε την έξης χαριτωμένη ιστοριούλα για τη Βασίλισσα Φρειδερίκη: Η βέση μιας καμαριέρας ήτανε κενή στο παλάτι και κάποιος συνέστησε μια κοπέλα, η οποία, πολύ φυσικά, τα έχασε όταν βρέθηκε μπροστά στη Βασίλισσα και άρχισε να τραυλίζει: —Αχ, κυρία... Με συγχώρητε, Μεγαλειότητά... δε θα μπόρσω ποτέ... —Έλα, έλα, μην ταράζ·σαι, είπε η Βασίλισσα Φρειδερίκη χαμογελώντας. Πάρε με υπό δοκιμήν για έξη μήνες και θα δής...

● **Ο ΓΝΩΣΤΟΣ** Γάλλος ζωγράφος Ζαν Βιγιόν παρατηρεί πολύ όρρα: «Όταν ένας έρασιτένης πληρώνη 40.000 φράγκα για ένα ταμπλό, σημαίνει ότι του άρεσε. Όταν πληρώνη τέσσερα εκατομμύρια, τότε αυτό θα πη ότι το ταμπλό άρεσε στους άλλους».

● **Ο ΙΔΕΩΔΗΣ** σύζυγος, κατά την Έλσα Μαζουλά, την περίφημη Άμερικανίδα κυμικογράφο, πρέπει: Να μην καπνίζει, να μην πίνει, να μην γλεντά, να ξερνά να μαγειρεύη, να σκουπίζη τα πιάτα και... να έχη μείνει έργειης!

● —ΠΩΣ σου φαίνεται το καινούργιο μου φόρεμα, χρυσό μου, δεν είναι ωραίο; —Έσοχο, αγάπη μου, αλλά διερρωτώμαι που θα βρώ λεπτά για να το πληρώσω. —Είμαι κοκέττα, χρυσέ μου, αλλά όχι περίεργη.

● **ΕΙΝΑΙ** γνωστές οι δυσκολίες που συναντούν οι μετανάστες για να επιτύχουν τη δόξα εισόδου και έγκαταστάσεως στην Άμερική. Για να πάρη κανείς την απαραίτητη θάρσηση, πόσες διατυπώσεις, πόσες άρες άνωμης... Έτσι έξηγείται η άπάτηση που έδωσε ένας μικρός Έλληνας που κάτρωσε ύστερ από πολλά θάνατα να έγκαταταθώ στη Νέα Υόρκη, όταν ο δάσκαλός του τον ρώτησε: —Μπορείς να μου πης τι το εξωτερικό έκομε ο Χριστόφορος Κολόμβος; —Μάλιστα, κύριε, άποκρίθηκε ο πιτσιρίκος. Κατάφερε να διμπαρκάρη στην Άμερική χωρίς διαβατήριο...

Ρip Κίρμπυ

● —**NOMIΖΕΙΣ** πως το σκέπτεσαι σοβαρά να παντρευτείς την Καίτη; —Ασφαλώς. Έμαθα πως άσφαλίσθηκε έναντιόν κάθε κινδύνου.

● —**Η ΓΗ** θα εξαφανισθώ κάποτε από το σύμπαν. Έξηγεί η δασκάλισσα. —Και πού θα προσγειώνωνται τότε τ' αεροπλάνα που είναι στον ουρανό; ρωτάει ο μικρός Παύλος.

● **ΔΥΟ ΓΑΛΛΙΚΑ** ζωόφιλα σωματεία «Η Έταιρία Προστασίας Ζώων» και «Ο φίλος των Ζώων» άργάισαν στο Παρίσι μια έκθεση στην οποία έχουν συγκεντρώσει όλα τα μικροπρίσματα που οι άνθρωποι έπενθαν για τα ζώα και ειδικά για τους σκύλους. Μεταξύ πολλών άλλων, μπορεί να δη καιείς θαυμασίους ερμάνινους κρίκους για το λαϊκό, παπουτσάκια από καουτσούκ και, ακόμη χαριτωμένα καλτσάκια με ζωριτιέρες στολισμένες με μικρά κουδούνια για τις σκυλίτσες.

● **Η ΤΖΙΝΑ** Λαλλομπρίτζιντα, η όποια αναπαύεται στη Ρώμη περιμένοντας το μαρό της, φρουρείται από δυό σκύλους και δυό αστυνομικούς που στέκοιται μονίμως έξω άπ' την πόρτα του σπιτιού της. Ο άντρας της, ο σωφέρ και ο κηπουρός της είναι άπλωμένοι με περίστροφα. Μία σειράνα συναγερμού έχει τοποθετηθώ στη στέγη. (Κανένας κανονιοβολισμός δεν πρόκειται να ριφθώ άμέσως μετά την γέννηση).

● **ΟΙ ΑΥΣΤΡΑΛΟΙ** φίλαλοι άρχισαν από τώρα να κρατούν θέσεις στ' αεροπλάνα για τους προσεχείς Όλυμπιακούς Αγώνες που θα γίνουν το καλοκαίρι του 1960 στη Ρώμη. Ένα πρακτορείο της Μελβούρνης διέδσε ήδη δεκαπέντε εισιτήρια ταξιδίων.

● **ΕΝΑ** από τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια της Άμερικής ανακοίνωσε, ύστερ από σχετικές έρευνες, ότι οι μισοί από τους φοιτητές έγκαταλείπουν τις σπουδές τους επειδή δεν μπορούν, να αντιμετώπισουν ταυτοχρόως το έξοδο της αγοράς ενός αυτοκινητού και τις δαπάνες των σπουδών. Μεταξύ των δυό προτιμούν πάντοτε το πρώτο.

● **Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ** πρωτεύουσα θ' άποκτήσει σύντομα έναν πυργό ψηλότερο από τον πυργό του Αίφελ και το Έμπάιρ Στάιτ Μπίλτινγκ. Ο επύργος της Μόσχας θα κτισθώ στο κέντρο της πόλεως και θα χρησιμεύω ως πούμπος τηλεράσεως.

75

ΣΤΗ ΝΕΑ επιθεώρηση του θεάτρου «Άκροπόλ», που έχει τίτλο «Αλήθειες και ψευτίες», οι θεαταί χειροκροτούν ιδιαίτερα το χορευτικό ζευγάρι Χρυσό. Ζώκα— Μ. Καστρινού.

● **ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ** ιδρύθηκε η «Λέσχη των Άναστηθέντων». Σ' αυτή, μπορούν να γίνουν μέλη εκείνοι που γλώρισαν τον θάνατο για λίγα λεπτά και ξαναγύρισαν στη ζωή με μασσός στην καρδιά.

Η ΜΠΡΙΟΖΑ ΡΕΝΑ ΝΤΟΡ και ο Άλέκος Λειβαδίτης, στο έπιτυχημένο νουέιτο της επιθεωρήσεως «Άλα Νάσερ», του θεάτου «Κυβέλης».

Ρip Κίρμπυ

76

...δὲν ἀντλεῖ δύναμη μονάχα ἀπὸ τὰ σύγχρονα· πολὺ
συχνά, συχνότατα, ἡ ζωοδόχος τῆς πηγῇ εἶναι ἡ
Φθορά.

* Γι αὐτὸ καὶ εὐχαριστῶ τοὺς ἀναγνώστες μας ἐκείνους ποὺ μὲ τὰ γράμματα τοὺς συμφώνησαν μαζί μου στὴν διαπίστωση τῆς περασμένης ἑβδομάδος, πὼς πρέπει νὰ στηθῇ, ἀργὰ ἢ γρήγορα καὶ στὴν Ἀρχαία Κόρινθο, ἕνας δῶμος δ' ἐναντὶ τοῦ στενωβᾶτες τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, τὸν Ἀπόστολο Παῦλο.

* Πραγματικά, όσο περνούν τα χρόνια κι απομακρύνεται η πικρή ανάμνησις δύο πολέμων γιά νά τήν διαδεχθῇ ὁ φόβος ἑνὸς τρίτου, τόσο καί πάλιν ἀρχίζει νά γίνεται φανερό πὺς ἡ Εὐρώπη, ἂν εἶναι νά σωθῇ, θά σοθῇ μόνον ἀπὸ τὴν ἰδίᾳ, τὴν δική της πλοῦσιᾳ κληρονομία: Ἀρκεῖ νά μὴν τὴν ἀμελῇ, ἀρκεῖ νά μὴν τὴν ξεχάσῃ.

* «Ὅπως ἡ ἴδια ἀσπίδουρα ἔξῃ σχεδὸν ἀδίνως πνευματικοῦ μεγαλείου ἐξελθόντων, τὴν Ἑλληνορωμαϊκὴν παράδοσιν, ἔτσι καὶ τώρα πρέπει νὰ ξαναφέρῃ, ἐντονη, τὴν ἀμφοδυσία του παρελθόντος μέσα στὴν κοινωρασιμὸν τῆς θρησκείας καὶ τὴν ἐπιτυχία καὶ συνετὴ πρόβλεψη τῶν περασμένων μὲ τὰ ὅσα πολλὰ καὶ φοβερά καὶ συχνὰ πολλὰ ἀντιπνευματικά ἔχει ὁ αἰώνας μας νὰ προσφέρει. Ὁ Ἑλληνοχριστιανισμὸς εἶναι τὸ μόνο στέρεον θυρὸν γιὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν τῆς ἐποχῆς μας.

♦ Ἡδὴ ἀπὸ τὴν πρώτη χρονιά τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Εὐρώπης, ὁ ἀπολογητὴς τῆς ἀμέσου μεταπολεμικῆς ἀθεοποίησης, ὁ Ζὰν Πὼλ Σάρτρ, καθώρισε ὥρα-τάτα τὴν θέσιν τοῦ πνευματικοῦ Εὐρωπαίου ἀέναντι στὴν περιέροχον ἐποχὴν ποὺ μόλις ἀρχίζει: Χαρακτηριστικὸς τῆς, ἔγραψε, εἶναι πῶς δὲν ὑπάρχει πλέον οὐία κανέναν καμμιὰ δυνατότης φυγῆς.

Ὁ πνευματικός ἄνθρωπος εἶναι δεμένος μετὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοῦ ἐπλάσθητι γι' αὐτήν, καὶ αὐτὴ γι' αὐτόν. Μπορεῖ νὰ ὑπὴρξαι ἢ νὰ ὑπάρῃ σὺν ἄλλῃ ἐποχῇ πολὺ πρὸ ἑωστέρας, ἀλλ' ὁ καθένας μετὰ ἔχει νὰ ζῇ μόνον μιὰ ζωὴ, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀνταλλάξῃ μετὰ μιᾶν ἄλλης.

♣ Τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης εἶναι στὰ χέρια μας. Εἶναι, οὐσιαστικά, τὸ αὐριανὸ παρὸν ἐμᾶς τῶν ἰδίων, καὶ μποροῦμε νὰ τὸ δημιουργήσουμε μόνον μὲ μιὰ βασικὴ προϋπόθεση: Ἀγαπώντας μὲ πάθος τὸν Καιρὸ μας.

* Ἀλλήμιμον — τὸ πάθος τοῦτο συχνὰ μοιάζει νὰ μᾶς λειπῇ. Ἐνα ἀπὸ τὰ μειονεκτήματα τῆς ἐποχῆς μας, θὰ ἔλεγε κανεὶς, εἶναι αὐτὴ ἡ τάσις νὰ βλέπομεν πρὸ Παρόν μόνον τὰ νέα στοιχεῖα του, ἐκεῖνα ποὺ δὲν ὑπῆρχαν γῆς ἢ προχθές, ὅταν κάποιος ἐξ ἰσων περιέργου, σὰν κ' ἐμᾶς, ἔσκυβε στὸν καθρέπτη τοῦ δικοῦ του καιροῦ γιὰ νὰ δῇ τὴν ὄψη του.

Βλέπουμε τὰ εὐχάριστα καὶ τὰ δυσάρεστα, τὴν βόμβα τοῦ ὑδρογόνου καὶ τὴν μεγάλου τελεσφόρου ἀμυντικὴ σύμμαχία τῆς ἱστορίας, τὸ ΝΑ ΤΟ, τὶς γοργεῖς ὑπερκενῶν πτήσεις καὶ τὴν γυναικεῖα χειραφέτηση καὶ τὶς κοινωνικὰς ζημιώσεις τῆς Ἀφρικανικῆς Ἡπείρου, τὴν αὐξηση τοῦ μέσου ὁρου ζωῆς καὶ τὴν ταυτόχρονη ἐπίτευξη τῆς πρὸ γοργῆς καταστροφῆς τῆς.

* Τί δὲν βλέπουμε ὁμως;
Δὲν βλέπουμε μὴν ἴνστα κάτω ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἡμᾶς ἐπιδεξιμίδα, τὴν πλουσίαν σάρκα τὸν παρελθόντος, ποὺ ἡ ἐπιδεξιμὴ αὐτῆ περικλείει. Δὲν βλέπουμε, ἢ τουλάχιστον δὲν χαϊρόμαστε, τὸ ὥραϊο, τὸ θεασάσιον μυστικὸν πῶς εἴμαστε κατὰ δύναμιν σχεδὸν χιλιᾶδες χρόνια ὁρμώτεροι ἀπὸ ἔναν ἀντίστοιχο προχριστιανικὸ ἢ καὶ προλασικὸν Ἀθηναῖον.

Σκιασμένοι, ὡρες-ὡρες, ἀπὸ τὸ ἐρώτημα τοῦ τί θὰ γίνη αὐτὴ ἡ ἄσπρη φυλὴ πεντακόσια χρόνια ἀπὸ σήμερα, δὲν ἀκούμε τὸν ἀντίπαλο τῶν ὅσων ἐξανε καὶ τὸν δῶν ὅσων δημιουργήσαν αὐτὴ ἡ ἴδια φυλὴ ἐδῶ καὶ ἑκατὸ, δι-
κόσια, πεντακόσια χρόνια ΠΡΙΝ ἀπὸ σήμερα.

♣ Γιὰ τὴν ἀγαπήσασκεν μὲ πάθος τὸν καιρὸ μας, θὰ ἔπρεπε νὰ φέροσμε πὸ κοντὰ μαὶ τὰ δοκὰ κρυβὲν τοῦτοσ το καιροσ, ὁ παρὼν καιροσ, στὰ τρισ σβαθὰ του: Θὰ ἔπρεπε νὰ βγάζουμε συνεχῶσ στὴν ἔλ φανεία, ὡπωσ ὁ προσωγεννησαιο, τὸ κάθε τι ὁμοφορ πὸν κρυβὲν, καὶ πὸν δὲν εἶναι καὶ τόσο βαθεῖα θαμμένο δοκ ἦταν τότε ἐκεῖναι τὰ ἄσπρα μάρμαρα, πὸν δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀκρωτηριασμένο δοκ ἦσαν τότε οἱ Ἀφροδίτεσ καὶ οἱ Ἀπόλλωνεσ καὶ οἱ Ἐρῆδοσ καὶ οἱ Κόροε, πὸν δὲν χροαῖζεται καὶ τὴν γιγάντια προσπάθεια ἐνὸσ Μιχαήλ Ἀγγέλου γιὰ νὰ ἔξαναπασθῇ.

• Θα πρέπει να διαβάσουμε συνεχώς στην επιφάνεια το πλούσιο, το άμιμτο, το άνταντατάστατο Εὐφροναϊκό πνεῦμα, καὶ νὰ τὸ ἀραδιάσουμε στὸ φῶς τοῦ ἡλίου μὲ ἀγάπη καὶ καμάρι, ὅπως ἀραδιάζον· τίς πανέμορφες γραμμάτιες τοὺς οἱ ἔμποροι τῆς Δαμασκού, τῆς Χαΐφας, τῆς Βασόρας.

Πελεκημένο ἴσως ἀπὸ τὸν χρόνον, μὰ γι' αὐτὸ κι ἀγνότερο στὴν ὕψι του: Ἑλληπὲς ἴσως, μὰ ἀριμοναχὸ στὴν ἑλλειψή του, σὺμβολο φθορᾶς ἴσως, μὰ ἡ Εὐρώπη, μὴν τὸ ξεχνᾶμε τὴν ἐδίδαξε, καὶ τὴν ἀγάπησε, καὶ τὴν τραγούδησε τοῦτῃ τὴν Φ θ ο ρ ᾶ.

Τὴν ἀγάπησε τὴν Φθορὰ γιατί αὐτὴ, μέσ' στὸν στενόχωρο καὶ περὶ
εργα Εὐρωπαϊκὸ χῶρο, εἶναι κάθε φορὰ γόνιμη, κάνει παιδιὰ, τρέφε
ψυχές, ἀνοίγει δρόμους.

* Ἀγαπώντας με πάθος τὸν καιρὸ σου, δὲν ἔχεις μόνον τὴν ικανοποίη-
ση πῶς ἐτοιμάσεις τὴν ζωὴ τῶν ὁσων φά- ϑῃς μετὰ ἀπὸ σένα. Ἐχεις
ἐπίσης τὴν τὴν υπέρτατη ἡθὺν αὐ τοῦ συζύγου, καὶ ν' ἀγορευαίνας, μαζὶ με-
τοὺς ὅσους προηγήσαν — τὸν Μόσαϊστ καὶ τὸν Μάρκο Αὐρήλιο, τὸν Τσα-
ιζόφσκυ καὶ τὸν Βερλάιν — σ' αὐτὴν τὴν συνεχὴ διαδοχὴν Ἑωθίνου καὶ
Εσπερινού ποῦ λέγεται — Εὐρώπη.

Index

ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΙΑ ΑΝΑΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ: Ό βασιλεύς Λεοπόλδος (στο μέσον) έχει αριστερά του την πριγκίπισσα Λίλιαν και δεξιά του την κ. Μπαρτ και την κ. Βάν 'Αντβέρτεν, σύζυγο του διευθυντού της SABENA 'Αθηνών. 'Αριστερά είναι ο Μέγας Αύλάρχης κ. Λεβίτης. Καί στο άκρον δεξιά ο Βέλος προεσκέυη στην 'Ελλάδα κ. Ρεμύ Μπαρτ. Τα δυο αγοράκια του, ο Θεόφιλος και ο Χάρρυ, μιλάνε άριστα την γλώσσα μας

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ΣΕ ΕΠΙΣΗΜΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Περνώντας ἀπ' τὴν Ἀθήνα ἐδῆλωσε ὅτι θὰ βρῇ καιρὸ κατὰ τὴν ἐπιστροφή του γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τουλάχιστον τὴν Ἀκρόπολη. Ἐξέχοντα μέλη τῆς βελγικῆς παροι- κίας ὑπεδέχθησαν τὸ ὕψιλό ζεῦγος στὸ Ἑλληνικό.

Ηταν έκδηλη η άδημονία που κατείχε τους λίγους άνδρούς που είχαν συγκεντρωθεί στο δωροδρόμιο του Έλληνικού, άργα κάποια νύχτα του Φεβρουαρίου, καθώς ένα γιγαντιαίο αεροπλάνο προσεγγίζει και κατευθύνεται προς το μέρος του.

Ἐπικεφαλῆς τῆς ὁμάδος, ἡ ὁποία ἀπετελετοὶ ἀπὸ ἐξέχοντα μέλη τῆς θελαγικῆς παροικίας στὴν Ἀθήνα, ἦταν ὁ Βέλγος πρεσβευτὴς κ. Ρεμύ Μπαέρτ. Ἦταν εὐλόγη φυσικά ἡ ἀδμονομία τους, ἐφ' ὅσον μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ἀεροπλάνου συγκαταλέγονταν ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου καὶ ἡ ἑμορφή σύζυγός του πριγκίπισσα Λίλιαν. Εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὴ Βρυξέλλας καὶ κατευθύνονταν στὸ Βελγικὸ Κονγκό. Στὸ Ἑλληνικὸ ἐπρόκειτο νὰ παραμείνουν μόνον πενήντα λεπτά.

Ἡ ἀντανάκλαση τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀπὸ τὴν ἑλβετικὴν κυβέρνησην ἐπὶ τῇ ἀποδοχῇ τῆς προσφοράς ποῦ τὸ ἔκανε ἡ βελγικὴ κυβέρνηση

Η ΕΣΑΤ ΔΙΑ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

“ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ Η ΕΝΟΤΗΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ,,

Η δημοσία συζήτηση μεταξύ των δυο επαγγελματικών οργανώσεων των Αθηναίων δημοσιογράφων, της ΕΣΑΤ και της ΕΣΗΕΑ, συνεχίζεται από τις στήλες των ΕΙΚΟΝΩΝ. Δημιουργούμε άμεσως παρακατω την άπάντη-ση της ΕΣΑΤ στην έπιστολή της ΕΣΗΕΑ (που υπήρξε κι αυτή άπάντηση στην πρώτη έπιστολή της ΕΣΑΤ, με την οποία άνακινήθηκε το όλο ζήτημα).

Κύριε Διευθυντά,
Είμεθα υποχρεωμένοι να ζητήσουμε από
πάλη την φιλοξενία σας. Η δημοσιεύ-
ση σας το τεύχος της 15 Φεβρ. του ΕΙ-
ΚΟΝΑ, γνωρίζω της «Έγγραφως Συ-
ντάκτων Η.Ε.Α.Τ.» άσπασιν, δεν
δεξάσαι χρίν τω επιταγλήτων, διη-
σίγαφον οι οποίοι γνωρίζω κάλλιτα
και όσα γράφονται και όσα δέν γράφον-
ται, τώον εις την προηγουμένη όσον και
την τωρούση επιστολήν μου, άλλα
χρίν τω δημοσιεύματι δημοσιογραφικά
ζητήματα άναγνώστων σας.
Εις την άπάντησιν μας άσπην θα πεσι-
ορίσθωμεν εις ώρισμένη μόνον έρωτήματα
πρός την ήγχαση της Ε.Σ.Η.Ε.Α.
Εις την επιστολήν μας, ή οποία έ-
στίν η πρώτη πρς τω ΕΙΚΟΝΑΝ
της 8.2.1957, γράφωμεν:
«... ότι μέλη μας υποβάλλουν αίτήσεις έγ-
γραφής εις αυτήν. Άλλά διατί να μη
υποβάλλουν έφ' όσον ή μέλη της θά έ-
χουν πληρώσει τήν υποχρέωσιν, πε-
ρί τήν δαδή και άλλων όσον προέβη
και ιδιόκτητον στέγην, ενώ ήμεis δέν
χόμεν τα μέσα να τούς παράσχωμεν έστ-
και μία άσπιν;» (Και όμως υπήρθε
μέλος της Ε.Σ.Α.Τ. το όποιον έγραψε
υπό της Ε.Σ.Η.Ε.Α. ηνήθη να αποδοχί-
σιν τήν γράφην. Ο όποιος ήμεις
«... Άλλ' ή ήγχαση της Ε.Σ.Η.Ε.Α. έπαί-
ρεται επί πλέον διατί ούδέν μέλος της
υπέβαλεν ποτέ αίτησιν έγγραφής εις την
Ε.Σ.Α.Τ.!» Άσπινεται άραγε ή θεωρη-
ήλιθιός του δημοσιογράφου των οποί-
ων ήγχαται;
Ασπιν. Ναι: α) ανακρίνται

αριθμούς την κρίνοντας τών οποίων ερμηνεύσαμεν να αποβέδωμεν διά της παρὰβου-
σεως δύο καταλόγων ονόματα, συντακτικώς
— μέλων — Ενώσεων, Ενωσισμῶν,
Ἀθηνῶν. Ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. μὲν τὴν
εἰσφύσειν ἐν τοῖς τοῖς ἀριθμοῦς ἀποφαι-
νίζει τὸν Διαικτισμὸς τῆς. Ἀλλ' ὅταν υποστηρί-
ξωμεν τὴν 238 μὲν τῆς ἡμερησίας ἐφημερίδας
ἐργαζομένης τὴν 238 μὲν τῆς ἡμερησίας ἐφημερίδας
ποὺ λέγομεν ἡμερῆς, διὰ τὴν τὴν 207
καὶ αὐτὴν ἀποφαινὴν τὴν κρίνοντας τών
αἰτιῶν τῆς, δημοσιεύουσα τὰ ονόματα
τῶν συντακτικῶν μέλων τῶν τὰ ὅποια ἡμερῆς,
ἐξ ἰσχυρίζεται.

2. Ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. ἰσχυρίζεται
— διαφωτισμένη μὲν ὅσα τοιαῦτα ὀνομα-
μέλη, τῆς συνεκτιθέμενης σχετικῶς — ὅτι
ἐργαζομένη ἐπὶ τὰς ἡμερησίας οἰκονο-
μικὰς, ὅπου μὲν τὴν 238 μὲν τῆς ἡμερησίας ἐφημερίδας
ἀνέκει, μόνον εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Ε. διότι
εἰς αὐτὴν παρεκκρίθη. Ἀλλὰ παρεκκρί-
θη εἰς αὐτὴν διότι τότε περιλαμβάνει
τοὺς κόλπους τῆς αἰτίας τῶν τότε
Ἀθηνῶν παρεκκρίθη. ὁμοῦς τὸν
ὅτι ὁ νομοθέτης ἐν ἀποφασίζοντι ὅτι ἐπὶ
τῆς τῆς παρεκκρίθη τὸ Λαχεῖον, ἡ
Ε.Σ.Σ.Ε. θὰ ἐκλέκται ἐπὶ μὴν ἐκλέκτοιν
Πλειάν — μὲν διακρινὸν ἐπὶ μὴν ἐκλέκτοιν
τῶν πύλας τῆς μὲν ἀποφαινόμενης
τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
ἐνῆρσιν αὐτῇ, οἱ ἑκτός τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. ἡ
δημοσιογραφία μὲν ἀποτελεῖ τὴν πλειο-
ψηφίαν τῆς ἐννογῶν ἀθηναϊκῆς δημοσι-
ογραφίας. Ἥμισταρ ἐπὶ μὴν ἐπὶ ἡγεσία
τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. μὲν ὅτι ἐπὶ μὴν ἐπὶ
ἐνῆρσιν ἐπὶ μὴν ἐπὶ τὰ μέτρα ἐλάσαν
ὥστε νὰ μὴ δημοσιογραφία νῶν δημο-
σιογράφοι;

[illegible][illegible]

ΝΕΑ

[illegible]

4. Η ηγεσία της Ε.Σ.Η.Ε.Α. δια της αρμοδιότητάς της αμφισβητεί ακόμη και τὸν τίτλον της Ἐνώσεως μας, ισχυριζόμενη ὅτι παρανόμως ὀνομάσθη αὕτη ὡς «Ἐλευθερία καὶ Δικαιοσύνη Ἀστυνομικῆς Τύπου». Ἀλλὰ διὰ τὸ θέμα τοῦτο ἡ Ε.Σ.Η.Ε.Α. προσέφυγε πρὸ τοῦ ἡ Ε.Σ.Η.Ε.Α. προσέφυγε πρὸ τοῦ εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ τὰ ὅποια ὅμως ἀπέρριψαν τὴν προσφυγήν της, κρίνοντας ὡς ἀπολύτως νόμιμα καὶ τὸν τί-

5. Η ηγεσία της Ε.Σ.Η.Ε.Α. ισχυρίζεται ότι τα μέλη μιας των ημερησίων επιτηδεύων εργάζονται «έξω βράδυ χρονο» στον Παρακαλούμεν να μας ανασφύριζετε και έναν μόνον συντάκτων-μέλος της Ε.Σ.Η.Ε.Α. εκ του καταλόγου των οποίων δημοσιεύσαμε, ο οποίος να έχη προμήτρεται λιγότερα από τρία έτη ως ημερησίων επιτηδεύων. Και ακόμη: Να μας ανασφύριζετε —πλην δέκα τριών, μόνον— ανασφύριζετε τριητη προμήτρεται —υπάρχει έστω και ένας εκ του καταλόγου αυτού ο οποίος να έχη προμήτρεται εις ημερησίων επιτηδεύων— άρνούμενται εις ημερησίων

6. Ισχυρίζεται επίσης η Ε.Σ.Η.Ε.Α. ότι τα μέλη μας των ήμεροψίων έφημερίων «άσκειν κατά τὸ μάλλον ἢ ἥττον δημοσιογραφικὸν ἔργον».

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝ διὰ πολλοστήν φοράν:
 α) εἰς τὰς ἡμερησίας ἐφημερίδας μετὰ τῆς
 Ε.Σ.Α.Τ. καὶ τῆς Ε.Σ.Η.Ε.Α., νὰ τεθεῖ
 πρὸ τῆν κρίσιν ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ὁποίαν
 ἀνέχωνται καὶ οἱ βιοκρίται, ἃ ὁποία
 ἐκρίθη τὴν ἐπίσημον, τὰς ἰκανότητάς
 αὐτῶν ἐν ὅσῳ τῆς ἐργασίας καὶ τῶν χει-
 ρογράφων τῶν δημοσιογράφων, οἱ καί
 οἱ ἀποδοῦν μόνον ἐκ τοῦ δημοσιογρα-
 φικοῦ ἐπαγγέλματος.
 7. Χαιρεῖται ἡ ἠγούσα τῆς Ε.Σ.Η.Ε.Α. δι-

της Ε.Σ.Η.Ε.Α. επιχείρησε να μειώσει την εντύπωση των όσων εξεδράσανε εις την επιστολήν μας, λυσιπυρρῶς ἐνός μόνου σκοπούς μας είναι να καρποφωδῶμεν το ἥμισυ τῶν Λαοτζίου, ὅν δὲν το δικαιούμεθα. Διὰ τί θέλει καὶ ἐδῶ να ἀγνοῇ τὰς ἐπαυλόμεναις προτάσεσι μας πρὸς αὐτὴν διὰ τὴν ἐννοεωμένην ἀνταρτίαν; Ὁ μόνος αὐτοῦ ὅμως δὲν προχωρεῖ εἰς τὴν ἐντύπωσιν πιστεύει ὅτι εἰναι δυνατόν να νῆμωνται το Λαοτζίον μόνον οἱ ἡμίσεις τὸν ἐπαγγελομένην δημοσιογραφῶν, ὅν ἐδημιουργεῖ δι' αὐτοῦ; Ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῶν τῶν κερδοσέλι, καὶ ἀπὸ τὴν πείσιν τῶν πάντων εἰς αὐτὴν ἡλιόστοις, κατεστῆσε το Λαοτζίον οἶον εἶναι σήμερ.

των. Ήμεις δεν ησυχάζημεν με το θέμα αυτό και δεν της αρνούμεθα τις θυσίες, εξαιτίας των οποίων το αντίθετο θα γίνει ασυμφορτικό, διότι οι Ε.Σ.Η.Ε.Α. σπείρον έστών η ήττα της Ε.Σ.Η.Ε.Α. ασχολείται μόνον με το Λαχείον, εις βάρος όλων των επιπονηματικών ζητημάτων. Ενώ η Ε.Σ.Η.Ε.Α. επιμένει να μην έχει επιθέσεις της Ε.Σ.Η.Ε.Α. - την ό- λωγίωσαν - πρὸς και την έλλειψιν πό- ρων, ενώ υπὸ τὴν ἰδίαν ἰσχύον τοῦ Σύνταγμα, μὲν εργαζομένων εἰς τὸν τυ- πὸν, Ἀδύνατον.

12. Και το τελευταίο ερώτημα.
Υπάρχει άλλο επαγγελματικό σωμα-
τείο εν Ελλάδι πλην της Ε.Σ.Η.Ε.Α.,
το οποίο να συγκαταλέγει εις την δύνα-
μιν των τακτικών, μέλων του, με πάντα τα
δικαιώματα—ακόμη και της ψήφου—τους
συνταξιούχους;

α) Οι Έλληνες επαγγελματίες δημοσιογράφοι είναι άρτανωμένοι εις δύο δημοσιογραφικούς άνωσεις.

α) τους κάποιους των τών αυτές κατηγορίας δημοσιογράφων. (Συντάκτες όλων των ημερησίων εφημερίδων, περιοδικών, Ραδιοσταθμού κλπ.).

γ) Έκαστη εξ αυτών αντιπροσωπεύει το ήμισυ περίπου της ενεργού αθηναϊκής δημοσιογραφίας.

Την τελευταία στιγμή όμως, όπως προσποή, η ήγεσία της Ε.Σ.Η.Ε.Α. έπαιλη εις την άρχικη της διαλλαξίας. Προτίμα λέγει να έγγραφη όσους θέλει κατά την δικήν της κρίση.

Δικαιώματι της. Συντόμως όμως τα μέλη της Ε.Σ.Η.Ε.Α. θα διαπιστώσουν ότι

δ) Το ήμισυ της ενεργού αθηναϊκής δημογραφίας αποτελούσαν πλήρεις διαπολιτισμικοί πολίτες και νοσοκομειακές περιθαλάψεις, έχοντες επί της ουσίας τον ίδιο κατώτατο όριο εισοδήματος και στέγης, ενώ το έτερον ήμισυ ενοικίασε τις εστίες τους από τους ενοικιαστές και τις πρό-επισκοπικές καταστάσεις.

ε) Είναι άπολύτως άκριβείς οι άρρώροι που δημόσιαίσευσαν, τόνον τών εργαζομένων όσον και τών άνέργων. Και ως προς τού τελευταίον τούτο σημείον, ήμεεις τουλάχιστον είχομεν τήν πεποίθησιν ότι ιδιαιτέρως ο δόκιμος έχει μοιραίαν συνέπειαν πόν άγώνα. Και οι άγώνες έγκυμονούν κινδύνους τών έκτασιν τών οποίων ουδέ δύναται να προβλέψη.

Μετά πάσης τιμής
ΣΠ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ
Πρόεδρος της Ενώσεως Συντακτών 'Αθηνάϊκού Τύπου

Μετά πάσης τιμής
ΣΠ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ
Πρόεδρος της Ένώσεως Συντακτών Ἀθη-
ναϊκού Τύπου

NEW *Chris ★ Craft* FOR 1957!

“Ένα ιδεώδες
σκάφος κατασκευής
CHRIS ★ CRAFT
CORPORATION U.S.A.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ :

- ΜΗΚΟΣ 5,70 μ.
- ΠΛΑΤΟΣ 2,10 μ.
- ΚΑΜΠΙΝΕΣ ΜΗΚΟΥΣ 2,60 μ.
- ΤΑΧΥΤΗΤΗ μέχρι 26 μίλια
- ΠΑΡΑΛΟΙΣ εντός 15 λεπτών από της παραγγελίας.
- Περιορισμένος όριθμός αποικουμένων σκαφών.

Με εξωλεμβίδους μηχανός 30-60 Ήππων
ταχύτης 18-26 μίλια

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΓΕΝΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΒΙΟΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 - ΑΘΗΝΑΙ

“Εκδρασεις: **ΕΞΕΛΣΑ**
ΛΕΩΦ. ΣΥΓΓΡΟΥ 78

Η ΙΛΟΝΚΑ —ένδυμα... μελέτης— ζητάει να μάθει τι είναι ο άνθρωπος και τί το χρήμα. Το δεύτερο την νιάζει περισσότερο;

Σκανδαλάκι γύρω από μια φωτογραφία

‘Η ‘Ιλόνκα θέλει να μάθει τι είναι ο άνθρωπος και το χρήμα

Γνήσια απόγονος της Εύας και στην περιβολή

Ποια είναι τα ιδανικά της νεολαίας; Δύσκολο να πάρη κανείς απάντηση από τα ζωηρά παιδιά που φορούν μπλε πανταλόνια «τέλιν», ρίχνουν τα μαλλιά τους στο μέτωπο «ά λα Πρίσλεϊ» και ξεβιδώνονται στους ρυθμούς του «Ροκ-έντ-Ρόλλ» —που μάλιστα δεν φροντίζουν προηγουμένως να μάθουν. Δύσκολο ακόμη να λύση κανείς την άπορία του από τις κοπέλες που μιμούνται τα πρότυπα του Χόλλυγουντ και της Τσινετισιττά, που φιλοδοξούν να κατακτήσουν τα εξώφυλλα των πολυχρωμων περιοδικών και που μαθαίνουν τις ξένες γλώσσες για να τις χρησιμοποιήσουν σε μια κατ’ επιφάνεια κοσμοπολιτική εμφάνιση. Δύσκολο ακόμη περισσότερο να ζητήσει κανείς την απάντηση από τους συναρπασμένους υνιητές των «παλαιών καλών ημερών». Γι’ αυτούς τα σημερινά νεύματα έχουν ξεπέσει στη συνείδησή τους σε σημείο τέτοιο ώστε να ξεχνούν πόσο οι ίδιοι είχαν ξεπέσει στην συνείδηση των ηλικιωμένων, όταν έκαναν κι αυτοί τις τρέλλες της εποχής τους. Γι’ αυτό δεν μπορεί να έχη γενικώτερη αξία το ένστανανέ ενός αρκετά γερασμένου φωτορεπόρτερ, που δημοσιεύουμε παρακάτω: «Ίδου ή σημερινή γενιά!», όρνεται, δίνοντας την φωτογραφία της ‘Ιλόνκα Ράκενραιντερ, μιάς Γερμανιδούλας 18 ετών. «Δεν ντρέπεται για τη γύμνια της που την καλύπτει επιδεικτικά με ένα βιβλίο. Καί, σημειώστε τον τίτλο: ‘Ο άνθρωπος και το χρήμα!...».

Η ‘Ιλόνκα, που εργάζεται σ’ ένα μπάρο πολυτελείας του Δυτικού Βερολίνου, δεν πτοείται. Χαμογελάει μ’ αληθινή χάρη και το χαμόγελό της είναι ικανό να διαλύση κάθε εχθρότητα —ιδίως των πιο ηλικιωμένων— απέναντί της. —“Όσο για το χρήμα —συμπληρώνει— όμολογώ ότι μ’ άρρσει και το κυνήγι. Για ποιών, άλλωστε, λόγω έργάζομαι σκληρά, όπως δεν εοχαζόντουσαν πριν οι κοπέλες της ηλικίας μου, παρά για να κερδίσω μόνη μου μία καλύτερη ζωή; Ποιός έχει δικίο; ‘Ο φωτορεπόρτερ ή ή νεαρή Βερολινέζα; Πιθανώτατα κανείς. Γιατί τόσο ή πόζα όσο και ό θόρυβος γύρω από αυτήν μυρίζουν συμπαγνία, με τον διαφανή σκοπό να προσέξή ό κόσμος την πραγματικά αξιοπρόσεκτη και αρκετά θελκτική ‘Ιλόνκα...

Ποιους άνδρες παντρεύονται οι σημερινές γυναίκες

Στην εποχή μας —έγραφε τελευταία ένας ξένος ψυχολόγος— τίποτα δεν καταδικάζει τόσο μοιραία έναν άντρα να μείνη γεροντοπαλλήκαρο όσο ή όμορφιά. Το μεγαλύτερο άρσενικό θύμα της εποχής μας είναι ό άντρας που έχει την όψη ενός πιν-άπ-μπαύ του κινηματογράφου —ό Δόν Ζουάν! Τα κορίτσια τον όνειρευόναται για όλα, εκτός απ’ το γάμο...

Συχνά λένε πως ό κινηματογράφος διαφθείρει τη νεότητα. Φαίνεται, όμως, αντίθετος, ότι οι ήρωες της όθνης συγκεντρώνουν άπάνω τους —και μοιραία έξουδετερώνουν— εκείνο τό ρομαντικό στοιχείο, που οι έρωτοπαθείς γυναίκες της παλιάς εποχής αναγκαζόντουσαν να μεταθέσουν άπ’ την περιοχή του ό-

νείρου στην περιοχή της πραγματικότητας. Δεν ύπάρχει άμφιβολία πως οι τρεις Δόν Ζουάν του 1956, ό Μάρλον Μπράντο, ό Τζέιμς Ντιν κι ό Ούίλλιαμ Χόλντεν, έκαναν να χτυπήσουν δυνατά έκαστομύρια γυναικείες καρδιές. ‘Αλλά, συγχρόνως, σ’ όλα τα Πανεπιστήμια, σ’ όλους τους τόπους παραθερισμού, σ’ όλα τα μέρη όπου συναντάνται τα δυό φύλα, οι νέες φροντίζουν να θρύν, άνάμεσα σ’ όλα τα φλέρετ και σ’ όλους τους ύποψήφιους μνηστήρες τους, εκείνους που θα τους εξασφαλίσουν περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας στη ζωή τους, κι άναπτύσσουν τεχνικές και μεθόδους που ξεπερνούν σε φρόνηση όλες τις συμβουλές των γιαγιάδων τους...

Στη Δυτική Εύρώπη, οι ήθολόγοι άνησυχούν για τό γεγονός ότι, σ’ όλες τις κοινωνικές τάξεις, τό ποσοστό των γάμων που οργανώνουν οι γονείς δεν ξεπερνάει τό 5%. ‘Ανησυχούν επίσης για τον πολλαπλασιασμό των σπορπράϊζ-πάρτυς, των ακροβατικοερωτικών χορών (ρόκ-έντ-ρόλλ κλπ.), των μικτών έκδρομών των ούγκ-έντ και του όμαδικού γυμνασμού που παρατηρείται στις εύρωπαϊκές πλάς. Μά σ’ αυτό ύπάρχει ή άπάντησή τους, πριν άπ’ τον πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο, μία άμαλή κοπέλα σέ ώρα γάμου δεν είχε πιθανότητες να συναντήση παρά μερικές δεκάδες νέων. Σήμερα, μία νέα μπορεί να συναντήση χιλιάδες άντρες στη ζωή της. Αυτό της δίνει την ευκαιρία ν’ άποκτήση πείρα του άνδρικού χαρακτήρος, αλλά και τις δυνατότητες της έπιλογής.

Βέβαια, οι ήθολόγοι θ’ άπαντήσουν πως αυτή ή γνωριμία με τους άνδρες κινδυνεύει να όδηγήση σε γάμους τυχαίους, που δεν στηρίζονται σε βαθύτερη κατανόηση ή έστω σε συνείδηση των δυό ένδιαφερομένων. ‘Είχα ναυτία, κ’ εκείνος έτυχε να έχη δραμαμίνες, έλεγε λ.χ. μία νιόπαντρη, έξηγώντας σε μία φίλη της πως γνωρίστηκε με τον άνδρα της. ‘Αλλά τό ποσοστό των γάμων που γίνονται με τέτια κριτήρια είναι μάλλον μικρό, τουλάχιστον στην Εύρώπη. Σπάνιες επίσης είναι οι περιπτώσεις του ‘επρίγκιπα του παραμυθιού», που τόσο άρρσει στους συγγραφείς των γυναικείων ρομάντσων. ‘Η ‘Ελεν Μπράουν, ηλικίας 23 ετών, εργάζεται ως πωλήτρια σ’ ένα μεγάλο κατάστημα της Νέας ‘Υόρκης. Στο μεσημεριανό της φαγητό, στην καντίνα του καταστήματος, της προσέφεραν ένα μπανάνα. Παρ’

όλο που δεν της άρεσαν αυτά τα φρούτα, τό ένστικτό της της έλεπε να τό δεχτεί. ‘Η μπανάνα που πήρε ήταν μαυρισμένη, κι όταν την ξεφλούδισε, έπεσε από μέσα ένας μικρός κύλινδρος από άλουμίνιο, μ’ ένα δακτυλογραφημένο μήνυμα: ‘Ο δισεκατομμυριούχος της Κούδας Ρικάρτο Καρρέρο έγραφε ότι, άπομονωμένος στη φυτεία του από κάθε έπαφή με τις λευκές γυναίκες, άποτεινόταν στην Τύχη. ‘Επειτα από ώριμη σκέψη, ή ‘Ελεν, του έστειλε ένα γράμμα και τη φωτογραφία της. Σήμερα είναι παντρεμένη κ’ έχουν πολλά παιδιά...

Συνήθως, άνάμεσα στους πολλούς άνδρες που συναντάει στη ζωή της, ή σύγχρονη νέα σταματάει —κατασταλάζει, άς τό πούμε έτσι— σε έξη ή έφτά τό πολύ. Το παρξένο είναι πως οι περισσότεροι άπ’ αυτούς κάθονται σχετικά κοντά της. Στη Νέα ‘Υόρκη, λ.χ., στα 1.000 ζευγάρια, τά 60 κατοικούσαν, πριν παντρευτούν, στο ίδιο τετράγωνο, τά 200 σε άπόσταση πέντε τετραγώνων, τό ένα από τ’ άλλο και τά 420 σε άπόσταση μικρότερη από 20 τετράγωνα. Στο Παρίσι, πέροι, ό ένας στους τρεις γάμους έγινε στο άμεσο περιβάλλον των ένδιαφερομένων, και πάνω άπ’ τό ένα τρίτο άνάμεσα σε συμπαθείς ή συναδέλφους. Τα μεγάλα καταστήματα, τά μεγάλα εργοστάσια, οι άνώτατες σχολές γίνονται γραφεία συνεισώων. ‘Όσο άνεβαίνει κανείς στον κλάδο του, τόσο συχνότερα παντρεύεται μία συνάδελφό του. Στη Γαλλία, τά 40% των δασκάλων, τά 50% των καθηγητών και τά 70% των γιατρών παντρεύονται δασκάλες, καθηγήτριες και γιατρίνες. Αυτό τό φαινόμενο, οι κοινωνιολόγοι τ’ ονομάζουν ό μ ο γ α μ ί α (γάμο άνάμεσα σε άτομα της ίδιας όισοσυγκρασίας, του ίδιου χαρακτήρος, της ίδιας καταστάσεως).

‘Η όμογαμία άρχίζει πρώτα-πρώτα άπ’ τα σωματικά χαρακτηριστικά. ‘Η παλιά θεωρία ότι ‘ετα αντίθετα έλκονται» δεν ίσχυε πια στην εποχή μας. Οι όόρειες μπορεί να όνειρευόναται ‘Ιταλούς ψαράδες, με τους όποιους ίσως και να φλερτάρουν στις διακοπές τους. Οι μελαχροίνοι ‘Ελληνες μπορεί να βλέπουν τις ξανθές Σουηδέζες σαν θεές ή νεράιδες. ‘Αλλά συνήθως οι άνθρωποι που παντρεύονται έχουν περίπου όμοιο χρώμα μαλλιών και ματιών. Αυτό λένε τουλάχιστον οι στατιστικές. Για να είμαστε ακριβέστεροι, πρέπει να όμολογήσωμε πως οι σημερι-

νές γυναίκες δείχνουν μία σκανδαλώδη μάλλον άδιαφορία για την εμφάνιση του άνθρώπου που διαλέγουν ως σύζυγο. ‘Ο τεόρος με τη φωνή του, ό άξίωματικός με τη στολή του, κι ό άεροπόρος με τα κατορθώματά του, οι τρεις αυτοί άρσενικοί άστερισμοί του πρώτου ήμίσεος του 20ού αιώνος, έχουν παραμεριστεί άπ’ τις γυναικείες καρδιές. Τα 75% των νεαρών Γαλλίδων που ρωτήθηκαν τελευταία άπάντησαν πως δεν έχουν καμμία άνάγκη να προσελκυσθούν άπ’ την έξωτερική εμφάνιση ενός άνδρος για να τον παντρευτούν. ‘Ερχεται κι αυτό με τον καιρό». πρόσθεσαν. Και σύμφωνα με την περίφημη έκθεση Τσέσσερ (του ‘Αγγλου Κίνσεϋ), μόνο τά 3% των γυναικών δήλωσαν πως είναι εύάισθητες στην άνδρική καλλονή. Τα 80% όμως ένδιαφέρονταν για τον ‘άνδρισμό» των συζύγων τους.

‘Αντίθετα προς τό θούλο που λείει ότι ή γυναίκα εξετάζει τον άνδρα άρχίζοντας άπ’ τό πρόσωπο, ενώ ό άνδρας άρχίζει άπ’ τα πόδια, διαπιστώθηκε πως όταν δυό άγωνιστοί αντίθετου φύλου θρεθούν σε τέτ-α-τέτ για ένα τέταρτο της ώρας, ό άνδρας είν’ εκείνος που μελετάει περισσότερο τό πρόσωπο της γυναίκας. ‘Αφιερώει 7½ λεπτά για τό κεφάλι, 3½ μόνο για τα πόδια, 3 για τό σώμα και 1 για τό ντεκολτέ. Οι γυναίκες, αντίθετως, κατατάσσουν τους άνδρες κυρίως βάσει της γραβάτας τους, του ποικαισίου τους ή των παπουτσιών τους...

Φυσικά, έπειδή ίσχυει άκόμα τό έθιμο να μορη ό άνδρας να προστατήση άκόμα και σωματικά τη γυναίκα του και τα παιδιά του, ή γυναίκα θέλει να είναι ό σύζυγός της πιο ψηλός, πιο δεμένος, πιο δυνατός άπ’ αυτήν. Το ιδεώδες μέσο βάρος του άνδρος είναι 75 κιλά. Στην τομέα του ύψους και του βάρους, ίσχυει επίσης (με μία μικρή διαφορά ύπέρ του άνδρος) ή όμογαμία. Οι κοινοί άνδρες με τις ψηλές γυναίκες, κ’ οι άδύνατοι με τις πολύ χονδρές δεν τά πηγαίνουν συνήθως καλά. Τα 25% των ζευγαριών αυτών είναι δυστυχισμένα...

Είδικά οι Γαλλίδες παραβαίνουν τον κανόνα της όμογαμίας σ’ ένα μόνο σημείο: Θέλουν έναν άνδρα αρκετά μεγαλύτερο τους —και μάλιστα τόσο πιο ηλικιωμένο, όσο νεότερες είναι. Στο σημείο αυτό, μοιάζουν με τις ήρωίδες της Φρανσουάζ

στον άντρα που περισσότερο πράγματα. Στη Γαλλία, οι νέοι είναι λιγότερο ύποκριτοι και ίσως πιο άγνοι. ‘Αλλ’ άκόμα κ’ οι κοπέλες που ύποκύπτουν δεν πέφτουν στο λάθος να νομίσουν ότι ή γοητεία ενός άνδρος τον καθιστά και καλό σύζυγο. ‘Όσο για κείνες που μένουν άγνες, ξέρουν από ένστικτο σήμερα πως είναι πολλοί, κι όχι ένας, οι άνθρωποι που μπορούν να τους δώσουν τη συζυγική εύτυχία, και πόσο πριν άποφασίσουν πρέπει να ψάξουν καλά. ‘Ισως να μη συναντάται στην εποχή μας συχνά ό «μεγάλος έρωτας» που όνειρευόναται οι μαμάδες των σημερινών κοριτσιών. Συναντάται όμως συχνότερα κάτι που έχει μεγαλύτερη άσφαλώς σημασία: ‘Η συζυγική εύτυχία.

‘Ένα άρθρο του ZAN ΓΚΡΑΝΠΙΕΡ

Σαγκάν. ‘Ε’άγορία της ηλικίας μας, λένε, είναι πολύ άπότομα, πολύ άγενή, κ’ έχουν μαγία με τις δέσπες...

‘Όσο για την οικονομική κατάσταση και την κοινωνική θέση του άνδρος, ύπάρχουν πολλές νέες 20 ετών που σκέπτονται τόσο ψυχρά ώστε φροντίζουν πριν άπ’ όλα να εξασφαλίσουν τό μίνκ, την ‘Τζάγκουαρ», την ώραία έπαυλη, και τα πληρώνουν με τη μόνημ συντροφιά μ’ έναν άνθρωπο που δεν άγατούν και τις κάνει να πλήτηουν. Βλέπει κανείς ώραίες κοπέλες που άγωνίζονται χρόνια και χρόνια για να παντρευτούν τό άφεντικό της έπιχειρήσεως όπου εργάζονται, και συχνά τό κατορθώνουν. ‘Αλλά γίνονται άναπαθείς σε όλους, και σπανίως κατακτούν την εύτυχία, ενώ εκείνες που βοηθούν τον άνδρα τους να προώδη στο έπάγγελμά του και να πετύχη γίνονται συχνά εύτυχισμένες, κι άς πρόκειται ν’ άποκτήσουν μία μικρή «‘Οπελ» αντί για την ‘Ζάγκουαρ».

Οι περισσότερες, πάντως, νέες της εποχής μας θέλουν τον άνδρα τους εκάλο, εύάισθητο, εύγενικό, και λίγο πιο έξυπνο» άπ’ αυτές. Θέλουν επίσης να είναι «σεβασρός, εργατικός και πιστός». Τέλος, θέλουν να τους δείχνη «κατανόηση» και να έχη τά ίδια γούστα μαζί τους.

‘Αφού, όμως, για να τά θρύν όλα αυτά, δεν καταφεύγουν στις συμβουλές του μπαμπά και της μαμάς, είναι ύποχρεωμένες να ψάξουν μόνες τους. Αυτό τό βλέμμα, που δεν είναι πια γεμάτο θαυμασμό, αλλά ούτε και έχθρο—αυτό τό «επιπονητικό», τό εξεταστικό βλέμμα με τό όποιο οι σημερινές νέες κοιτάζουν τους άνδρες που συναντούν στη ζωή τους, άποτελεί τη μεγάλη έπαύσταση που έχει γίνει στις σχέσεις μεταξύ των δυό φύλων.

‘Εννοείται ότι αυτή ή μέθοδος της έκτιμήσεως —των διαδοχικών μάλλον έκτιμήσεων και άποκλεισμών— δεν είναι δλωσδιόλου άκίνδυνο. Στη Γερμανία, τά 41% των δεκαπεντάχρονων μωητριών έχουν έναν ή και περισσότερους φίλους. Στην ‘Αμερική πάλι επικρατεί ή ύποκρισία: ‘Υπάρχει τό εξαιρετικά περίπλοκο τυπικό του ‘αντίτιγκ» (πρώτου ραντεβού), που δίνει διακάωμα στο νέο να φιλήση τη νέα τη στιγμή της καληνυχτας, του ‘αντίτιγκ» (άγκαλιάσματος), που άποτελεί τό δεύτερο στάδιο, και του ‘επέτιγκ» (χαδιών), που έπιτρέπει στον άντρα που περισσότερο πράγματα. Στη Γαλλία, οι νέοι είναι λιγότερο ύποκριτοι και ίσως πιο άγνοι. ‘Αλλ’ άκόμα κ’ οι κοπέλες που ύποκύπτουν δεν πέφτουν στο λάθος να νομίσουν ότι ή γοητεία ενός άνδρος τον καθιστά και καλό σύζυγο. ‘Όσο για κείνες που μένουν άγνες, ξέρουν από ένστικτο σήμερα πως είναι πολλοί, κι όχι ένας, οι άνθρωποι που μπορούν να τους δώσουν τη συζυγική εύτυχία, και πόσο πριν άποφασίσουν πρέπει να ψάξουν καλά. ‘Ισως να μη συναντάται στην εποχή μας συχνά ό «μεγάλος έρωτας» που όνειρευόναται οι μαμάδες των σημερινών κοριτσιών. Συναντάται όμως συχνότερα κάτι που έχει μεγαλύτερη άσφαλώς σημασία: ‘Η συζυγική εύτυχία.

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ μιάς νεαρής σάο είναι να φροντίζει την όμορφιά της, που άποτελεί τό κεφάλαιό της. ‘Η Ναντίν είναι αρκετά συνετή...κεφαλαίουχος

‘Η γαλλική όδόνη δρήςκε μιά νέα Ντανιέλ Νταριέ

Στό πρόσωπο της χαριτωμένης Ναντίν Ταλιέ

Ερετε αυτό τό χαριτωμένο και περιεργο προσώπακι, με τα πανούργα μάτια και την άνασκαμένη μυτίτσα; Πολύ γρήγορα, κατά τις εικασίες των ειδικών, θα χαλάσει ό κόσμος μαζί της. ‘Ηδη ό Μάρκ ‘Αλλεγκρέ της έμπιστεύθηκε τό δεύτερο γυναικείο ρόλο, στο πλευρό της Μπριζίτ Μπαρντό, στην περιλάλητη ταινία του ‘Σεφυλλίζοντας τη μαοργία». ‘Η έπιτυχία της Ναντίν Ταλιέ, σπάθηκε γρήγορα και άνάλογη τών... προσόντων της. ‘Είναι ή χάρις προσωποποιημένη, δηλαδή κάποιος κριτικός. ‘Αναμφισβήτητα ή γαλλική όδόνη άνακάλυψε μία καινούργια Ντανιέλ Νταριέ. ‘Η Ναντίν άρχισε από μανεκέν, για να μεταπηδήση γοήγορα με τό πολύπλευρο ταλέντο της σε χορεύτρια και τραγουδίστρια σε νυκτερινό κέντρο. ‘Επειτα τραγούδησε στην όπερέτα, και δεν άργησαν, φυσικά, να της παρουσιασθούν οι πρώτοι μικροί ρόλοι στον κινηματογράφο (‘Εγναίκες του Παρίσιου». ‘Τα παιδιά του ‘Ερωτας κλπ.). ‘Η όμορφιά της, ή χάρη, τό μπρίο της, κυριάρχησαν γρήγορα. Σήμερα ζή σ’ ένα κοκκέτικο διαμέρισμα, όπου εξέχουσα θέση κατέχουν τά σουβενίρ της από τά διάφορα ταξίδια της. ‘Ένα είδωλο των Μπαλί, μία κινέζικη πορσελάνη, από τη Σιγκαπούρη, ένα φουστανάκι από την Ταϊτή. ‘Η Ναντίν έχει γυρίσει όλο τον κόσμο.

Η ΝΑΝΤΙΝ τρελαίνεται για τά ταξίδια. Το μεσαιωνικό παλάτσο στη Ρώμη, κοντά στις φυλλωσιές του έιδε ν’ άνθίζει κ’ ένα όμορφο λουλούδι.

νος. Και πόσον καιρό νομίζεις πως θα κρατήσει αυτή η ξοχιά;

—Είδες την Πηρώ, αποκρίθηκε άμέσως ο Μάντεν. Βγάλε μόνος σου το συμπέρασμα. Έγώ λέω, πως για να δάλλ μυαλό ή Πηρώ, πρέπει να περάσουν τουλάχιστον είκοσι χρόνια.

—Αδειασε το ποτήρι του και πρόσθεσε σκεπτικώς:

—Κι αυτό είναι προβληματικό.

Τό βράδυ ή θάλασσα ήταν πάλι γυαλί. 'Ο Κάλντεν κι' ο Μάντεν ξεκίνησαν απ' τὸ ξενοδοχείο για να πάρουν απ' τὸ σπίτι της την Πηρώ και να φάνε βλοι μαζί έξω, όπως είχανε συμφωνήσει.

Η Μαρία τούς άνοιξε την πόρτα. Φορούσε τὰ καλά της και καλωσόρισε τούς ξένους πρόσχαρα. Τους πέρασε στο μικρό χαλ και, σὲ λίγο, παρουσιάστηκε και ή Πηρώ. Ήταν φανερό πως είχε έτοιμασθί με ιδιαίτερη φροντίδα για τὴ βραδινή έξοδο. Ήτανε κομψότατα ντυμένη, μακιγιαρισμένη στην έντέλεια και τὰ μαλλιά της καλοχτενισμένα. Είχε όμως στὰ μάτια της μιὰ αλλόκοτη λάμψη, πού έβγαλε σὲ υποψίες Μάντεν.

Τίποτε στὸν τρόπο της δὲν έδειχνε ποιὰ τακτική ή ακολουθούσε απ' ἐδῶ και πέρα. Έπαυσε με θαυμαστή πειστικότητα τὸν ρόλο της κοπέλας πού χαίρεται γιατί θὰ πᾶν νὰ φάη έξω με δυὸ εὐγενικούς καβαλιέρους.

Κατέβηκαν απ' τὸν συντομώτερο δρόμο στην παρλιά. Τὸ κέντρο ήταν γεμάτο κόσμο, ἀλλὰ τὸ γκαρσόνι έτρεξε πρόθυμα νὰ τούς περιποιηθῇ και τούς δόλεψε σ' ένα τραπέζι κοντὰ στή μουσική.

Ο Κάλντεν ήτανε γοιτευμένος. Είχε ξρθει με τὸ αεροπλάνο απ' τὸ Λονδίνο και είχε μείνει μόνο σαρανταοκτὼ ὥρες στην Αθήνα.

Ένωθε ακόμη στὰ κόκαλά του τὴν ὕγρασία τοῦ λοντρεζίκου καλοκαιριοῦ. Έδῶ, κάτω ἀπὸ τὸν έναστρο οὐρανό, ή νύχτα ήτανε μαγεία.

Και ή κοπέλα πού καθότανε δίπλα του, χαριτωμένη. Πόσο νέα ήταν, πόσο λεπτοκαμωμένη.

Και τί καλή. Για νὰ φανῇ ευχάριστη, τὸν ρωτοῦσε μ' ἐνδιαφέρον για τὴ μητέρα του, τὸ σπίτι του, τὸ Κάιμπριτζ. Είχε πάει κ' ἐκείνη στὸ Κάιμπριτζ. Φλυαρούσε χαρούμενα για τούτο και για κείνο και ή ὥρα κυλούσε πολὺ ευχάριστα.

Ο Μάντεν κοubέντιαζε με τὴ Μαρία—γιατί ή Πηρώ είχε μαζί της και τὴ Μαρία—ἀλλὰ είχε τὸ νοῦ του στην Πηρώ.

Η Μαρία κοubέντιαζε με τὸν Μάντεν, ἀλλὰ είχε τὸ νοῦ της στὸν Κάλντεν. Και ή Πηρώ καθότανε γελαστή, με τὰ πελώρια μάτια της στηλωμένα με ἀγγελική ἀσάφεια πάνω στὸν καθηγητή.

Ίσως γι' αὐτὸ νὰ μὴν πρόσζε τὸν Δημοσθένη πού πλησίασε ξαφνικά στὸ τραπέζι τους. Πρίν προλάβη ν' ἀντιληφθῇ τὸν κίνδυνο και νὰ τὸν ἀποφύγη, ὁ Δημοσθένης είχε ἀρχίσει κίχλας νὰ βγάξη τὸ λόγο του. Ήτανε πᾶ πολλὸ ἀργά.

Ο Μάντεν είδε τὴν ἔκφραση της μικρῆς ν' ἀλλάξη, είδε τὸ ἀνήσυχό βλέμμα της και μοιροῦνίσε ἀνάμεσα στὰ δόντια του: «Τώρα θ' ἀρχίσῃ τὸ γλέντι».

—Τότε! ἀπὸ μιὰ ἀθῶα εἰσαγωγή, ὁ ρήτορας στράφηκε στὸν Μάντεν και τὸν Κάλντεν.

—Πρέπει νὰ με συγχωρήσετε γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ διακοπή, εἶπε με τὴν ὥραία του φωνή. Πρέπει νὰ με συγχωρήσετε, γιατί ἐν ὀνόματι τῆς Μυκόνου, ἐν ὀνόματι τῶν ἀνθρώπων πού ζοῦν πάνω σὲ τούτο τὸ νησί, εἶναι ἀνάγκη, ἐπτακτικὴ ἀνάγκη, νὰ ευχαριστήσω τὴ δεσποινίδα Πηρώ.

Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή και ἡ Πηρώ ἐποφελήθηκε απ' αὐτὴ τὴ στιγμιαία παύση για νὰ πῇ:

—Ελα νὰ καθῆς μαζί μας, Δημοσθένη. Ο κ. καθηγητῆς θὰ χαρῇ πολὺ νὰ σὲ κερᾶσῃ ἕνα οὔζο.

—Δὲ θέλω οὔζο. Δὲν ἔχω ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ οὔζο οὔτε ἀπὸ κρασί για νὰ ἐμπνευσθῶ. Έγώ ἐμ-
νομαί ἀπ' ἐδῶ μέσα (κινήσε ἀπαλὰ τὸ στήθος του). Η Μύκονος δὲν εἶναι ἀχάριστη. Ζέρει νὰ τιμᾷ τούς ευεργέτες της κ' ἐσείς, δεσποινίς Πηρώ, εὐεργετήσατε τὸ νησί μας.

Ο ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου και τὰ γκαρσόνια, μαζεψήκαν γύρω απ' τὸ τραπέζι ν' ἀκούσουν. Τὰ μπουζούκια σταμάτησαν. Ἀπὸ τὰ γειτονικά τραπέζια, ὅλα τὰ κεφάλια γύρισαν με περιέργεια.

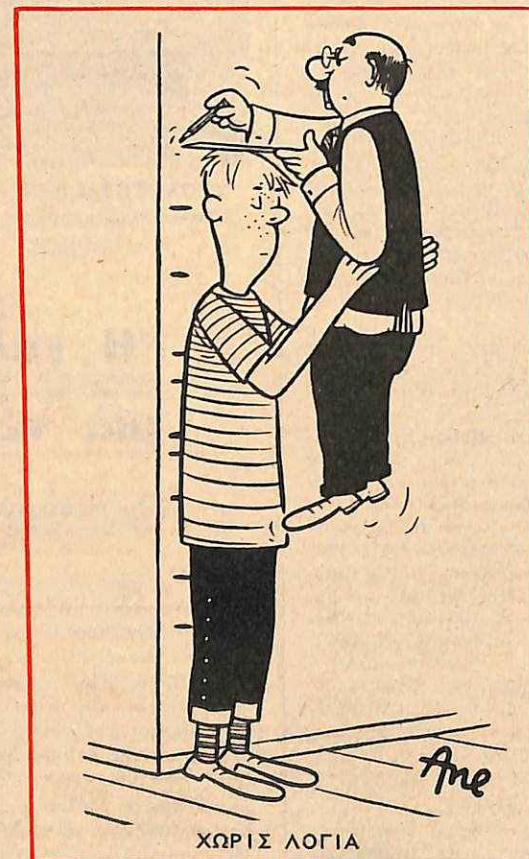
—Στὴν ἱστορία κάθε νησιού ἔρχεται μιὰ ἐποχή πού σημειώνεται ἕνα σταθμὸ στην εξέλιξή του. Τὸ νησί μας ζῇ τώρα μιὰ τέτια ἐποχή, μιὰ τέτια στιγμή, συνέχισε ὁ Δημοσθένης με πάθος.

Ο Κάλντεν άκουγε μαγεμένος, χωρίς νὰ καταλαβαίνει πολλά πράγματα. Η Πηρώ είχε κάνει κάτι πολὺ σπουδαίو για τὸ νησί, αὐτὸ μιὰ φορά ήτανε φανερό. Καθισμένος ἀκριβῶς ἐκεί, στην καρέκλα του με τὸ κορμί σκυφτό, τ' αὐτὴν τεταμένο, ὁ Μάντεν παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή με ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Κάτι θὰ γινότανε. Δὲν ἤξερε τί ήταν αὐτὸ πού θὰ γινότανε, ἀλλὰ τὸ περιμένα. Η Μαρία βρισκότανε σὲ μεγάλη ἀμηχανία, αὐτὸ τὸ καταλάβαινε κανείς με τὴν πρώτη ματιά. Ἀλλὰ ή Πηρώ—ή Πηρώ ήτανε πανικόδλητη.

Ο ρήτορας άρχισε, πλέκοντας με στόμφο τὸ ἐγκώμιο τῆς οικογενείας Λούστρου, και συνέχισε περιγράφοντας τὶς χαρές, τὶς καλὸςυνέες, τὴν ὁμορφιά τῆς κόρης πού ἔκανε σ' ἑλὴ τὴ συντροφία τὴν τιμὴ νὰ βρίσκεται ἐκείνο τὸ βράδυ ἐκεῖ, κάτω απ' τὸν έναστρο οὐρανὸ τῶν Κυκλάδων!...

Αχόμη κι ὁ Μάντεν χειροκρότησε πάνω σ' αὐτὸ. Ο ἐνθουσιασμός του Κάλντεν δὲν είχε ὅρια. Ἀπ' τὰ γειτονικά τραπέζια ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε.

Τέλος, ὕστερ ἀπὸ πολλές μεγάλες φράσεις και ρητορικά σχήματα, ὁ Δημοσθένης ἔφτασε, ἀδυσώπητος, στὸ κύριο σημεῖο τοῦ λόγου του.

—Καὶ τώρα, περιμένετε τὸ ἀγαλμα, εἶπε. Πότε θὰ δοῦμε τὸ ἀγαλμα μας; Πότε θὰ τὸ δοῦμε νὰ ὀρθώνεται, ὄραιο και περιήφανο, στὸ νησί μας;

Ο Μάντεν περιμένα νὰ σήσουν και τὰ τελευταία χειροκροτήματα, χαμογελώντας με τὸ γαλήνιο ἐκείνο πλούσιο χαμόγελό του. Στὴ μικρὴ σιωπὴ πού ἀκολούθησε, ρώτησε ἥρεμα:

—Ποῦ ἀγαλμα;

—Τὸ θεῖο ἀγαλμα πού μᾶς ὑποσχέθηκε ή δεσποινίς Πηρώ, ἀποκρίθηκε ὁ ρήτορας, τὸ ἀγαλμα πού θὰ σῶσῃ τὸ νησί μας απ' τὴ φτώχεια και τὴν ἀφάνεια. Ο κόσμος δὲ θάχρεται πᾶ στὴ Μύκονο μόνο και μόνο για νὰ πᾶη στὴ Λήλο. Θὰ ἔχη και τὸ νησί μας κάτι πού θ' ἀξίζει τὸν κόπο νάχρεται κανεὶς για νὰ τὸ δῇ.

—Εξακολουθῶ νὰ μὴν καταλαβαίνω... άρχισε νὰ λέη ὁ Μάντεν, ἀλλὰ ή Πηρώ δὲν τὸν άφηρε νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του, κεραυνοβολώντας τον μ' ἕνα βλέμμα πού πετοῦσε φλόγες.

Ο ρήτορας ἀπομακρύνθηκε ἀργά.

—Αέφανα, ή φωνή τοῦ Κάλντεν ἀκούστηκε σιγανή.

—Τὸ παράξενο νὰ μᾶς μιλήσῃ γι' ἀγάματα, εἶπε σὸν ὀπνωτισμένος απ' τὴ μαγεία κάποιου ὁράματος. Γιατί κ' ἐγὼ ἤθθα, ξέρετε, στὴ Μύκονο για νὰ βρῶ ἕνα ἀγαλμα.

Η Πηρώ στήλωσε ἐπάνω του τὰ μεγάλα μάτια της με ἐκπληξη. Τὰ χεῖλη της μισάνοιξαν. Οὔτε λιγώτερο, οὔτε περισσότερο απ' ὅσο ἔπρεπε, σκέφτηκε ὁ Μάντεν με θαυμασμό. Ακριβῶς ὅσο χρεαζότανε για νὰ πᾶη τὸ πρόσωπό της μιὰ ἔκφραση γοιτευτικῆς ἀπορίας.

—Ἦρθα ἐδῶ για νὰ βρῶ τὸ ἀγαλμα ἐνὸς παιδιοῦ, συνέχισε ὁ Κάλντεν, ἐνὸς μικροῦ ἀγοριοῦ ἴσαμε δώδεκα — δεκατριὸν χρονῶν...

Σώπασε για λίγο και ξανάρχισε νὰ μιλά με ὕφος ὀνειροπόλο, σὰ νὰ θυμότανε μιὰ περιγραφή πού τὴν είχε διαβάσει κάπου:

—Ναί... Ήταν ἕνα ἀγόρι κατὰξανθο σὰν τὴν χρυσὴ αἰγὴ, με μαλλιά ὀλόφωτα, ποτισμένα, θάλεγε, απ' τὸν ἥλιο πού σκορπαίε τὰ χρυσάφια του στὰ εὐλογημένα νησιά...

Στράφηκε πρὸς τὴν Πηρώ:

—Έχεις πάει στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο στην Αθήνα; Είδες τὸν «Τζόκεϋ τοῦ Ἀρτεμειοῦ»; Τζόκεϋ δὲν εἶναι βέβαια ή σωστὴ λέξη. Δὲν ὑπῆρχαν τζόκεϋ, ὅπως τούς ἔζομε ἐμεῖς, στην ἀρχαία Ελλάδα. Τὸ παιδί δὲν ήτανε καβάλλα σὲ ἄλλο. Ήταν ὁ σύντροφος τοῦ νεαροῦ Ἀπόλλωνος. Παίζανε μαζί. Όταν τὴν χαρυνγὴ ἔπιπνυσε ὁ θεὸς τοῦ ἥλιου, τὸ ἀγόρι τὸν ἀκολουθοῦσε καθισμένο πάνω σ' ἕνα δελφίνι. Δὲν ήταν ὁμορφο, ἀλλὰ ήταν γεμάτο ζωντανία και ὀβελτάδα. Ήταν ὁ δορυφόρος τῆς ὁμορφιάς... Νομίζω πὼς τὸ ἀγαλμα αὐτὸ βρισκεται στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας κάπου ἐδῶ κοντὰ, ἀνάμεσα στὴ Λήλο και στὴ Μύκονο.

«Καὶ στὴν ἀκτὴ τῆς Λήλου, οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος και οἱ ἱερεῖς τοῦ νεοῦ, ἔρχονταν τούς λευκοὺς πέπλους πού είχαν ἐτοιμάσει για τὴν σπονδή»...

—Ω! ἔκανε ή Πηρώ και τὸ ἐπιδόνημα βγῆκε απ' τὰ χεῖλη της σὰ μιὰ προσευχή.

Ο Μάντεν τὴν παρακολουθοῦσε με τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του. Τὸ χαμόγελό του έγινε πῶ πλατὺ καθὼς ἔσκυψε κρὸς τὸ μέρος της και της εἶπε γλυκά, μισοκλείνοντας τὰ μάτια:

—Μάλλον πῶ κοντὰ στὴ Μύκονο παρὰ στὴ Λήλο, ἔ, τί λές, Πηρώ;

Ο Μάντεν δὲν ξανάκανε λόγο για τὸ ἀγαλμα στὴν ταβέρνα. Δὲν ήταν ἀνάγκη. Περιμένα. Οταν ἔφτασε ή στιγμή τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ἔκρινε πὼς είχε ἔρθει ή ὥρα για τὴ δεύτερη ἐπίθεσή του.

—Χρυσὸ μου κορίτσι, γιατί δὲν εἶσαι εἰλικρινής; ρώτησε ἄξαφνα και περιμένα καρτερικά τὴν ἀντεπίθεση.

Δὲν έγινε ἀντεπίθεση. Μιὰ μικρὴ, ἀδύνατη φωνούλα ψιθύρισε:

—Τὸ θέλω κ' ἐγὼ. Θέλω νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα.

Ο Κάλντεν ήταν ἐκείνος πού ἀποκρίθηκε. —Εὐχαριστῶ, εἶπε ζωηρά. Ήμουν βέβαιος πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ συνεννοηθοῦμε.

Ο Μάντεν δὲν εἶπε λέξη. Για πρώτη φορά είχε χάσει τὴ λαλιά του.

Κάθισαν στὸν κῆπο, μ' ὅλο πὸν ή ὥρα ήτανε περασμένη. Η Μαρία κάτι πῆγε νὰ πῇ, ἀλλὰ ή Πηρώ δὲν της ἔδωσε καμμιὰ προσοχή. Ήταν ἀποφασισμένη νὰ βγάλῃ ἕνα μεγάλο ὄραος απ' τὴν καρδιά της και τίποτε και κανείς δὲν μπορούσε νὰ τὴ σταματήσῃ. Κάτω απ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, πού σκαρφάλωνε πάνω απ' τὸν ψηλὸ φράχτη, τὸ πρόσωπό της ἔμοιαζε με πρόσωπο ἁγίας. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ, λουλούδια μοσχολοῦσαν. Η μαγεία τῆς σιωπῆς τοῦς τυλίγε.

Οἱ δυὸ ἄντρες περιμένα νὰ μιλήσῃ ή Πηρώ.

Η Πηρώ σήκωσε τέλος τὰ φεγγαρόλουστα μάτια της και ψιθύρισε:

—Σᾶς εἶπα ψέματα.

«Αὐτὴ εἶναι ή εἰσαγωγή», σκέφτηκε ὁ Μάντεν. Τὸ πρόσωπο τοῦ Κάλντεν ήτανε κομμένο στὸ σκοτάδι τὸ ποῖ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε. Εἰρῶ πὼς ἔφατσα.

—Μὰ γιατί τὸ ἔκανες αὐτό; ρώτησε ὁ Κάλντεν.

Η φωνή του ήταν ἀπαλή, γεμάτη τρυφερότητα.

—Διότι, ἀποκρίθηκε ή Πηρώ με πάθος, δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ σᾶς ἔχω ἐμπιστοσύνη. Τώρα ξέρω.

—Καὶ βέβαια πρέπει νὰ μᾶς ἔχῃς ἐμπιστοσύνη εἶπε ὁ Κάλντεν ἁσιστομένος.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΣΤΡΑ

Για τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 11 ἕως 17 Μαρτίου 1957

ΚΡΙΟΣ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Μαρτίου-20 Ἀπριλίου: Θὰ σᾶς δοθοῦν μεγάλες εὐκαιρίες αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα νὰ πραγματοποιήσετε κάτι πού περιμένατε ἀπὸ καιρὸ. Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ σας. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τρίτη, ἀριθ. 6.

ΤΑΥΡΟΣ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Ἀπριλίου-20 Μαΐου: Οἱ καλοὶ σας φίλοι θὰ σᾶς βοηθήσουν στὴν ἐπίλυση ἐνὸς σημαντικοῦ προβλήματος. Η δικαιοσύνη θὰ ἀναλάβῃ. Συγχρονίσατε τὶς ἐνέργειές σας. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 2.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Μαΐου-21 Ἰουνίου: Σᾶς ὑποσχέθηκαν πολλά πράγματα χωρίς νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα ἐκπληρώσεώς του. Έρχονται στενὸχῶρες ἡμέρες. Νὰ ἔχετε θάρρος και αὐτοπεποίθηση. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Κυριακή, ἀριθ. 1.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Ἰουν.-22 Ἰουλίου: Η διάθεση τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός σας νὰ κριτικάρῃ καθ: σας κίνηση θὰ σᾶς ἐκνευρίσῃ. Πρέπει νὰ συγκρατηθεῖτε... Διαφορετικὰ θὰ ἔλθετε εἰς ρῆξιν. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀριθ. 7.

ΛΕΩΝ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Ἰουλίου-22 Αὐγούστου: Θὰ σᾶς δοθῇ ή εὐκαιρία νὰ ὑπερφανωθεῖτε για τὴν εὐνοια μεγάλων προσώπων. Θὰ πάρτε πολλὰ χρήματα. Η ζωὴ σας ἐπιφύλασσει μεγάλες χαρές. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 9.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Αὐγ.-22 Σεπτεμβρίου: Οἱ ἄνθρωποι πού σᾶς περιτριγυρίζουν ἔχουν κακὲς προθέσεις. Νὰ διατηρήσετε τὶς ἐσφές σας με τὸ οἰκονομικὸ σας περιβάλλον. Θὰ σᾶς αἰφνιδιάσουν. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Σάββατον, ἀριθ. 3.

ΖΥΓΟΣ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Σεπτ.-22 Ὀκτωβρίου: Νὰ γίνετε περισσότερο πρακτικοί. Η ἐποχή μας ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἐπικράτηση τοῦ ρομαντισμοῦ και εἶναι καιρὸς νὰ συγχρονισθεῖτε. Πρέπει ν' ἀναπαυθεῖτε. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Δευτέρα, ἀριθ. 5.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Ὀκτ.-22 Νοεμβρίου: Περιμένατε πολλά πράγματα ἀπὸ ἐκεί πού δὲν πρέπει. Μάθετε νὰ μὴ στηρίζετε παρὰ μόνχα στὸν ἑαυτὸν σας. Τότε μόνον θὰ κατορθώσετε νὰ ἐπιτύχετε. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Κυριακή, ἀριθ. 4.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Νοεμ.- 21 Δεκεμβρίου: Νὰ μὴ στενωχωρήσετε για ξένες σκοτούρες. Πρέπει πλέον νὰ φροντίσετε λίγο και τὸν ἑαυτὸν σας πού ἔχει τόσο ἀνάγκη προσοχής. Νὰ εἰσαθε πολλὴ αἰσιόδοξος. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τρίτη, ἀριθ. 7.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Δεκ.-19 Ἰαν.: Πότε θὰ καταλάβετε ὅτι ὁ ρεαλισμὸς εἶναι ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀνθρώπων πού ἐπιτυγχάνουν στην ζωή; Οἱ αἰσθητισμοὶ ἐάν συνεχισθοῦν θὰ σᾶς καταστρέψουν. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Παρασκευή, ἀρ. 9.

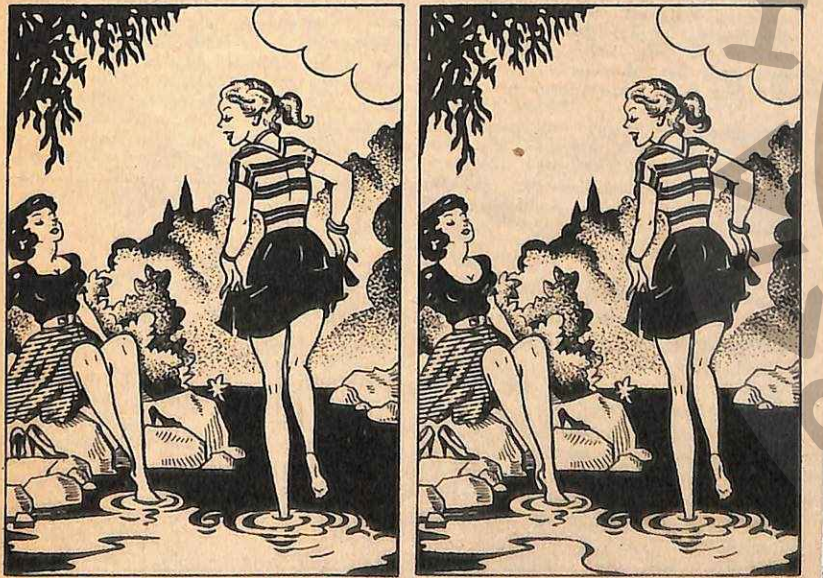

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 20 Ἰαν.-18 Φεβρουαρίου: Σταθεροποιήστε τὴν ἐπαγγελματικὴ σας ζωή. Πρέπει νὰ κατασταλάξετε σὲ ὀρισμένους βασικούς κανόνες, πού φείδετε ν' ἀκολουθετε χωρίς ἐνδοιασμούς. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 6.

ΙΧΘΥΕΣ.—Για ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 19 Φεβρ.- 20 Μαρτίου: Καλυτέρευε ή οικονομική σας κατάσταση. Όρελα νὰ περάσουν ἐάν μπορούσατε νὰ ἀδιαφορήσετε για τὰ κουτομιοποιὰ πού ὀργιάζουν τριγύρω σας. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Δευτέρα, ἀριθ. 9.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Τὸ δεύτερο σκίτσο διαφέρει ἀπὸ τὸ πρῶτο σὲ 9 σημεία. Μπορεῖτε νὰ τὰ βρῆτε;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- Τὸ χάνουν τὰ κορίτσια ὅταν παντρεύονται...
- Μὲ τὴν ἑλλειψιν σε-
βασμοῦ σχετικὴ λέξις
(αἰτ.).
- Τοιαῦται τροφαὶ συ-
νιστῶνται τὸν χειμῶ-
να.
- Κοινῶς τὸ μοντάρισμα
(αἰτ.) — Πρωτεύουσα
ὁμωνύμου γαλλικοῦ
Καντονίου τοῦ νομοῦ
Μποννύ - ντυ - Ρων.
- Ἀντιστροφή ἀρχαίου
συμπλεκτικοῦ συνδέ-
σμου — Βγαίνει τὴν ἀ-
νοιξιν ἀπὸ τὸ βωμβύ-
κιόν του (καθαρ.).
- «...τρῶγας, πόλεμος».
Λέγει μιὰ παροιμία ἐπὶ
τῶν μὴ ἐπιζυγμένων
ἀνδρῶν — Σειρήνη.
- Ἐν τῶν ἐπτά μυστη-
ρίων τῆς Ἐκκλησίας
(αἰτ.).
- Στὰ πλοία χρωματί-
ζονται σκοπιμῶς, συ-
νήθως κῆκιννα και ἄ-
σπρα (γεν.) — Συνοδεύουν συχνὰ
ἐπωνυμίας ἀθλητικῶν σωματείων.
- Ἀκρωτήριον εἰς τὸν κόλπον
Πάμια τῆς Μαγιόρκας — Ὑπο-
κο. ἀνδρικοῦ ὀνόματος (αἰτ.
δρμ.).
- Περίφρων διὰ τὰ ἐρείπια φα-
ρσωνικῶν ναῶν χωρίον, ἀποτελοῦν
τὸ βόρειον τμήμα τῶν ἀρχαίων αἰ-
γυπτιακῶν Θηβῶν — Ἐνδυμα
τῶν Ρωμαίων γαλατικῆς προελεύ-
σεως, ἀλλὰ καί... γνωστὴ ἀμυ-
λώδης οὐσία.
- Παρακλιμακτικὸν μόριον —
Νύξ... Λατινικὴ — Μέρος τοῦ
προσώπου.
- Παραπλήσιον με τὸ σάλαδο ἔ-
δωμα, ἐκλεκτὸς μεζὲς τοῦ οὐζοῦ.

- ΚΑΘΕΤΩΣ:**
- Τὸ κοινῶς γνωστὸν ὡς ρολογάκι
κοσμητικὸν φυτὸν («Ν» τὸ νεκρὸ
γρόμμο) — Ἀκρωτήριον (ξεν.).
 - Γυναικίον ὄνομα, ἀντιστροφή
— Ὅταν ὁ πατήρ δὲν ἔχη γνη-
σίους κατιόντας, νομιμοποιοῦνται
δικαστικῶς.
 - Τὸν ἐξόνευσαν ὁ θνητός κούρη-
ξας τὴν κεφαλὴν — «...NON
VERBA» λέγει ή γνωστατὴ λα-
τινικὴ ἔκφραση «ἔργα ὄχι λό-
γους».
 - Ὑπάγεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
αρχιδου πόλεων (αἰτ.).
 - Υἱὸς τοῦ Ὀκτανου καὶ τῆς Με-
μνίδος — Ναυτικὸς ἰταλικὸς ὀ-
ρος σημαίνων προσπνέμεως ἀντί-
θετος τοῦ στοδίντο.
 - Εἰς τῶν φοβεροτέρων ἰοδῶν
ὄφων — Ἐνα ἀπὸ τὰ θεραπευτικὰ
τοῦ Ἡλίου (γεν.).
 - Γαλλικὸ γυναικίον ὄνομα τὸ ὁ-
ποῖον φέρει μιὰ ἰταλοελληνική
ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου
— Ἐχουν σχέσιν με θρόνους
(γεν.) — Εἶναι τὸ κλίμα τῆς
Ἀττικῆς... προφ-ρόμενα μαζύ.
 - Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος — Μὲ
τὴν φιλήδονος συγγενὴς λέξις.
 - Πληθ. μιᾶς ἀναφορ. ἀντωνυμίας
(ἀρσ.) — Μιὰ γνωστὴ Ἀγγλίσ
ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου —
Μιὰ τέτια ἔκαμε τὴν Κασσάνδρα
νὰ μὴ γίνεταί πιστευτή.
 - Ἡ γενέτειρα τοῦ Μ. Κωνσταντί-
νου (γράφεται και με ἕνα σῆμα)
— Ὅνομα 4 βασιλέων τῆς ἀρχαί-
ας Ἑλλάδος.
 - Ο ἀναφορικός ή καταγόμενος
ἀπὸ τὴν τετάρτην εἰς ἑκτασιν
νῆσον τῶν Κυκλάδων.
 - Η ἀδελφὴ τῆς περιφήμου Κλο-
πάτρας, κόρη τοῦ Παλαιμαίου
ΙΑ τοῦ Αἰλήτου (γεν.).

ZIGZAGK

...ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ!

